

မြန်မာ့ဂီတအဖွဲ့ချုပ်

လင်းပြတံဝေပွန်

လရောင်ကြွတဲ့အလွမ်းပွင့်ရစ်သမ်

မင်းညို | စာပေ

အမှတ် (၁၃၅) ၊ ၅-လွှာ ၊ ၄၆ လမ်း
အပေါ်ဘလောက် ၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်
ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၀၉-၅၀၇၃၂၆၃

Win Aung Publishing House

No. (135,5) 46st upperblock Botataung Tsp , Yangon

ph : 09-5073263

မင်းညို | စာပေ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၆၀၇၀၅၀၉
ပျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၃၀၀၆၀၉

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ

အုပ်စု

၁၀၀၀

ပျက်နှာပုံ

အံဘွယ်ငင်

ကွန်ပျူတာစာစီ

ပြီး

စာအုပ်ချုပ်

ကိုတင်အေး (လှိုင်)

အတွင်းဖလှယ်

ထွန်းထွန်း (Adron)

ပျက်နှာပုံနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်

ခေါ်ရွှေ (၀၂၀၇၉) သုခပုံနှိပ်တိုက်
၁၂၀၊ ၄၆-လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်၊
ရန်ကင်း

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးကေခိုင် (ချိုတေးသံစာပေ)
အမှတ် ၁၁၇၊ လမ်း ၄၀၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

တန်ဖိုး

၁၂၀၀ ကျပ်

၀၉၅-၀၃

လင်းမြတ်ဝေမွန်
လရောင်ကြွေတဲ့ အလွမ်းပွင့်ရစ်သံ / လင်းမြတ်ဝေမွန် - ရန်ကင်း။
ချိုတေးသံစာပေ ၊ ၂၀၀၉။
၂၀၂-စာ ၊ ၁၂.၄၆ x ၁၈.၅၄ စင်တီမီ
(၁) လရောင်ကြွေတဲ့ အလွမ်းပွင့်ရစ်သံ

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	-	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီတိမ်မှုမပြိုကွဲရေး	-	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	-	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ၁။ ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်နိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ၂။ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ၃။ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ၄။ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ၁။ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး။
- ၂။ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီတိမ်ရေး။
- ၃။ ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ၄။ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ၁။ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ၂။ ရေးကွက်စီးပွားရေးစနစ်၊ ပိုပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ၃။ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ် စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ၄။ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ၁။ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ် မြင့်မားရေး
- ၂။ အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ၃။ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ၄။ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

‘ဘော်ကြယ်’ ဆိုတဲ့နာမည်ကို စာမျက်နှာပေါ်မှာ ပထမဆုံး စမြင်တုန်းက ဒီကောင်တော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီလို့ တွေးမိပြီး အတော်လန့်သွားခဲ့သည်။ ဖတ်ကြည့်ရင်းနဲ့မှ ကျောင်းတော်ကိုလွမ်းတဲ့စိတ်၊ အတူတူဆိုးခဲ့ကြသည့် ပုံရိပ်အချို့ကို ပြန်မြင်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့ကျောင်းနှင့် သူငယ်ချင်းများကို ယနေ့တိုင် အမှတ်တရဖြစ်နေဆဲပါ။ ယနေ့ထိတိုင် စိန်ကြီးနှင့် စာရေးဆရာ လင်းမြတ်ဝေမုန့် (ကျွန်တော်တို့ကတော့ ‘ဖျောက်’ လို့ ချစ်စနိုးနဲ့ ခေါ်ကြသည်)တို့က ကျွန်တော်တို့ အမြဲဒုက္ခပေးနေဆဲပါ။

ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်မိကျတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးလည်း ကျောင်းတော်ကို ကျွန်တော်တို့နှင့်ထပ်တူ သတိရနေမယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။

သူငယ်ချင်းများအားလုံးကို
အမြဲသတိရနေတဲ့
ဘော်ကြယ် (ခ) ကျော်ယောအောင်

ပြောမရတော့မယ့်အတူတူ ရေးပါစေဆိုပြီး ခွင့်ပေးလိုက်တာမှ မျောက်စုတ် (လင်းမြတ်ဝေမွန်)က ဒုက္ခပေးလာခဲ့သည်။ တစ်ခါလာလည်း ထော်ကြီး၊ နောက်တစ်ခါလာလည်း ထော်ကြီး။ စိတ်ကတော့ အလိုလို သိနေခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အကြောင်းရေးလျှင် ထော်ကြီးမပါက မပြည့်စုံဟု။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ သူ့ပေးလာတဲ့ စာမူအကြမ်းကိုဖတ်နေရင်းက ကျောင်းတော်ကိုလွှမ်းသည့်စိတ်ကို ပြန်လည်ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။

အားလုံးအတွက်တော့ အမှတ်တရ ဖြစ်စေခဲ့သည်။

သတိရလျက်
စိန်ကြီး (ခ) မြတ်ကို

သူများအကြောင်းသာ ဖောက်သည်ချပြီး သူ့အကြောင်းသူကျ ထည့်မရေးသည့် လင်းမြတ်ဝေမွန် (မျောက်)။

လူတကာကို မြှောက်လိုက်၊ ကျပ်လိုက်၊ ဒုက္ခပေးလိုက်ဖြင့် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတဲ့ (မျောက်)။

သူရေးတဲ့ဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီးချိန်မှာတော့ ငယ်ဘဝပုံရိပ်အချို့ကို ပြန်မြင်လာခဲ့ရသည်။ သူငယ်ချင်း မင်း အောင်မြင်ပါစေ။

ချီးခေါင်း (ခ) နေမင်းနန္ဒာ

2009.06.13 (Sat)

“ပျော်စရာ အချိန်ကာလတစ်ခု”

တို့တစ်တွေ ပြတ်သန်းခဲ့တဲ့ ပျော်စရာအမှတ်တရအချိန်တွေ ရှိခဲ့ကြတယ်နော်။ ခုဆို အိဒီလီအချိန် နေ့ရက်တွေ ဘယ်နှားမှာ ညွှားပုန်းနေပါလိမ့်။ အတိတ်ကာလတစ်ခုအဖြစ် ကျန်ရှိနေလောက်ပါပြီ။ တစ်ခါ တစ်ခါ တွေးမိတယ်။ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်။ ကျွန်မကတော့ အပြာရောင်ကောင်းကင်ကြီးနဲ့ တိမ်တိုက်ကို ပြေးသတိရ မိတယ်။ ကောင်းကင်ကြီး ဘယ်လောက်ပြာနေပါစေ ... တိမ်တိုက်ပါးပါးလေးတော့ ကျန်ရှိနေစမြဲပါ။ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းမရှိဘူးလို့ မပြောကြေးနော် ...။ တိမ်တိုက်လို သူငယ်ချင်း ရှိနေပါတယ်နော်။ တစ်ယောက်တည်းမတုတ်သေးပါဘူး။

ကျွန်မရဲ့သူငယ်ချင်းတွေ ခုဆို ကိုယ်စီကိုယ်ငှ စာမျက်နှာကိုယ်စီ ရေးနေကြပါပြီ။ အတိတ်ကာလ တစ်ခုမှာ အထူထူရှိခဲ့ကြတဲ့ နေ့ရက်တွေ၊ အထူထူတက်ခဲ့ကြတဲ့ ကျောင်းတော်၊ အထူထူသောင်းကျန်းခဲ့ကြတဲ့ နေရာတွေ အားလုံး တစ်ခုတစ်ခုစီ မပျောက်မပျက် ကျွန်မရဲ့စာမျက်နှာမှာ သမိုင်းတစ်ခုအဖြစ် တည်ရှိနေပါတယ်။ ကမ္ဘာမပျက်သရွေ့ သူငယ်ချင်းဆိုတာ ရှိနေနိုင်ပါတယ်။ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်လည်း သူငယ်ချင်းပါပဲနော်။

ကျွန်မကတော့ ဘယ်လောက်ပျော်စရာအဖြစ်အပျက်၊ ဝမ်းနည်းစရာတွေ ရှိလာခဲ့ရင်တောင် ကျွန်မရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေကို ကျွန်မစိတ်ထဲကနေ ပယ်ဖျက်ပြီး အစားထိုးလို့မရနိုင်ပါဘူး။

ယခုဆို သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ အမှတ်တရအဖြစ် စာအုပ်ထုတ်ဝေမယ်ဆိုတာသိရလို့ ဝမ်းသာမိပါတယ်။ လင်းမြတ်ဝေမွန်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ “ဟေ့ကောင် ... မင်းအထွက် ဂုဏ်ပြုပါတယ်။ ငါ့ငယ်သူငယ်ချင်းကြီး ဒီထက်မက အောင်မြင်ပါစေရှင်”

အခု ဒီစာရေးနေချိန်မှာ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးကို သတိရမိနေတယ်။ ပြန်တွေ့ကြရင်လည်း လူကြီးတွေအဖြစ်မနေနိုင်ဘဲ ကလေးလေးတွေ ပြန်ဖြစ်သွားသလိုပဲ။ လွတ်လပ်မှုကို ပြန်ရှာတွေ့သလို စာအုပ်ထွက်လာရင်လည်း ဖတ်ရင်းနဲ့ ကိုယ်တိုင်ဝင်ပြီး စီးပျောစေနိုင်မယ့် အမှတ်တရတစ်ခုပါ။

ယခုလို ရေးချင်ရတဲ့အထွက်လည်း လင်းမြတ်ဝေမွန်ကို အထူးကျေးဇူး မင်းရဲ့ငယ်သူငယ်ချင်း မိသိမ့်

- သူငယ်ချင်း အမည်များအား သင့်တော်ရာနေရာတွင် သင့်တော်သလို ထည့်သွင်းအသုံးပြုသော
 - ဤစာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် အမည်ပါ သူငယ်ချင်းများအား *Dinner* ဖြင့် ကျွေးမွေးသော လင်းမြတ်ဝေမွန် (ခေါ်)
- လျှမ်းလျှမ်းတောက်၊ သောက်သောက်လဲ၊ ဝက်ဝက်ကွဲ၊ ဟိုးဟိုးကျော်၊ အောင်မြင်ကျော်ကြား၊ ရေပန်းစား၊ လူကြိုက်များပါစေ။

လင်းမြတ်ဝေမွန်
၏
မိစု

ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းများကို လွမ်းသည်စိတ်က နာတူတူ ဆိုးခဲပြာသည်။ ကျောင်းတော်ကို လွမ်းသည်စိတ်ကိုဖြင့် ဤစာကို ရေးဖြစ်ခဲ့ခြင်းပင်။ ငယ်ကျွေးငယ်နာများဖြင့်ဖြစ်သလို ဖြစ်ခဲ့ခြင်းသည် နာထွက် တချို့ကိုစွဲများကို ချန်လှပ်ထားခဲ့ရလေသည်။

နာမည်ထည် သုံးရန် ခွင့်ပေးခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်းများကို ကျေးဇူးတင်တင်ရှိပါသည်။ လက်လှမ်းမမီတော့သော တချို့သူငယ်ချင်းများ၏ နာမည်များကိုတော့ သုံးစွဲခဲ့ရခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဤစာအုပ်နှင့်ပင် တောင်းပန်အပ်ရပါသည်။

ကျောင်းတော်ကိုလွမ်းသည်စိတ်ဖြင့်
လင်းမြတ်ဝေဗွန်

“သား ... ကျောင်းပြောင်းချင်တယ်ဆိုလို့ မေမေ ရအောင် ပြောင်းပေးပြီးပြီနော်။ စာကိုကြိုးစားရမှာက သားအလုပ်ဖြစ်သွားပြီ။ မေမေက ပြောရင်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးတယ်နော် ... ။ သားကလည်း မေမေ့အတွက် စာကြိုးစားပေးရမယ်”

“အင်းပါ ... ဟုတ်ပါပြီ”

“ကဲ ... အောက်မှာဆင်းစောင့်နေတော့ ... ဖယ်ရီလာတော့ မယ် ...”

“ဟုတ် ... သွားပြီ။ တာတာ ...”

တိုက်အောက်မှာ ဆင်းစောင့်နေရင်းနဲ့ မချန်ဖူးတဲ့ရင်က အနည်းငယ်ခုန်နေသလို ခြေလက်တွေကလည်း အနည်းငယ်တုန်ယင် နေခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်နာမည်က စပ်ခေါင် ...။ ခင်မင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ကတော့ များသောအားဖြင့် စပ်လို့ ခေါ်ကြတာများပါတယ်။ ပြီးတော့ ... ကျွန်တော်က အများနဲ့မတူတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ မိဘများက သတ်မှတ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ် အသက်ရှင်ရပ်တည်နေတာပါ။

အများနဲ့မတူတဲ့ အကျင့်ရှိတယ်ဆိုလို့ လေးဘက်ထောက်သွား

နေတဲ့လူတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖိနပ်စီးတယ် ... လက်လွှဲပြီး လမ်းလျှောက်တယ်။ ပြုံးတတ်တယ်။ အပေါ်ယံ အရေခွံကတော့ လူပါပဲ...။

အဓိကဖြစ်ပျက်သွားတဲ့ တိုင်းတာမှုစံကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ပါပဲ။ လူအများစုခံယူထားတဲ့ ဖော်ရွေမှုဆိုတာ ကျွန်တော်မသိပါဘူး။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က ကြည့်မရတော့တဲ့ အခါမျိုးမှာ တော့ ကျွန်တော့်ကို 'ဂြိုဟ်သား' လို့ ခေါ်ကြပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ ... အဲဒီ 'ဂြိုဟ်သား' ဆိုတဲ့ နာမည်လေးကို တော့ ကျွန်တော်နှစ်သက်မိတာ အမှန်ပဲဖြစ်ပါတယ်။ လူတွေကို ဝတ်ရုံ အောက်ကနေ 'ဝါး' ဆိုပြီး ခြောက်လှန့်ရတဲ့အဖြစ်မျိုးကို သဘောကျတဲ့ ကျွန်တော်က 'ဂြိုဟ်သား' ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကိုတော့ လူတွေရှေ့မှာ ချပြလေ့ မရှိပါဘူး။

အများကကောင်းတယ်လို့ ယူဆတဲ့ကိစ္စတွေကို ပြောင်းပြန်လှန် လေ့ရှိတဲ့ ကျွန်တော့်အကျင့်ကြောင့် ခံရပါများတဲ့ လူတချို့ကတော့ 'မင်းက ဂြိုဟ်သားပဲ' ဆိုပြီး နောက်ဆုံးမှာ မှတ်ချက်ချသွားလေ့ရှိပါတယ်။ အဲဒီလို အခါမျိုးမှာတော့ ကျွန်တော်က ပေါ့ပါးစွာ ရယ်မောလေ့ရှိပြီး 'အေး ... ငါက လူမဟုတ်ဘူး။ ဂြိုဟ်သားကွ' ဆိုပြီး ပြန်ပြောလေ့ ရှိပါတယ်။

ကဲ ...

ဒါဟာ ဂြိုဟ်သားတစ်ကောင်ရဲ့ ခပ်ရင့်ရင့် ကြွေးကြော်မှု တစ်ခုလို့ပဲ ကနဦးစ မှတ်ယူထားလိုက်ပါဦး။

C

ဖယ်ရီပေါ်မှဆင်းဆင်းချင်း အထက (၂) ဗဟန်း ဆိုသည့် ဆိုင်းဘုတ်၏ ဝင့်ကြွားနေသောအဆင်အယင်ကို ပထမဦးစွာ သူ သတိထားလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျောင်းပြောင်းချင်သည်”ဟု ပူဆာခဲ့မိသော ပါးစပ်ကိုလည်း ပိတ်ရိုက်ချင်စိတ်များ ပေါက်လာခဲ့သည်။ ဒီနေရာတွင် နည်းနည်းရှင်းပြ လိုသည်က ကျောင်းပြောင်းချင်သည်ဆိုသည်မှာလည်း တခြားကြောင့် တော့ မဟုတ်။ အရင်တက်ခဲ့သောကျောင်းသည် ယောက်ျားလေးကျောင်း ဖြစ်သောကြောင့် မတက်ချင်တော့ပေ။

မိန်းကလေးများမရှိခြင်းကြောင့်ဟု ထင်လျှင် ထင်သည့်လူ၏ အမှားသာ ဖြစ်သည်။ ခြောက်တန်းမှ ကိုးတန်းထိ သူနှင့်ဘေးချင်း ကပ်ထိုင်သူမှာ ကျော်သူရဝင်း ဟု အမည်ရသူဖြစ်ပြီး ထိုအကောင်သည် ပိန်ရှည်ရှည် မေးစေ့ချွန်ချွန်နှင့် “ခြောက်”နေသောသူ ဖြစ်သောကြောင့် ပင်။

“မေမေ ဒီကျောင်းမှာဆက်ထားလျှင် ကျွန်တော် အခြောက်ပဲ

လုပ်တော့မယ်” ဟု နောက်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက် ကို ကြားနာလိုက်ရသော မေမေက ကျောင်းပြောင်းပေးခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒါတောင် ဘယ်ကဘယ်လို သတင်းကြားသွားမှန်း မသိသော ကိုရွှေအခြောက်က ကျောင်းလိုက်ပြောင်းမယ် လုပ်နေသောကြောင့် “မင်းလိုက်ပြောင်းရင် မင်းကို ဓားနဲ့ ထိုးမယ်” ဆိုပြီး ဓားကြိမ်း၊ ကြိမ်းမှ ထိုအခြောက်က လက် လျှော့ကာ နောက်ဆုတ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ည

ကျောင်းအပ်နောက်ကျသော သူ့အတွက် ဆရာကြီး နေထိုင်ရာ ကျောင်းဝန်းရှိနေအိမ်သို့ မေမေနှင့် သူ့လိုက်ပါ လာခဲ့ရသည်။ ကျောင်းအပ်ပြီးသည့် အချိန်တွင် ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဆုံးမစကား ပြောပါသည်။

“စာကိုကြိုးစားကွာ ... ငါ့ရုံးခန်းကိုလာတဲ့ လူတွေကို ဆုရလို့ တော်လို့ လာတယ်ဆိုတာမျိုးပဲ ဖြစ်စေ ချင်တယ်။ ပြဿနာတက်လို့ ရုံးခန်းရောက်တယ်ဆိုတာမျိုးနဲ့တော့ ငါ့ရုံးခန်းမှာ မတွေ့ချင်ဘူး”

စိတ်ထဲကတော့ တွေးလိုက်မိသည်။ ဆရာကြီးတစ်ယောက် တည်းမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း မလာချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အတွေးအခေါ်ထဲကို ကျွန်တော် ကန့်လန့်ကြီး ရောက်လာခဲ့တဲ့အချိန်ကျရင်တော့ ဆရာကြီးနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ နောက်တစ်ခါ ပြန်ဆုံရမယ်ဆိုတာ သိနေတယ်။

ဆယ်တန်းကျောင်းသားအရွယ်တိုင်း တွေးသလို ဒါဟာ ဘဝကို အဆုံးအဖြတ်ပေးမယ့် နောက်ဆုံးကျောင်းလို့တော့ မခံယူချင်ပါဘူး။ သာမန်အတွေးလောက်တွေးပြီး ပေါကြောင်ကြောင်ကောင်မျိုးတွေရဲ့

ခံယူမှုမျိုးနဲ့တော့ ကျွန်တော်နဲ့မတူတာ ကျိန်းသေပါတယ်။

ည

“အစ်ကို .. ကျောင်းတက်နေပြီလားဟင် ..”

ရုတ်တရက် ကိုယ့်ကိုလာမေးတော့ ကြောင်တောင် ကြောင်၊ သွားတယ်။ သူ့ကိုကြည့်တော့ ကိုယ်နဲ့က မတိမ်းမယိမ်းလောက်ပဲရှိတာ။

“အင်း ... တက်ပြီ။ မင်းက ဘယ်အတန်းကလဲ ...”

“ကျွန်တော် ဒီနှစ်မှပြောင်းလာတာပါ။ ဘယ်အခန်းရလဲ ဆိုတာ တော့ ကျွန်တော်မသိဘူး”

“အေးအေး ... ငါပြောမယ်။ ညာဘက်ပတ်လမ်းကနေသွား ...။ လမ်းအကွေ့လေးနားလောက်ရောက်ရင် ပျဉ်ထောင်အိမ်အမည်းကြီး တစ်လုံးကို တွေ့လိမ့်မယ်”

“အဲဒီအဆောင်လား”

“မဟုတ်သေးဘူး။ ငါပြောတာ ဆုံးအောင်နားထောင်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“အဲဒီအဆောင်ကြီးကို ကျော်သွားပြီးတော့ ပတ်လမ်းအတိုင်း ပဲလျှောက် ... ပတ်လမ်းဆုံးခါနီးရင် ကျောင်းဆောင်တစ်ခုတွေ့မယ်ကွာ”

“အဲဒါလား”

“မဟုတ်သေးဘူး။ ကျွတ် ... ငါပြောတာကို ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဆိုကွာ ...။ ဘယ်လိုကောင်နဲ့ လာတွေ့နေလည်းမသိဘူး။ ကျောင်းဆောင်ပေါ်မှာ လှေကားတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီလှေကားတိုင်းတက်ပြီး သွားရင် မင်းပတ်လမ်းကို ပြန်တွေ့လိမ့်မယ်။ အဲဒီပတ်လမ်းအတိုင်း ပြန်လျှောက်လာရင် ဒီနေရာကို ပြန်ရောက်လိမ့်မယ်”

“အာဗျာ ...”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ငါသွားတတ်တဲ့နေရာ မင်းကို အကုန် ပြောပြလိုက်ပြီလေ။ ဒါတောင် ကျောင်းလာအပ်တဲ့နေ့က ငါ လျှောက်ကြည့်ထားလို့ ဒါတွေသိနေတာ”

“အစ်ကိုကရော အသစ်ပဲလား ...”

“ဟေ့ကောင် အစ်ကို အစ်ကိုနဲ့ မင်းနဲ့ငါနဲ့ ရွယ်တူပဲ အလကား နေရင်း ငါ့ကိုမနှိမ်စမ်းပါနဲ့”

“အေးကွာ ... ဒါဆိုလည်း မင်းနဲ့ငါနဲ့ပဲ ပြောတော့မယ်။ ငါ့ နာမည် နေမင်းနန္ဒာ၊ မင်းနာမည်ကရော...”

“ငါ့နာမည်က စစ်ခေါင်”

“စစ်ခေါင် ...”

“စစ်ခေါင် မဟုတ်ဘူး။ စစ်ခေါင် ... စစ်နဲ့စစ်ကြားမှာရှိတဲ့ အသံကွာ... ခေါ်ရင်းနဲ့ နောက်ဆို ခေါ်တတ်သွားလိမ့်မယ်။ မကျေနပ်ဘူး ဆိုရင်လည်း ကျောင်းဆင်းရင် အိမ်လိုက်ခဲ့။ ငါ့အမေကိုတွေ့မှမေးကြည့် ဘာလို့ ပြုလုပ်သားနာမည်ကြီးပေးထားတာလဲဆိုပြီး”

“ဟား ... ဟား ...”

ကျောင်းပေါက်ဝမှာရပ်နေရင်းနဲ့ နောက်မှာ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ဖြစ်လာမယ့် လူတစ်ယောက်နဲ့ ပထမဆုံးအကြိမ် နွေးထွေးမှုပါပဲ။

နှစ်ယောက်သား ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်း ထိုးပြီးချိန်မှာမှ စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် တက်ရမည့်အခန်းကို လိုက်ရှာရတော့သည်။ နည်းနည်း လေး ကျင့်သားရသွားတော့မှ နေမင်းနန္ဒာ ဟု အမည်ရသော ထိုအကောင် သည် အလွန်ခင်စရာကောင်းပြီး အလွန်အစအနောက်သန်မှန်း သိရတော့

သည်။

ည

“ဟေ့ ... ကလေးတွေ”

“ဗျာ ...”

နှစ်ယောက်စလုံးစီက ပြိုင်တူထွက်လာတဲ့ အသံတွေပါ။

“မင်းတို့ ကျောင်းသားသစ်တွေလား”

“ဟုတ် ဟုတ် ...”

“လာ ... လာ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့။ မင်းတို့ကလည်း ပထမဆုံးလာတဲ့ ကျောင်းတက်ရက်ကိုတောင် နောက်ကျ ပြီးမှ လာရတယ်လို့ကွာ ...”

ပွစိပွစိနှင့် ပြောသွားသော ထိုဆရာမ၏ နောက်မှ ခပ်ကုတ်ကုတ် လိုက်ရင်း သူငယ်ချင်းအသစ်လေးက မျက်စိမှိတ်ပြပါတယ်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း၊ ခြောက်နေတာလား”

“အာ ... ပေါက်တတ်ကရ”

“မသိပါဘူး။ ငါ့ကို မျက်စိမှိတ်ပြတော့ ... ငါ နည်းနည်းလန့် သွားလို့ ... ငါ့မှာလည်း အခြောက်ရာဇဝင်ရှိတယ်ဟာ ... နောက် အေးဆေးဖြစ်သွားမှ မင်းကိုရင်းပြတော့မယ်”

ည

ထိုဆရာမ၏ ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ်တက်ရမည့်အခန်းသို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

အခန်းထဲရောက်မှ သိရသည်က ကျွန်တော်တို့အခန်းသည် ကျောင်းသားသစ်များကိုပဲထားသော အခန်းဖြစ်သည်တဲ့။ အနည်းငယ် တော့ စိတ်အေးသွားသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အသစ်တွေကြီးပဲရှိနေခြင်းက ပိုပြီး ပျော်စရာ ကောင်းသည်ဟု ကျွန်တော်ရော နေမင်းနန္ဒာပါ ခံယူထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ရော သူရော နောက်ဆုံးတန်းမှာပင်ထိုင်ပြီး အရာ အားလုံးကို စူးစမ်းသောအမြင်ဖြင့် ကြည့်နေမိ သည်။

နေမင်းက ...

“ဟေ့ကောင် ... စဝ်”

“ဘာတုန်း ...၊ ဟိုကောင်မလေးကိုကြည့်စမ်း။ ပိန်လိုက်တာ”

“ဟာဟာ .. ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ်ဆိုတာ ... အဲဒါကိုပြောတာကွ”

ကျွန်တော့်စကားကို သဘောကျသွားသော သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက တဟားဟား အော်ရယ်ပါတော့သည်။

ဥ

ကျောင်းစဖွင့်သည့် ပထမဆုံးရက်ဖြစ်သောကြောင့် ဆရာမများ၊ မရှိသော ထိုအခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဖြင့် ဆူညံနေလေ သည်။

“မင်းတို့အတန်းမှာ ငါထိုင်လို့ရလား”

စကားသံနှင့်အတူ တစ်ခါတည်းဝင်ထိုင်သော ထိုသူကို သူရော နေမင်းရော ကြောင်ပြီးကြည့်လိုက်မိသည်။

“ထိုင်ပါ ... ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံးက ကျောင်းသားသစ် တွေ ...”

“အေး ... ငါလည်း ကျောင်းသားသစ်ပဲ။ ငါ့နာမည် ကိုစိန်”

“ဟင် ... မင်းနာမည်ကြီးကလည်း ကိုစိန်တဲ့”

နေမင်းက အံ့ဩသံဖြင့်ဝင်ပြောသည်။ ကျွန်တော် ထင်လိုက် သည်။ သူဆိုလိုချင်တာက သူ့နာမည်လောက် မလှဘူးဆိုသည့် သဘော။

“ငါ့နာမည် စဝ်ခေါင် ... သူက နေမင်းနန္ဒာ”

“အင်း .. အတော်ပဲကွာ။ ငါလည်း သူငယ်ချင်းမရှိဘူး ဖြစ်နေတာ”

“အေး ... ငါတို့လည်း သူငယ်ချင်းမရှိတဲ့ လူတွေဆိုတော့ ဘဝတူတွေပေါ့”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က အရင်ကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေ လား”

“ဟင့်အင်း ... ကျောင်းရှေ့ရောက်မှခင်တာ”

“ဒါဆို ငါ့ထက်နည်းနည်းပဲ စောတာပေါ့”

“အေးပေါ့ကွ”

ထပ်ရသွားသော သူငယ်ချင်းအသစ် ကိုစိန်နှင့် ပေါက်ကရ လေးဆယ် လျှောက်ပြောရင်းက အတန်းထဲသို့ ရုပ်ခပ်မာမာနှင့် တစ်ယောက် ဝင်လာခဲ့သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

(နောက်တော့မှ သိရခြင်းဖြစ်သည်။ အောင်ရဲဝင်းဟု အမည်ရ သော သူ့နာမည်ကို) ထိုင်ခုံတွင်ထိုင်ပြီး မည်သူကိုမှလည်းမကြည့်၊ ရှိသည်လို့လည်း မထင်သော ထိုကောင်ကို အတော်ပင် မျက်စိနောက် သွားခဲ့သည်။

ည

“ဂုန်း ...”

နောက်ဆုံးတန်းတွင်ထိုင်နေသော သူတို့သုံးယောက်၏ခုံကို ဝင်တိုက်သောကြောင့် သူတို့သုံးယောက်လုံး လန့်ဖျပ်သွားကြသည်။

“ဆောရီးကွာ ... ငါနောက်ကျနေပြီထင်လို့ အမြန်ပြေးလာတာ တော်သေးတာပေါ့”

ရုပ်မြင်လိုက်ကတည်းက ပျာကလပ်စိန်ဖြစ်ကြောင်း သဘော

ပေါက်ထားလိုက်သည်။

ထိုသူက

“ငါ့နာမည်... ကျော်ဇေယျာအောင် ရုပ်ကွက်ထဲက သူငယ်ချင်း တွေကတော့ ဘော်ကြယ်လို့ ခေါ်တယ်”

လေးယောက်သာဆန့်သော ထိုခုံတွင် ယခုမှစခင်သော သူငယ်ချင်းလေးယောက်ဖြင့် ပြည့်သွားခဲ့လေပြီ။ ကလေးအတွေးမျိုးဖြင့် တွေးမိတိုင်း ပြန်ပြောလေ့ရှိသည်ကတော့ ငါတို့အတွက် ဒါ တိုက်ဆိုင်မှု တစ်ခုပဲဆိုတာ ဖြစ်သည်။

တစ်ချိန်ပြီး၍ ခေါင်းလောင်းထိုးသောအချိန်တွင် ဆရာမ တစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ ကျွန်တော်အပါအဝင် တစ်ခန်းလုံးက ကျောင်းသားများ၏ အတွေးများစွာက ထိုဆရာမသည် ဒီအတန်း၏ အတန်းပိုင်ဖြစ်ရမည်ဆိုသော အချက်ပင်ဖြစ်သည်။

ည

“ကဲ ... ဆရာမ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အရင်မိတ်ဆက်မယ်။ ဆရာမ နာမည်က ဒေါ်သင်းသင်းမော် သင်မယ့်ဘာသာရပ်ကတော့ ရူပဗေဒပဲ။ ပြီးတော့ ဒီအခန်းက နှစ်စဉ် ကျောင်းသားအသစ်တွေကြီးပဲ ထားတဲ့အခန်း ပိုပြီးထူးခြားတာက ဒီအခန်းက (အေ)ခန်းနဲ့ အမြဲပြိုင်တယ် ဆိုတာပါပဲ”

ပြိုင်ဆိုင်မှုကိုပျင်းသော ကျွန်တော်တို့လေးယောက်ကတော့ တိတ်ဆိတ်စွာနဲ့နေလိုက်ပြီး ကျန်ကျောင်းသားများကတော့ ဟိုအော် သည်အော်နှင့် ရှိနေလေသည်။

ဆရာမက ခဏလေးငြိမ်ပေးရန် အချက်ပြပြီး ပြောစရာရှိသည်

များကို ဆက်ပြောလာခဲ့သည်။

“နှစ်စဉ်လုပ်တဲ့ ရိုးရာကတော့ ဒီအခန်းက ကျောင်းသားသစ်တွေကို (အေ)ခန်းက ကျောင်းသားတွေနဲ့ ရောထားတာပဲဖြစ်တယ်။

ကဲ ... ဆရာမ မိတ်ဆက်ပေးမယ် ... နှင်းဝတီ ဆရာမ၊နားကို ခဏလောက်လာပါဦး”

ဆရာမရဲ့ ခေါ်သံအဆုံးမှာ အခန်းထဲမှာရှိတဲ့ သူ့အားလုံးဟာ ထိုနာမည်ပိုင်ရှင် ကောင်မလေးရှိရာသို့ပဲ လိုက်ကြည့်ကြတော့တယ်။ ရှေ့ဆုံးမှစရေလျှင် နှစ်တန်းမြောက်လောက်မှာထိုင်သော သူမကို ကျွန်တော် ပထမဆုံး သတိစပြုမိတာကတော့ သူမ၏ ရှည်လျားနက်မှောင်သော ဆံပင်များပင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

“သူကတော့ ... နှင်းဝတီ တဲ့ ... ကိုးတန်းစာမေးပွဲကို ဘာသာစုံအမှတ်ပြည့်နဲ့အောင်ပြီး ရောက်လာတဲ့ ကျောင်းသူတစ်ယောက်ပဲ”

ဆရာမရဲ့ စကားအဆုံးမှာ သူမက မျက်လွှာချပြီး ခေါင်းလေးငုံ့နေပါတယ်။

စတွေ့တာကတော့ အဲဒီမှာပင်ဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ... မသိစိတ်က နှင်းဝတီ လို့ခေါ်တဲ့ သူမကို အသားလွတ် အမြင်ကတ်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ည

ထိုသို့ဖြင့် ပထမဆုံးစာသင်ရက်သည် မိတ်ဆက် ပေးခြင်းများနှင့်ပင် အဆုံးသတ်သွားခဲ့သည်။ ဆရာမတစ်ယောက် ဝင်လာလျှင်လည်း နှင်းဝတီ နောက်တစ်ယောက်ဝင်လာလျှင်လည်း နှင်းဝတီ ဖြစ်နေသော

ကြောင့် ကျွန်တော့်၏ ကန့်လန့်စိတ်တို့က ပိုပြီး ကြီးစိုးလာခဲ့လေသည်။

ယခုမှ စ၊ခင်သော သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ကပင် ပါးစပ်ဖျား၌ နှင်းဝတီ နှင်းဝတီ ပဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ဒီကောင်တွေကို ပြောတော့ ‘မင်းက မနာလိုဖြစ်နေတာပဲ’ဟု မှတ်ချက်ချခဲ့ရသည်။

သေချာတာတစ်ခုတော့ ရှိပါသည်။ သူမကို ကျွန်တော် ကြည့်မရခြင်းသည် မနာလိုဝန်တိုခြင်းကြောင့် မဟုတ်ပါ။ စာတော်တာကိုလည်း စိတ်မဝင်စားပါ။ ရုပ်ချောတာကိုလည်း စိတ်မဝင်စားပါ။ လူ့အထင်ကြီးလျှင် နေတတ်သည့် မျက်နှာထားမျိုးကိုသာ သီးသန့်သဘောမကျခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ ... အခြောက်တစ်ယောက်နဲ့ ဘေးချင်းကပ်ထိုင်ရသည်ထက် ကြည့်မရသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် တစ်ခန်းတည်း စာအတူတူသင်ရခြင်းက ပို၍သာသည်ဟုပင် စိတ်ထဲက မှတ်သားထားလိုက်တော့သည်။

ည

“ဘယ်လိုလဲ ... ကျောင်းမှာပျော်ခဲ့လား”

“ဟုတ် ... ပျော်ပါတယ်။ စိတ်ချင်းတူတဲ့ သူငယ်ချင်း သုံးယောက်လည်း ရ၊ထားပြီးပြီ”

ကျွန်တော်ပြောလိုက်သော ထိုစကား၏အနှစ်ကို မေမေက မည်သို့မည်ပုံ သဘောပေါက်လိုက်သည်မသိ။

“ကျောင်းကတော့ ပျက်တော့မယ်”

“အာ ... မေမေကလည်း မပျက်ပါဘူး”

“အေးပါ ... စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့။ ဒီမှာ မေမေ

ပြောပြမယ်နော် ... ထူးချွန်နေစရာမလိုဘူး။ နေရာတစ်ခုမှာ ထိုက်သင့်
သလောက်လေးပဲ ကောင်းအောင်နေပေးရင် မေမေကျေနပ်ပြီ”

“ဟုတ် ...”

“ကဲပါ ... သွား။ ရေသွားချိုးတော့၊ ခဏနေရင် ဂိုက်
(ဝဝဝဝ) လာမှာမဟုတ်လား”

“အင်း ...”

“အဲဒါဆိုလည်း လုပ်စရာရှိတာ မြန်မြန်လုပ်တော့”

C

ဒီနေ့မှပဲ သူတစ်ယောက်တည်း ကျောင်းကို စောရောက်နေခြင်း
ဖြစ်သည်။ အခန်းထဲသွားတော့လည်း အခန်းထဲတွင် စာတော်သည်ဟု
ယူဆထားသော (သူ့တို့ကိုယ်သူတို့) ကောင်မလေးနှစ်ယောက်နှင့်
အောင်ရဲဝင်း ဟူသည့် ခပ်တုံးတုံးကောင်ကြောင့် စိတ်ပျက်ပြီး ကျောင်း
ကန်တင်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ရသည်။

မနက်စောစော စားလိုက်ရသော မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ၏ အရသာ
ကြောင့် ဗိုက်နာချင်သလိုဖြစ်ကာ အိမ်သာသွားလိုက်ရတော့သည်။
အိမ်သာထဲတွင် ကိစ္စရှင်းနေစဉ် အပြင်ဘက်မှ စကားပြောသလို
အသံကြားလိုက်ရသောကြောင့် နားစွင့်လိုက်မိသည်။

သေချာကြားလိုက်ရတော့မှ မိန်းကလေးအသံဖြစ်နေခြင်းကြောင့်
ပိုပြီး ခေါင်းနပန်းကြီးသွားခဲ့ရ၏။

“ဟိုက် ... ငါ အိမ်သာ မှားဝင်လာပြီထင်တယ်”

ဗိုက်ထဲတွင် စစ်ဖြစ်နေသောကြောင့် သေချာမကြည့်မိဘဲ
ရမ်းသမ်းပြီးဝင်လာသော သူ့ကိုယ်သူ အတော်လေး စိတ်ပျက်သွားခဲ့

သည်။

တစ်ဘက်ခန်းမှ ကောင်မလေး၏ လေချွန်သံကြောင့် အတော်လေး ခေါင်းနပန်းကြီးသွားခဲ့သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဒီနေရာမှာပင် အမြန်ဆုံး ပြေးထွက်ချင်လှပြီ။

“ဘာလုပ်ရမလဲ ... စဉ်းစားစမ်း”

အဲဒီလိုပင် အရေးကြီးလျှင် ဘယ်တော့မှ ခေါင်းထဲသို့ ချက်ချင်း ရောက်မလာ။

စဉ်းစားနေစဉ်အတွင်းမှာပင် တစ်ဘက်ခန်းမှ ကောင်မလေး ကိစ္စပြီးသွားသည်ထင်သည်။ တံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ တစ်စပ်တည်း သူမ၏ လေချွန်သံကိုပါ ဝေးကွာသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

လေ၏လျင်မြန်မှုမျိုးဖြင့် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အိမ်သာထဲမှ အမြန်ထွက်လာလိုက်သည်။ တံခါးပေါက်ရောက်သောအခါ ...

ည

“ဟင် ...”

“နှင်းဝတီ ...”

“ဪ ... ဆောရီး ငါအိမ်သာမှားဝင်လာတာ သွားလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထွက်သွားသော နှင်းဝတီကိုကြည့်ပြီး သူ့စိတ်တွေ ဖရိုဖရဲ လွင့်ထွက်စုတ်ပြတ်သွားခဲ့သည်။

လိုက်ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားကြည့်ပြီးမှ ပိုရှုပ်သွားမည် စိုးသောကြောင့် သူ့မရှင်းပြတော့ပေ။ အတန်းချိန် နီးကပ်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် အဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

စာသင်ချိန်ရောက်တော့လည်း နှင်းဝတီမျက်နှာကို မကြည့်ရဲတော့ပေ။ နှင်းဝတီ တစ်ခါရယ်လိုက်တိုင်း ငါ့အကြောင်း တစ်ခါပြောနေတာလားမသိဘူးနှင့် စိတ်က သူ့အလိုလို ကြောက်စိတ်တွေ ဝင်နေခဲ့လေသည်။

မုန့်စားကျောင်းမဆင်းခင် စာသင်ချိန်တွင် ဖြစ်သွားခဲ့ခြင်းပင်။ မိသိမ့်ဆိုသော ကောင်မလေးက ရယ်လိုက်သည်တွင် နှင်းဝတီနှင့်သူ ... မျက်လုံးခြင်း ဆုံမိသွားချိန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် နှင်းဝတီ ကတော့ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ထပ်ရယ်ပြန်သည်။

“တောက် ...”

ကျွန်တော့် တောက်ခေါက်သံကြောင့် ဘေးနားတွင် ထိုင်နေသော ဘော်ကြယ်နှင့် ကိုစိန်တို့ လန့်သွားကြသည်။ နေမင်းကတော့ သူ့မကြားလိုက်သလိုပင် တစ်ချက်သာ လှည့်ကြည့်ပြီး စာဆက်ရေးနေလေသည်။

ကိုစိန်က

“ဟေ့ကောင် ... စပ် ဘာဖြစ်တာလဲ ...”

“ဟင့်အင်း ငါမင်းတို့ကို မုန့်စားကျောင်းဆင်းမှ ရှင်းပြတော့မယ်။ ငါ့အကြောင်းကွာ မိန်းကလေးတွေစုပြီး အတင်းတုတ်ရတယ်လို့”

ဘာမှန်းမသိသော်လည်း ဆက်မေးနေလျှင် ဆရာမ၊ သိသွားမည် စိုးသောကြောင့် ကိုစိန်တစ်ယောက် အသာအယာပင် စာဆက်ရေးနေတော့သည်။

ဘိုင်အိုဆရာမ၏ ရယ်စရာရောနှွတ်နေသော အသင်အပြတွင် ကျောင်းသားအားလုံး စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်မောလိုက်ပါရင်း စာသင်မှု

တွင် နှစ်မြောနေခဲ့ကြသည်။

အားလုံး၏ ရယ်သံအောက်တွင် သေလုမျောပါး ဖြစ်ခဲ့သော သူကတော့ နှင်းဝတီ၏ မိန်းမဆန်မှုကိုပင် အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြင့် စာသင်ချိန် လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ကို စိတ်ကျဉ်းကျပ်စွာ ပြီးဆုံးစေခဲ့ရသည်။

ည

ကလင် ... ကလင်

ခေါင်းလောင်းထိုးသံအဆုံးတွင် အားလုံးထက် ပျော်ရွှင်သွားခဲ့ရသူ က သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတန်းတွင် ထိုင်ခဲ့သော သူ့အတွက် အားလုံးထက် ရှေ့ဆုံးကနေ အရင်ဆုံး ထွက်ခွာနိုင်ခဲ့သော် လည်း ရယ်သံများကတော့ သူ့ကို နင်းခြေတော့မည့်အသွင်ဖြင့် ခွာသွေး လျက် ရှိပေသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အေးလေ ... မင်းတောက်ခေါက်လိုက်တဲ့ အသံက အကျယ် ကြီး။ ငါတောင်လန့်သွားတယ်။ ဆရာမ ကြားသွားလောက်ပြီထင်လို့”

ကိုစိန်နဲ့ ဘော်ကြယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဝင်တစား မေးလာတဲ့ မေးခွန်းပါ။ ရှင်းပြမယ်လုပ်ခါနီးမှ နေမင်း ထွက်လာတာကို တွေ့လိုက် ရသောကြောင့် ပြောတော့မည့်စကားကို ခဏရပ်ထားပြီး နေမင်း ရောက်အလာကို စောင့်နေလိုက်သည်။

ည

“ဒီလိုကွာ .. ငါမနက်က ကျောင်းကို အစောကြီး ရောက်လာခဲ့ တာ။ အတန်းထဲလည်း မဝင်ချင်သေးတာနဲ့ မုန့်ဈေးတန်းဘက်ကို ငါထွက်လာခဲ့ပြီး မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ ဝယ်စားလိုက်တယ်။

ပြဿနာက အဲဒီမှာစတင်ပဲ။ မုန့်ဟင်းခါးလည်း ကုန်သွားရော ငါ့ဗိုက်ထဲက ဂွီဂွမ်တွေ ဖြစ်လာရော။ အဲဒါနဲ့ ငါလည်း ကိစ္စကို ကြာကြာ မထိန်းထားနိုင်တာနဲ့ အိမ်သာကို ကမန်းကတမ်း ပြေးဝင်လာမိတာပဲ ... ဒီးပါနေတုန်း တစ်ဘက်ခန်းက မိန်းကလေးအသံကို ကြားတော့မှ ငါ အိမ်သာမှားဝင်လာတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရတာ ...”

“ဟားဟားဟား ... မင်းကတော့ ဖြစ်လိုက်ရင် သောက်စမ်း ကြီးတွေပဲ”

“အေး ... မပြီးသေးဘူး။ ဘေးခန်းက ကောင်မလေး ထွက်သွားတဲ့အချိန်မှာ ငါလည်း နောက်လူထပ်ဝင်လာမှာစိုးလို့ မြန်မြန်ထွက်ကာမှ အိမ်သာအပေါက်ဝမှာ နှင်းဝတီနဲ့ တွေ့တော့တာ”

“ဟင် ...”

“ဟာ ...”

“မိန်းမဆန်တာ ... ငါဘာမှ မပြောလိုပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒါကြီးက သတိရတိုင်း အတင်းတုတ်စရာကိစ္စမှ မဟုတ်တာကွ”

“အာ ... မင်းကလည်း ... အဲလိုကြီးတော့ ကြီးရှည်ရှည်နဲ့ မရမ်းနဲ့လေကွာ။ သူတို့ပြောတယ်ဆိုတာကလည်း မင်းအကြောင်း ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပေါ့ကွ ...”

“ဟ ... ချီးခေါင်း ... ငါ့ကိုပြောတာ မဟုတ်ရင်၊ ဘာလို့ ငါ့ကိုကြည့်ပြီး ရယ်နေတာလဲ ... အားအားယားယားကွ”

“နေဦး ... ဟိုမှာ မိသိမ့်လာနေပြီ၊ ငါမေးကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဘော်ကြယ် ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် အားလုံးရဲ့အမြင်များ က မိသိမ့်ရှိရာဆီသို့ ရောက်ရှိသွားကြတော့သည်။

“ဟဲ့ မိသိမ့် ...”

“ဘာတုန်း ...”

“ဘာတုန်းမလုပ်နဲ့ နင့်ကိုမေးစရာရှိလို့ ...”

ဘော်ကြယ်ရဲ့စကားအဆုံးမှာ မိသိမ့်၏ အကြည့်များက သူ့ထံသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

“အင်း ... မေးလေ”

“နင်တို့ နှင်းဝတီတို့ ဘိုင်အိုအချိန်မှာတုန်းက စပ်အကြောင်းကို ပြောပြီး ရယ်ကြတယ်ဆို ...”

“အေးလေ ...”

“ဘာ ...”

သူ့အော်လိုက်တဲ့ ‘ဘာ’ ဆိုတဲ့အသံကြောင့် မိသိမ့်လန့်သွားသည် ထင်သည်။

မျက်လုံးလေးပြူးကြောင်ကြောင်ဖြင့် လှမ်းကြည့် သည်။

သူလည်း မိသိမ့်ကို ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ နှင်းဝတီ ထိုင် နေရာသို့ သွားလိုက်သည်။ ဒေါသပါသောကြောင့် ထင်သည် ခြေလှမ်းများက တစ်ချက်နှင့်လိုက်တိုင်း ကြမ်းပြင်တစ်ချက် တုန်ခါသွား သလိုပင် ...။

ည

“နှင်းဝတီ ...”

သူမခေါင်းလေးကို မော့ကြည့်ပြီးနောက် ...

“အေး ... စပ် ပြောလေ ...”

“မနက်ကဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စကို နင်ဘာလို့ လျှောက်ပြောနေ

ရတာလဲ ...”

“ငါ ... ဘာလျှောက်ပြောလို့လဲ ... ပြီးတော့ နင်ပြောတာ ငါနားမလည်ဘူး။ မနက်ကကိစ္စဆိုတာ ဘာလဲ ...”

“အာ ... နင် အရူးကွက်မနင်းနဲ့နော် ...”

“ငါတကယ် မသိတာပါစစ်ရယ်။ မနက်က ငါ စိတ်လောသွား လို့ အိမ်သာမှားဝင်မိတယ် ... နင်နဲ့တွေ့တယ်။ အဲဒါပဲလေ ... ကျန်တာ ငါဘာလုပ်လို့လဲ ...”

“အဲဒါကိုက မဟုတ်တာ ...။ နင်ဟာ ... ပြောစရာရှားလို့”

“ဘာလဲဟာ ... စပ်။ ငါတကယ်မသိဘူးလို့ ပြောပြီးသွားပြီပဲ”

“အေး ... ဆိုင်ဆိုင်မဆိုင်ဆိုင်ဟာ ... နင့်ကို စကားတစ်ခွန်း တော့ ပြောခဲ့ဦးမယ် ... နင့်ကို ဆရာမတွေ ဘယ်လောက်ပဲ အထင် ကြီးကြီး၊ နင့်ဟာနင် ဘယ်လောက်ပဲ တော်တော် နင်လီဆယ်ပြီး ပြောတဲ့ စကားတွေကို ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက်ပဲယုံယုံ အဲဒီ အပေါ်ယံ အရေခွံပေါ်မှာ နင်၊မသာယာနဲ့ ... နားလည်အောင် ပြောရရင်တော့ မာန်မတက်နဲ့ပေါ့ဟာ ...”

“ဟဲ့ ... စပ်ခေါင် ... နင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“နင်မသိရင် ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း၊ မိစုရာ”

“ဟ ... နင်ပြောတာ ငါမသိဘူး။ ဒါပေမယ့် နင်က ဘာလို့ နှင်းဝတီကို အသလွတ်ကြီး လာကော နေရတာလဲ...”

“မေးကြည့်ပေါ့ ...။ နင်တို့အထင်ကြီးတဲ့ မမကြီး ကို...”

ပြောချင်တာပြောပြီး သူလှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ နောက်ဆီမှ ရှိုက်သံသဲ့သဲ့ကို သူကြားလိုက်ရသည်။

အဲဒါပဲ ... မိန်းမတွေဆီက ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး ထွက်လာတဲ့လက်နက်က ‘မျက်ရည်’ တဲ့။

နင်အဲလိုလုပ်လေ ငါဆိုတဲ့ ဂြိုဟ်သားက မုန်းလေပဲ ...။

“ဟေ့ကောင် မင်းဘာတွေ သွားကောပစ်လိုက် တာလဲ ...”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ငါစကားနည်းနည်း ပြောလိုက် တာပါ”

“ဟင် ... မင်းပြောလိုက်တဲ့ နည်းနည်းကလည်း မျက်ရည်ပါ ကျတယ်။ များများသာပြောလိုက်ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေသွား မလားလို့တောင် စိုးရိမ်ရတယ်”

“အဲဒါကို မိန်းမတွေရဲ့လက်နက်လို့ ခေါ်တယ် စိန်ကြီး။ မင်းမယုံရင် စောင့်ကြည့်ပါ။ စပ်ခေါင်ဆိုတဲ့ ငါက နှင်းဝတီဆိုတဲ့ ဆယ်တန်းကွင်းကို မျက်ရည်စက်လက်ဖြစ်အောင် လုပ်ပါတယ်ဆိုပြီး ငါ့ကို လူယုတ်မာစာရင်း သွင်းကြလိမ့်မယ်”

“မင်းဟာကလည်းကွာ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ”

ဘော်ကြယ်ရော ကိုစိန်ရော အပြစ်တင်သလို ပုံစံမျိုးနဲ့ သူ့ကို ကြည့်ပါတယ်။ နေမင်းကတော့ ‘ငါကတော့ ဗိုက်ဆာနေပြီ’ ဆိုပြီး ရှေးဆုံး ကနေ တက်သုတ်ရိုက် ထွက်သွားပါတော့တယ်။

နှင်းဝတီ ... နင်နဲ့ငါနဲ့ကတော့ ရေစက်ပါလာပြီ။ ငါဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း လူရှေ့သူရှေ့မှာ အိုဗာတွေနင်းပြရင် တစ်ချက်ကလေးမှ မျက်စိမှိတ်ပေးတတ်တဲ့ လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး။

ည

မုန့်စားဆင်းပြီး အတန်းပြန်တက်တော့ နှင်းဝတီ တို့အုပ်စု နည်းနည်းငြိမ်နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ နည်းနည်းဂရုစိုက်လျှင် ကန်းတက်လာမည်စိုးသောကြောင့် သူမတို့ရှိရာ အတန်းဘက်သို့ လိုတာထက်ပိုပြီး မကြည့်မိတော့။

သို့သော် စာသင်ချိန်တစ်ဝက်ကျော်တော့မှ နှင်းဝတီကို ဆရာမ တစ်ယောက်နှင့် ပြန်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဘော်ကြယ်က လက်ကုတ်သည်။ နေမင်းနှင့် စိန်ကြီးကတော့ ဘာတွေဖြစ်ပြန်ပြီလဲဆိုပြီး စိတ်ပူနေတဲ့ အမူအရာနဲ့ရှိနေကြတယ်။

နားမထောင်ဘူးဆိုကာမှ ခပ်ရဲ့ရဲ့ထွက်ပေါ်လာတဲ့ ဆရာမရဲ့ စကားသံကိုတော့ ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်မိသေးသည်။

“သမီး ... နှင်းဝတီ နေလို့မကောင်းရင် မှောက်အိပ်နေလိုက် ဆရာမ ကျန်တဲ့ဆရာမတွေကို ပြောပြထားလိုက်မယ် ...”

နေမင်းနှင့် စိန်ကြီးကိုလည်း ဆရာမနည်းတူ ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်မိသေးသည်။

“တပည့်ကြီးတို့ စာမသင်ချင်ဘဲ နားချင်ရင် နှင်းဝတီလိုပဲ

မျက်ရည်ထွက်အောင် ငိုတတ်ရတယ်”

သူ့စကားအဆုံးမှာ သူငယ်ချင်းတွေထံမှ အံ့ကြိတ် ပြီး ရယ်သော ဌာန်ကရိုဏ်းမကျသည့် ရယ်သံအချို့ တိုးညှင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

ဥ

ကလင် ... ကလင်

သူတို့ကျောင်းရဲ့ နေ့တစ်ဝက်စာသင်ချိန်ကတော့ ပြီးဆုံးခဲ့လေ သည်။ ရောက်တတ်ရာရာ စကားများပြောရင်း အတန်းဆင်းသွားကြသော ကျောင်းသား ကျောင်းသူများနှင့် ရောနှောပြီး သူ နှင်းဝတီကို စကား တစ်ခွန်း ကပ်ပြောလိုက်ပါသေးသည်။

“ငါလည်း နင့်လို ငိုတတ်ချင်တယ်၊ မင်းသမီး စုတ်လေးရယ်”

သူပြောလိုက်တဲ့ စကားအဆုံးမှာ သူမရဲ့ ပြေလျော့နေတဲ့ အကြည့်တွေ သူ့ထံလွင့်စဉ်လာခဲ့သည်။

နင် ... တော်တော် တတ်လည်းတတ်နိုင်တဲ့ မင်းသမီးစုတ်လေး တစ်ပါးပဲ ...။

ဒါလောက်နဲ့တော့ ဂြိုဟ်သားလို့ ခံယူထားတဲ့ ငါ့ကို ဖမ်းစားလို့ မလွယ်သေးဘူး နှင်းဝတီ။

နောက်ကလိုက်လျှောက်လာတဲ့ မိသိမ့်နဲ့ မိစုတို့နှစ်ယောက် ကတော့ သူ့ကိုကျော်တက်ခါနီးမှာ မျက်စောင်းထိုးသွားလိုက်သေးသည်။

“ဟေ့ကောင် ... စပ် မင်းဘာသွားပြောလိုက်တာလဲ ...။

အလကားနေရင်း ရုံးခန်းရောက်နေဦးမယ်နော် ...”

နေမင်းရဲ့ အမေးစကားကို မသိကျိုးကျွံပြုပြီး ကိုယ့်လမ်းကိုပဲ ဆက်လျှောက်နေလိုက်တယ်။

“ဟေ့ကောင် ... စပ်ခေါင်”

နောက်မှ ရေးကြီးသုတ်ပျာ အော်ခေါ်လိုက်တဲ့အသံကြောင့် သူလန့်ပြီး ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်မိသလို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ အသံပိုင်ရှင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိတော့ (စီ)ခန်းမှ ကောင်းထက်ဝင်း (ခ) နွားကြီး ဟု အမည်ရသည့် တစ်ယောက်ပင်။

နွားကြီးဟုခေါ်ရခြင်းမှာ သူ့ထိပ်ဆုံးစာလုံးကို ယူလိုက်သော ကြောင့် တွင်သွားရသော အမည်သညာဖြစ်သည်။ ကောင်းကို အင်္ဂလိပ်လို *GOOD* ဟု မပေါင်းဘဲ *GOOD* ဟု ပေါင်းကာ နွားဟု အဓိပ္ပာယ် သက်ရောက်သွားခဲ့ခြင်းပင်။

“ဘာတုန်း နွားကြီးရ ... အလန့်တကြား”

“မင်းကနော် ... သောက်ကျင့်နည်းနည်းလေးမှ မကောင်းတဲ့ အကောင်ပဲ”

“ဟင် ... မင်းစကားကြီးကလည်း အစမရှိ အဆုံးမရှိကြီး”

“မင်းနဲ့ နှင်းဝတီနဲ့ခင်တာ ဘာလို့ ငါ့ကို အသိမပေးတာတုန်း”

“အွန် ... ငါနဲ့ခင်ပါတယ်လို့ မင်းကို ဘယ်သူပြောတုန်း”

“အခုမြင်နေရတာပဲလို့ မင်းနဲ့ နှင်းဝတီတို့ စကားပြောပြီး လမ်းလျှောက်သွားနေတာ ...”

“သေလိုက်ပါတော့ နွားရယ် ...”

နွားကြီးပြောလိုက်သောစကားကြောင့် ကိုစိန် ဘော်ကြယ်နှင့် နေမင်းတို့ပါ အတူတူထိုင်ခဲ့သော သူ့ကိုမေ့သွားပြီး ဇေဝေဝါ ဖြစ်သွားခဲ့ကြ သည်။

နွားကြီးကို ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြလိုက်သောအခါ လူလို

မရယ်ဘဲ နွားနှာမှုတ်သံနှင့်တူသော အသံကိုအားပြု၍ ရယ်ပါတော့သည်။

“ဟရူး ဟရူး ဟူး ဟူး”

“အာ ... လူလိုရယ်စမ်းပါ နွားကြီးရယ်”

ကိုစိန်ပြောလာသောစကားကို နွားကြီးက လက်ကာပြပြီးတော့ သူ့ရယ်သံကိုပင် ဆုံးအောင်ထပ်ရယ်ပါသည်။ ရယ်လို့ဝတော့မှ ...

“ငါက မင်းငါ့ကို ကျော်သွားပြီထင်လို့ ...”

“အာ ... ငါနဲ့တကယ်မခင်တာပါကွာ ...။ ပြီးတော့ မင်းတို့မို့လို့ အဲလို ကောင်မစုတ်လေးမျိုးကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ ငါဆိုတဲ့အကောင်ကတော့ အဲလို မာန်တက်လေ အခက်ချိုးချင်လေပဲ ...”

“မင်းက ဂြိုဟ်သားပဲ ...”

“အင်း ... ဟုတ်တယ် ငါက ဂြိုဟ်သားပဲ”

ဥ

ဖယ်ရီကားနားရောက်တော့မှ ကားပေါ်တွင် မမြင် ချင်ခဲ့သော နှင်းဝတီကို သူမြင်လိုက်ရသောကြောင့် သူ အံ့ဩစိတ်တို့က ထိန်းမရအောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ထိုသို့ဖြင့် ကျောင်းကားမောင်းသော ဦးမောင်ကို လက်တို့ပြီး ခပ်တိုးတိုး သွားမေးလိုက်မိသည်။

“ဦးမောင် ... သူက ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ကားပေါ်ကို ပါလာတာတုန်း”

“အာ ... မင်းကလည်း သူက မင်းထက်တောင် ကျောင်းကားစီးတာ စောသေးတယ်။ နှစ်တိုင်းစီးနေကျကွ။ အရင်တုန်းကမစီးဘူးဆိုတာ သူ့အဖေ ပြန်ရောက်နေတုန်း ကိုယ်တိုင်အကြိုအပို့လုပ်နေလို့ မစီးတာ။

အခု သူ့အဖေပြန်သွားတော့ ပြန်စီးတယ်။ မင်းက ဘာဖြစ်နေတာတုန်း။ အဲဒါက ...”

“ဟင့်အင်း ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာမှမဖြစ်ရင်လည်းတက်တော့ ... မင်းတစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ မင်းကိုစောင့်နေတာ”

ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲနဲ့ ကျောင်းကားပေါ်ကို ငြိမ်ငြိမ်လေးပဲ တက်ထိုင်ပြီး လိုက်ပါလာတော့တယ်။

ဒါတောင် နှင်းဝတီဆီက ရိုးနဲ့တဲ့အကြည့်တွေကို ပြေးလမ်းရဲ့ အရှိန်တွေနဲ့ တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ သူတွေ့လိုက်ရသေးတယ်။

C

ဒီနေ့မနက်တော့ မေမေ့ကို ဘတ်(စ်)ကားစီးမည်ဟု အတင်း ပူဆာကာ အိမ်မှ စောစောထွက်လာခဲ့သည်။ မနက်စောစောစီးစီး နှင်းဝတီ ကို မတွေ့ချင်တာလည်းပါသည်။

ကျောင်းရောက်တော့ သူငယ်ချင်းတွေစုရပ်ဖြစ်သော ကျောင်း တစ်ဘက်လမ်းမှ ကွမ်းယာရောင်းသော တဲလေးရှိရာသို့ အရင်သွားလိုက် သည်။

အရင်ရောက်နှင့်နေသော ဘော်ကြယ်က ...

“စဝ် ... ဒီနေ့ အစောကြီးပါလား”

“အင်း ... ငါ့ဟာငါ ဘတ်(စ်)ကားစီးလာတာဆိုတော့ နည်းနည်းစောထွက်လာလိုက်တာ ...”

“ဟင် ... မင်းက ဘာလို့ဖယ်ရီမစီးတာလဲ ...”

“နှင်းဝတီကို တွေ့နေမှာစိုးလို့”

“မင်းကလည်းကွာ ဘာမှမဆိုင်တာ ...။ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး။ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ နှင်းဝတီကို အတင်းကြီးမုန်းတီးနေတာလဲ ...”

“ငါ့အကြောင်းပြချက်ကတော့ မခိုင်လုံဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်း

သိချင်ရင်တော့ ငါပြောပြမယ်”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ဘော်ကြယ်က ခေါင်းညိတ်ပြပါတယ်။

“ငါ နှင်းဝတီကို ကြည့်လို့မရလို့ ...”

“အာ ... ထားပါတော့ ... မမေးတော့ပါဘူး”

“အေး ... မမေးပါနဲ့တော့ ... ဒါနဲ့နေစမ်းပါဦး။ မင်းဒီနေ့

တစ်ခုခုများ လုပ်လာသလားလို့”

“အာ ... ငါဘာမှ မလုပ်ပါဘူး”

“သေချာလို့လား ...”

အနည်းငယ်ရှက်သွားသောပုံစံဖြင့် ဘော်ကြယ်က ပြန်ပြောလာခဲ့သည်။

“တကယ်ပါကွာ ... ငါဘာမှ မလုပ်ထားပါ ဘူး”

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ။ ငါသေချာကြည့်ဦး မယ်”

စကားအဆုံးမှာ ဘော်ကြယ်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်သည့်ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့သည့်ထင် ...

“ငါ ... ငါ မျက်နှာပေါင်းတင်လာလို့ကွ ...”

“ဟားဟား ... အဲဒါကြောင့်ပြောတာ မင်း တစ်ခုခုလုပ်လာပါတယ်လို့။ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ပေါင်းတင်လာရတာလဲ ...”

“အာ ... ငါကိစ္စနဲ့ငါပါကွာ ...”

“ငါတကယ် မင်းကိစ္စကို မသိရဘူးလား ...”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ ... မင်းကလည်း ...”

“မင်းမပြောရင် ငါ မင်းအနားကနေ တစ်ဖဝါးမှမခွာဘူးကွာ”

“အာကွာ ... အဲလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့။ ငါ ... ကောင်မလေး

တစ်ယောက်ကို စောင့်နေတာကွ ...”

“ဟင် ...”

တကယ်အံ့ဩသွားခဲ့ခြင်းပါ။ ကျောင်းဖွင့်တာ နှစ်လနီးပါးရှိပြီး နောက်ပိုင်းမှ ပြောလာသောစကားပင် ဖြစ်သည်။

“သူလာတော့မှာကွ ... မင်းက ငါ့အနားမှာရှိနေရင် မကောင်းဘူးပေါ့ကွာ ...”

“ဘယ်သူလဲတော့ ငါ့ကို ပြောပြဦးလေကွာ ...”

“အေးဆေးပေါ့ကွာ။ အချိန်တန်ရင် သိရမှာပေါ့ ... မင်းကလည်း”

“မရဘူးကွာ ...။ ဒါဆို ငါမရှောင်ပေးဘူး”

“အဲလို မလုပ်ပါနဲ့ကွာ ... ငါ မင်းကို ထမင်းပေါင်းကျွေးပျံ့မယ်”

“ဟင့်အင်း ဆောရီးပဲ။ ထမင်းပေါင်းများ ငါ့ပိုက်ဆံနဲ့ငါ ဝယ်စားလို့လည်း ရတယ်ကွ ...”

“အာကွာ.. ဘယ်လိုကောင်မှန်းလည်း မသိဘူး”

“ဒါဆို ပြောပြလေ ...”

“မိစုကို ...”

“ဟားဟာ .. ငါတို့တောင် မရိပ်မိလိုက်ပါလားကွာ ... ပိုင်လိုက်တဲ့ဘော်ကြယ် ...”

ည

သူ့ရှိနေလျှင် ဘော်ကြယ် ပိုပြီး ရှက်နေမည်စိုးသဖြင့် အလိုက်တသိပင် ရှောင်ထွက်ခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဘာလုပ်နေတာလဲ ...” ဟူသော အသံဖြင့် နေမင်းနန္ဒာ ရောက်လာခဲ့သည်။

သူကတော့ ဘာမှမပြောဘဲနဲ့ ဘော်ကြယ်ကိုသာ တစ်ချက်စောင်း ကြည့်လိုက်သည်။

လက်နှစ်ချောင်းပြန်ထောင်ပြသော ဘော်ကြယ့်စကားကို သူ့သဘောပေါက်ပါသည်။ ထမင်းပေါင်းနှစ်ပွဲ ကျွေးမည်ဆိုသည့် သဘောပင်။

ဥ

“ချီးခေါင်း ... ငါနဲ့ ခဏလောက်လိုက်ခဲ့စမ်းပါ ...”

“ဟင် ... ဘယ်သွားမလို့လဲ စစ်”

“လိုက်သာ လိုက်ခဲ့စမ်းပါကွာ။ ဝှင်ရှိတယ် ...”

“ဒီကောင့်ကိုပါခေါ်ခဲ့လေ” ဆိုတဲ့ စကားအဆုံးမှာ ဘော်ကြယ် တစ်ယောက် ခေါင်းရော လက်ရောခါပြီး အသည်းအသန် ငြင်းဆိုလေ တော့သည်။

“လာပါကွာ ... ဒီကောင်က ခြောက်နေတဲ့ကောင်။ ထားခဲ့ လိုက်။ ပြီးတော့ အခုသွားမယ့်နေရာက ယောက်ျားကြီးတွေပဲ သွားရမယ့် နေရာကွ ...” ဆိုသော စကားသံကို ကြားလိုက်ရသော ဘော်ကြယ်က နေမင်း၊ မမြင်အောင် နောက်ကွယ်ကနေ လက်ခလယ်ထောင်ပြပါတယ်။

ဥ

လမ်းတစ်ဝက်ရောက်တော့မှ နေမင်းက မေးလာခဲ့တယ်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ စစ် ...”

“ဟင့်အင်း ... ငါတို့ရှိနေရင် ဘော်ကြယ်ကြီး ရှက်နေမှာစိုးလို့

မင်းကိုခေါ်ပြီး ရှောင်ထွက်ပေးလာတာ”

“ငါ နားမလည်ဘူး ...”

“ဒီလိုကွာ ... ဒီကောင် မိစုကို ကြောင်နေတာကွ ...။ ငါလည်း ရေရေရာရာ မသိဘူး။ မင်းရှိနေရင် မိစုက လန်ပြီးမလာမှာစိုးလို့ တဲ့ ...”

“ဘာ ... ဒီကောင် ဒီလိုပဲပြောတယ် ...”

“မင်းထင်သလောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး ...။ ကောင်မလေး ဆိုတော့လည်း မင်းလိုချီးခေါင်းမျိုးနားက ဖြတ်လျှောက်မိရင် နံသွားမှာ စိုးလို့နေမှာပေါ့ ...”

“မင်းပြောတာက ပိုဆိုးနေပြီ စစ် ...”

“ဟီး ဟီး ...၊ ဒါနဲ့ ငါမင်းကို ချီးခေါင်းလို့ ခေါ်သာခေါ်နေ ရတာ ဘာဖြစ်လို့ မင်းကို အဲလိုခေါ်လည်းဆိုတာတော့ ငါမသိသေးဘူး။ ငါ့ကို ရှင်းပြပါဦး”

“လုပ်ပြန်ပြီ ... ငါ ဟိုနေ့ကလည်း စိန်ကြီးကို ရှင်းပြပြီးသွားပြီ။ မင်း အဲဒီတုန်းကကြတော့ ဘာလို့ နားမထောင်တုန်း ...”

“ငါမှ မကြားတာကွ ...။ လုပ်ပါကွာ။ တစ်ခါတည်းပါ ... ထမင်းပေါင်းဝယ်ကျွေးပါ့မယ်”

“ငါ့ အရင်ကျောင်းတုန်းက နဝရတ်အောင်ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဒီကောင်နဲ့ငါနဲ့က အရမ်းတွဲခဲ့တာကွ။ ငါတို့ တွဲသလိုမျိုးပေါ့။

တစ်ရက်မှာ ငါတို့ အတန်းမတက်ဘဲ ဘောလုံးကန်ကြရော ကိုးတန်း လပတ်စာမေးပွဲမဖြေခင်ကွာ ...”

“အင်း ... ဆက်ပြောပါဦး ...”

“ကန်နေရင်းနဲ့ တစ်ဘက်က ဂိုးသမား ကန်ထုတ်လိုက်တဲ့ ဘောလုံးက ငါ့ဆီကိုကျလာတာကွ ...။ ငါလည်း ဂိုးမပေးရပြီးရောဆိုပြီး ခေါင်းတိုက်ချပစ်လိုက် တာ ...”

“ဘာဆိုလို့လဲကွ ... မင်းဟာကလည်း”

“အာ ... နားထောင်ပါဦး ... ခေါင်းတိုက်ပြီးမှ သိတယ်။ အဲဒီဘောလုံးက ခွေးချေးတွေပေးတာကွ”

“ထွီ ... ရွံစရာကြီး”

“အေးကွာ ... ဟိုဘက်ဂိုးသမား သောက်ကျင့်ယုတ်တာပေါ့ ကွာ ... ပြောရရင်တော့”

“အင်းပေါ့ ...”

“ပြီးတော့မှ အားလုံးက ဘောလုံးကိုတွေ့သွားတယ် ... ဘောလုံးက ချီးတွေပေးတယ်ပေါ့ ... ဘာညာနဲ့ ...”

“မင်းခေါင်းကို မမြင်ကြသေးဘူးပေါ့”

“အေးပေါ့ ငါလည်း ပြောလိုက်ရင် ဝိုင်းပြီး လှောင်မှာစိုးတာနဲ့ အသိမပေးဘဲ ရုပ်တည်နဲ့နေတာ”

“ဟားဟာ ...”

“အဲဒီမှာ စောနက နဝရတ်အောင်ဆိုတဲ့ကောင်က ဘောလုံးကို မပေတဲ့ဘက်ကကိုင်ပြီး မကောင်းသူထိပ် ကောင်းသူထိပ်ဆိုပြီး အပေါ်ကို ထောင်ပစ်လိုက်တာ ဒီကောင်တွေမသိအောင် ခိုးပြီး ရေဆေးမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတဲ့ ငါခေါင်းပေါ် တည့်တည့် ထပ်ကျလာပြန်တယ်”

“ဝေါ့ ... မင်းခေါင်းကြီးကို ငါတောင်တော်တော်ရွံလာပြီ”

“မပြီးသေးဘူး ... ဒီကောင်တွေ ငါ့ကိုဝိုင်းပြီး ဟားကြရော။ ငါလည်း လှောင်ချင်လည်းလှောင်တော့ကွာဆိုပြီး ရေဆေးဖို့အထွက် စာမေးပွဲဖြေဖို့ အချက်ပေးခေါင်းလောင်းကလည်း အမြည်”

“ဟားဟားဟား ... အဲဒါနဲ့ မင်း၊ခေါင်း ရေမဆေးရတော့ ဘူးပေါ့”

“သေချာတာပေါ့ကွာ။ ငါလည်း ချီးပေးနေတဲ့ခေါင်းကြီးနဲ့ စာမေးပွဲခန်းထဲရောက်သွားရော။ အခန်းထဲရောက်တော့ အနံ့က ပိုပို ဆိုးလာတယ်ကွာ ...။ ငါလည်း ဘယ်သူမှ မျက်နှာမပြရဲတော့ဘဲ စာမေးပွဲကိုပဲ လှိမ့်ဖြေလိုက်တာ အဲဒီဘာသာ အမှတ်ပြည့်ရတယ်ဗျာ”

“ပိုင်တယ် ... ချီးခေါင်းရာ ...”

“အေး ... အဲဒီတုန်းက နဝတ်အောင်ကလည်း မင်းပြောသလိုပဲ ပြောခဲ့တာ ...။ ငါလည်း အဲဒီကနေစပြီး ချီးခေါင်းဆိုပြီး ဖြစ်သွားခဲ့တာ ပဲ ...”

နားထောင်ပြီးတဲ့အခိုမှာ သူတောင် နေမင်း ခေါင်းကိုကြည့်ပြီး တော်တော်ရွံသွားခဲ့သည်။

“တော်ပြီ။ မင်းခေါင်းကို ငါဒီနေ့ကစပြီး မကိုင်တော့ဘူး”

“အား မင်းကလဲ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်က ကိစ္စပါကွာ ...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ငါကတော့ ရွံတယ်”

“အာကွာ ...”

“အလကားစတာပါ ချီးခေါင်းရယ်။ ထမင်းပေါင်းစားရအောင်။ ပြီးတော့မှ ဘော်ကြယ်ကိုစောင့်ပြီး အခြေအနေမေးကြည့်တာပေါ့”

“အင်း ... ကောင်းသားပဲ ...”

ထမင်းပေါင်းကုန်ခါနီးလောက်မှာ စိန်ကြီးတစ်ယောက် ရေးကြီး သုတ်ပျာနှင့် ဝင်လာခဲ့လေသည်။

“ဟေ့ကောင် စဝ် ...”

“ဟိုကောင် ဘော်ကြယ်၊ ငါ့ကိုလူပါးဝသွားပြီကွာ ...”

“ဟင် ..”

သူရော၊ နေမင်းပါ စိန်ကြီး၏ အလောသုံးဆယ် စကားကြောင့် ရုတ်တရက် ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ နေမင်း က ...

“နေစမ်းပါဦး ... လာ။ အေးဆေးထိုင်။ ပြီးတော့ ဘာဖြစ်တာလဲဆိုတာကို အေးဆေးပြောပြ ...”

“ဒီကောင် မိစုကို အသလွတ်ကြီး ကြောင်နေတယ်ကွာ...”

“မင်းနဲ့ဘာဆိုင်တုန်း စိန်ကြီးရ ...”

“ငါ မိစုကို ကျောင်းရှေ့မှာ စောင့်ပြီး လိုက်ချောင်းနေတာ ဒီနေ့နဲ့ဆို သုံးရက်မြောက်ကွ ...”

“ဘာ ...”

“ဟိုကောင် လူပါးဝတာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ မင်း လူပါးဝတာ ကွ ...”

“ဟ ... ဘာဆိုင်တုန်း ...”

သူ၏ အမေးစကားကို စိန်ကြီးက အငြင်းဝါကျနှင့် ပြန်လည် တုန့်ပြန်လာခဲ့သည်။

“မင်းအလှည့်ကျတော့ ငါတို့ကို မင်းဘာလို့ ကြိုမပြောတုန်း။ အဲဒါ မင်းမှားတာပဲ”

“အေး .. ဟုတ်တယ်။ စိန်ကြီး မင်းမှားတာ ...”

ည

သူရော နေမင်းရော နှစ်ယောက်စလုံးက ပြောလာတဲ့ အချိန်မှာ တော့ စိန်ကြီးတစ်ကောင် ခေါင်းငုံ့သွားခဲ့တော့သည်။ ပြီးတော့မှ...

“ဟိုကောင်နဲ့ အဆင်ပြေသွားပြီလား မသိဘူးကွာ။ ငါခုနက မြင်လိုက်တာက မိစုက ကျေနပ်နေတဲ့ပုံစံနဲ့ကွ”

နေမင်းက ကျွန်တော့ပေါင်ကို စိန်ကြီးမမြင်အောင် လက်တို့ တယ်။ ကျွန်တော်က ...

“ဆောရီးပဲ စိန်ကြီးရာ။ အကောင်းဆုံးကတော့ မင်း ဒီကောင် ကျွေးတဲ့ ထမင်းပေါင်းကိုပဲ စားပြီးတော့ နောက်တစ်ယောက် ပြောင်း ကြိုက်လိုက်တော့ ...”

“အာကွာ ...”

“စားလိုက်ပါကွာ ... မင်းကလည်း”

“ဒီကောင်မို့လို့ပေါ့ကွာ ... ။ ကြီးဒေါ်ရေ ထမင်းပေါင်းတစ်ပွဲ ပေးဗျာ ...”

အဲဒါပါပဲ ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ချစ်ခင်မှုဆိုတာ ထမင်းပေါင်းတစ်ပွဲနဲ့လည်း ကျေအေးပေးနိုင်ပါတယ်။

ည

အရာအားလုံးကို ဘာမှမသိသေးသော ဘော်ကြယ်ကတော့ သူ ထမင်းပေါင်းသုံးပွဲ ရှင်းလိုက်ရလို့ မအီမလယ်နဲ့ စာသင်ချိန်တွေကို ကျော်ဖြတ်နေရတဲ့ပုံပါပဲ ...။

နောက်ဆုံး စာသင်ချိန်ဖြစ်သော မြန်မာစာအချိန်တွင် ဆရာမ

သည် သင်ခန်းစာအသစ်ကို စသင်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် ကျောင်းသား အားလုံး တိတ်ဆိတ်စုန်စုန် နားထောင်နေကြသည်။

သို့သော် ထိုသို့သော ကျောင်းသားများထဲတွင်တော့ ကျွန်တော်တို့ လေးယောက် မပါခဲ့ပါ။ မနက်က ဖြစ်သွားခဲ့သောကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘော်ကြယ်က သူတို့အား ပြန်ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါ ... အဆင်ပြေမယ်လို့ မထင်တော့ဘူးကွာ”

“ဘာဖြစ်တာတုန်း ... မောင်စိန် ငါ့ကိုပြောတော့ မိစုမျက်နှာက ကျေနပ်နေတဲ့ပုံမျိုးဆို ...”

“မင်းကလည်း ... အဲဒါကြောင့် ချီးခေါင်းဖြစ်နေတာ။ မိစု မျက်နှာက နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ပြုံးစိပြုံးစိပဲဟာကို ...”

“အဲတော့ ...”

“အခြေအနေမကောင်းဘူးပေါ့ကွာ ... စပ် လုပ်ပါဦး”

“ဒါဆိုလည်း ငါ့ကိုသေချာပြောပြ။ မနက်က ဖြစ်သွားတဲ့ ကိစ္စကို ...”

“အေး ... ဒီမှာကြည့်”

“ဟ ... မင်းကိုကြည့်ရင် ဆရာမ သိသွားမှာပေါ့”

“အာ ... ငါ့ကိုကြည့်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့လက်ညှိုးချတဲ့ နေရာကို ကြည့်ခိုင်းတာ”

“ဪ ... အေး ကြည့်ပြီ။ ဘာဖြစ်တုန်း”

“ညာဘက်လက်ညှိုးက ငါကွာ ... ဘယ်ဘက်လက်ညှိုးက မိစုပေါ့ ...” ဟု အစချီကာ မနက်ခင်းက ဖြစ်သွားသော ပြဿနာကို ဘော်ကြယ်က လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းဖြင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို ရှင်းပြခဲ့

သည်။

“မိစုက လျှောက်လာတယ်ကွ။ ငါက ထိုင်နေတာ။ ဒီလို ... ဒီလို” ဟု ပြောကာ သူ့လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းကိုလည်း မနားတမ်း သရုပ်ဖော်နေလေသည်။ ကျွန်တော်တို့တစ်ဖွဲ့လုံးလည်း ဘော်ကြယ်၏ လက်ညှိုးသင်္ကေတထဲတွင် နစ်မြောစွာ စီးဆင်းနေမိကြသည်။

“ငါ့ကို ကျော်သွားတော့ ငါလည်း လိုက်တော့တာပေါ့။ မှီအောင် လိုက်ရတာပေါ့ကွာ ... ဒီလို ဒီလို ...”

ချီးခေါင်းက ...

“မင်းရဲ့ ဒီလို ဒီလိုက တော်တော်ရှုပ်တဲ့ အစားပဲ ...”

“အာ ... သေချာကြည့်စမ်းပါ။ ပြီးမှ ငါ့ကို ထပ်မရှင်းခိုင်း နဲ့ ...”

“အေးပါကွာ ...”

“မှီသွားတဲ့အချိန်မှာ ငါက မိစုရှေ့ကို ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဝင်လိုက်ပြီး တော့ ဒီလို ... ဒီလိုကွာ”

ဥ

“ကဲ ... ထစမ်းပါဦး ... နောက်ဆုံးတန်းက လေးယောက် ငါစာသင်တာကို စိတ်မဝင်စားဘဲ ဘာအကြောင်းအရာတွေကို ဆွေးနွေး နေကြတာလဲ ...။ ဟိုကောင်ကရော ဘာတွေကို အကျယ်တဝင့် ရှင်းပြ နေရတာလဲ ...”

“သေပြီ ... အဲဒါ မင်းကြောင့် စပ် ...။ မင်း,စတဲ့ ဇာတ်လမ်း က ဖြစ်တာ ...”

“နေရာတကာ ဘာလို့ ငါ့ကိုပဲ ဆရာတင်ချင်နေတာလဲ ...”

“ကဲ ... ဟိုကောင်တွေ မထနိုင်သေးဘူးလား ...”

တစ်ခန်းလုံးရဲ့ အကြည့်များစွာက ကျွန်တော်တို့ရှိရာဆီကို ပျံသန်းရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။ ထိုထဲတွင် ကျွန်တော်မခံချင်ဖြစ် သွားခဲ့သော အကြည့်ကတော့ နှင်းဝတီ၏အကြည့်ပင်။

“ကဲ ... လုပ်စမ်းပါဦး။ မင်းတို့ ဘာအကြောင်းတွေ ပြောနေကြတာလဲ”

ကျွန်တော်ကပဲ ...

“ဒီလိုပါဆရာမ ... စိန်ကြီးနဲ့ နေမင်းက အလောင်းမင်း တရားကြီး စီးတဲ့မြင်းက အထီးလား အမလားဆိုပြီး ငြင်းကြပါတယ်။ ငြင်းရင်းငြင်းရင်းနဲ့ နောက်ဆုံးမှာ ဆရာမကိုလည်း ဆုံးဖြတ်ခိုင်းရမှာ အားနာတာနဲ့ မုန့်စားကျောင်းဆင်းရင် ဒီအခန်းက စာအရမ်းတော်တဲ့ နှင်းဝတီကို မေးကြည့်ပါလားဆိုပြီး ပြောနေတာပါ”

ဥ

ခေါင်းထဲထွက်တာပြောလိုက်သော ကျွန်တော့်စကားကြောင့် တစ်ခန်းလုံးက ရယ်ကြပြီး၊ ဟိုသုံးကောင်ကတော့ မျက်လုံးပြူးသွား

ပါသည်။

နှင်းဝတီ ... သူမ၏ နှုတ်ခမ်းလေးကို တင်းတင်းစေ့ပြီး ထိုင်ခုံမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်နေတာကို ကျွန်တော်တွေ့လိုက်ရသည်။

နောက်ဆုံးတွင် နှင်းဝတီ သူငယ်ချင်းများထံမှ မျက်စောင်း များကိုလက်ခံပြီး ဆရာမ၏ ကြိမ်လုံးနှင့်လည်း မိတ်ဆက်ခွင့်ကြံ့ခဲ့ ပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူကျေနပ်ပါသည်။ တန်သည်ဟုလည်း ထင်ပါ သည်။ ကျောင်းဆင်းသွားတော့မှ သတင်းတစ်ခု ကြားလိုက်ရသေးသည်။

နှင်းဝတီ မူးလဲသွားသည်တဲ့။

စိတ်ထဲကတော့ မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။ ဒီကောင်မလေး တော်တော်မူးလည်း မူးနိုင်လွန်းတာပဲဟူ၍။

ပိုဆိုးသည်က နှင်းဝတီကို ကြိတ်ကြိုက်နေသော ငကြောင် တွေ (ထိုထဲတွင် ပို၍ဆိုးသော အောင်ရဲဝင်း)က ကျွန်တော့်ကွယ်ရာ တွင် ကျွန်တော်ကိုတွေ့လိုကတော့ မချောင်ဘူးဟု ပြောလာသော စကား သံတွေကို ပြန်ကြားခဲ့ရသည်။

သို့သော် သိပ်ဂရုမစိုက်တတ်သော ကျွန်တော့်အတွက် ရေထဲ ခုန်ချသွားသော ကြယ်တစ်စင်းလိုပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

C

“သူ ငါ့ကို ဘာလို့မုန်းနေတာလဲ မသိဘူးနော် ...”

“နင်ကလည်းဟာ ... မေ့ထားလိုက်စမ်းပါ။ အဲလို ဂြိုဟ်သား
ကောင်ကို ...”

“အေးလေ ဝတီရယ် ... နင် သူ့ကို အလွန်ဆုံးထပ်တွေ့ ရ
ခြောက်လပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးလေ စုရယ် ... ငါ့ကို နေရင်းထိုင်ရင်း မုန်းနေ
တယ်ဆိုတာကိုက မကောင်းတာပေါ့”

“ငါတို့လည်း စဉ်းစားလို့မရဘူးဟာ။ ကျန်တဲ့လူတွေပေါ်မှာ
သူက သဘောကောင်းတယ်။ အနွံတာခံတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ နင်နဲ့ကျမှ
အဲဒီလို မုန်းနေရတာလဲ ...”

“အင်း ငါလည်း အဲဒါကိုပဲ စဉ်းစားလို့မရတာ မိသိမ့်ရ ...”

“ထားပါဟာ။ အဲဒါဆိုလည်း စဉ်းစားမနေနဲ့တော့။ လပတ်
စာမေးပွဲ ဖြေရတော့မယ်။ စာပဲ ခေါင်းထဲမှာထည့်ထား။ ဒီကောင့်
အကြောင်းတွေ တွေးလို့လည်း စာမေးပွဲထဲထည့်ရေးလို့ရတာမှ
မဟုတ်တာ”

“အင်း ...”

“ဟိုမှာ လာပါပြီ။ နင့်ဂြိုဟ်သား ...”

“ဟဲ့ မသိမ့်တို့ မိစုတို့ လပတ်စာမေးပွဲပြီးရင် ငါတို့အခန်းနဲ့ ဗဟန်း(၁)နဲ့ ဘောလုံးချိန်းကန်ဖို့ရှိတယ်”

“အဲဒါ ငါတို့နဲ့ ဘာဆိုင်တုန်း ...”

“အာ ... မိသိမ့်ကလည်း အလှူငွေထည့်လေဟာ ... ရန်ပုံငွေ ပေါ့”

“အေးလေ ... ဟုတ်သားပဲ။ နင်တို့ကလည်း ထည့်လိုက် ပါ”

ဘော်ကြယ်ရော၊ စိန်ကြီးရောပါ ဝင်ပြောတော့ သူတို့လည်း မနေနိုင်ကြတော့ဘူး။

“နင်တို့ဟာ သေရော သေချာလို့လား ...”

“ရော် ... ခက်ပြီ။ ဒီမှာ အတန်းခေါင်းဆောင်ရဲ့ လက်မှတ် ပါတယ်”

“ထည့်လိုက်ပါ သိမ့်ရယ် ...။ ဟဲ့ စဝ် ငါလည်း ထည့်မယ်လေ ...။ ပြီးတော့ ငါတို့ လာအားပေးလို့ရတယ်မဟုတ်လား”

“နင်းဝတီလည်း လာအားပေးမယ်ဆိုတော့ ကောင်းတာပေါ့”

ဘယ်တုန်းကတည်းက ရောက်နေမှန်းမသိတဲ့ နေမင်းက အားရဝမ်းသာနဲ့ ဝင်ပြောလာတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ...

“နင်လာကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ ရှုံးမှာသေချာပြီ”

“ဟာ ...”

“ဟေ့ကောင် ...”

“နင် ... နင်”

အသံတွေ စုံသွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ခပ်တည်တည်

ပင်။ နင်းဝတီကတော့ ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ထားခဲ့သည်။ ပြီးတော့မှ ...

“အဲဒါဆိုလည်း ငါမလာတော့ပါဘူး”

“စဝ် ... နင်ကလည်းဟာ၊ သူငယ်ချင်းတွေအချင်းချင်းကို ဘာဖြစ်နေတာလဲ ... မမိုက်လိုက်တာဟာ ...”

“အေးလေးကွာ ... မင်းဟာက အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ”

“ငါက အကောင်းပြောတာပါ။ နင်းဝတီ လာကြည့်ရင် သူ့ကို ငမ်းနေကြတာနဲ့တင် ဘောလုံးက တခြားလူခြေထဲမှာပဲ ဖြစ်နေမှာကို ငါကြိုမြင်နေလို့ပါ”

ည

ကျွန်တော်ရွဲ့လိုက်မှန်း သိသိကြီးနဲ့ ဟိုကောင်တွေက စကား တွေကို ပေါ့သွားအောင် လိုက်ဖောနေကြသည်။

တော်တော်ကြာတော့မှ နင်းဝတီက ထိုင်နေရာမှထပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီး မမေးသင့်သော စကားတစ်ခွန်းကို မေးလာခဲ့သည်။

“နင် ... ငါ့ကိုသိပ်မုန်းနေလား စဝ်”

“အင်း ...”

ည

ချက်ချင်းပြန်ဖြေလိုက်သော ပြတ်သားသည့်အဖြေကြောင့် နင်းဝတီတစ်ယောက် မျက်နှာပျက်သွားသည်ထင်သည်။

“နင်သွားတော့ဟာ ... ငါတို့နားက မြန်မြန်ထွက်သွား”

မိသိမ့်ရဲ့စကားအဆုံးမှာ ဟိုကောင်တွေကပါ ကျွန်တော့်ကို

အတင်းဆွဲခေါ်သွားခဲ့ကြသည်။

“တောက် ... လူပါးဝတာဟာ ...”

“ဝတီ ... မငိုပါနဲ့ဟာ မေ့ထားလိုက်စမ်းပါ။ ညှိလို့မရတဲ့ ကိစ္စကို အတင်းကြီးလိုက်ညှိမနေနဲ့တော့”

“ငါ ... စိတ်မကောင်းလို့ပါဟာ ... ဟင့် ... ဟင့်”

“တော်ပြီ တော်ပြီ မငိုနဲ့တော့ ... ဟော ဆရာမလည်း လာပြီ။ ဆရာမသိသွားလို့ မေးတော့မှ နင်ပိုပြီး အရှက်ကွဲမယ်နော် ဝတီ ...”

“အင်းပါ”

ဥ

အနောက်ကနေ လှမ်းကြည့်နေတဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့လက်ခုံနဲ့ သုတ်လိုက်တဲ့ မျက်ရည်စက်တွေကို အတုတွေလို့ပဲ မှတ်ထားလိုက်သည်။

သေချာပါတယ်။ နင်ကြီးလာရင် မျက်ရည်တုတွေကို ကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ မင်းသမီးစုတ်လေးဖြစ်လာမှာပါ။ ငါကတော့ နင့်အတွက် မျက်ရည်တွေကို ဖန်တီးပေးနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ နတ်ဆိုးတစ်ကောင်ဆိုလည်း ဟုတ်နိုင်ပါတယ်။

မုန့်စားကျောင်းဆင်းတော့မှ ပြဿနာက စလာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်နေကြခြင်းပင်။ မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ကူးလာခဲ့သူက အောင်ရဲဝင်းဆိုသည့်ကောင်ပင်။

ဥ

“ဟေ့ကောင် ... စပ်ခေါင် ...”

ခေါ်သံကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့မှ အောင်ရဲဝင်းနှင့် သူ၏

အဖော်တစ်စုပင်။

“အင်း ... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ...”

“ကိစ္စတော့မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းနဲ့ရှင်းမှ ပြီးမှာမို့လို့”

“ဆိုစမ်းပါဦး ...”

“ယောက်ျားချင်းပဲကွာ ... ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲပြောမယ်။ မင်းနဲ့ နှင်းဝတီနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲ”

“အဲဒါဆိုလည်း ... မင်းမေးသလိုပဲ ငါပြန်မေးဦးမယ်။

မင်းကရော ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“ငါမြင်တဲ့အတိုင်းပြောရရင်တော့ မကောင်းဘူး”

“ပြီးပြီပေါ့ ... မင်းမကောင်းဘူးဆိုတော့လည်း မကောင်းဘူးပေါ့။ ကောင်းတယ်ဆိုတော့လည်း ကောင်းတယ်ပေါ့”

သူ့စကားကို လိုရင်းမရောက်သောကြောင့်ထင်သည်။ ကြောင်တစ်ကောင်လို ခွီးခနဲ မာန်ဖီလိုက်သော အောင်ရဲဝင်း၏ ပုံစံသည် ကာတွန်းကားထဲမှ အရိုးလုသော ခွေးဝကြီးနှင့် ဆင်တူနေသည်။

“ငါ မင်းကို နောက်ဆုံးစကားပြောလိုက်မယ်ကွာ ...”

“အေးပြော ... နောက်ဆုံးစကားပြီးလို့မှ မင်းထပ်ပြောရင် မင်းကို ငါပိတ်ကန်မယ်”

“ဟမ်”

“ခွီခွီ”

ဥ

ကျွန်တော့် ဘုကလန့် လျှောက်ပြောနေသော စကားများကို နားထောင်ပြီးသည့်နောက် ဟိုသုံးကောင်က လှောင်ရယ်ရယ်ကား

အောင်ရဲဝင်းကတော့ ခေါင်းကုတ်သွားခဲ့သည်။

“အေးကွာ ... နောက်ဆုံးစကားပဲ၊ မင်း နှင်းဝတီကို စိတ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် ထပ်ထပ်ပြီးမလုပ်ပါနဲ့”

“လုပ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ”

ထိုစဉ် အနားမှ ဆရာမတစ်ယောက် ရောက်လာသောကြောင့် အောင်ရဲဝင်းက ပြောလက်စ၊ စကားကိုရပ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေ ကို တစ်ချက်လေ့လာလိုက်သည်။ ရှင်းသွားလောက်သည့်အခြေအနေကို ရောက်တော့မှ ...။

“မင်းသတ္တိရှိရင် ကျောင်းနောက်ပေါက်ဝကနေ ငါ့ကိုစောင့်နေ။ ကျောင်းဆင်းမှ မင်းနဲ့ငါနဲ့ တွေ့ကြတာပေါ့”

ပြောချင်တာပြောပြီး ထွက်သွားသော အောင်ရဲဝင်း၏ နောက်ကျောကိုကြည့်ရင်း စိတ်ထဲကတော့ မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

“ဒီကောင် ... တော်တော်ပေါ့ရဲတဲ့ကောင်ပဲ” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ည

“ဟေ့ကောင် ... မင်းတကယ် ရန်ဖြစ်မလို့လား စဝ်”

“မသိဘူးလေ ... ဒီကောင်စထိုးရင်တော့ ငါက မျက်နှာ လေး ပင့်ပေးထားလို့ ဖြစ်တာမှမဟုတ်တာ”

“မဖြစ်သေးပါဘူးကွာ ...။ အဲဒါဆိုလည်း ညနေကျရင် ငါတို့လေးယောက် အတူတူရှိနေကြတာပေါ့”

“လာပါကွာ ... လောလောဆယ် ဗိုက်ဆာတာကို အရင် သွားဖြည့်လိုက်ရအောင် ... ဒီလို ပေါ့ချာချာကောင်တွေရဲ့ အပြုအမူကို စဉ်းစားပြီး ခေါင်းရှုတ်ခံမနေနဲ့”

နောက်ဆုံးမှာ နေမင်းရဲ့စကားကို အားလုံးက ထောက်ခံသည့် အနေနှင့် မုန့်ဈေးတန်းထဲမှ ထမင်းပေါင်းဆိုင်သို့သာ ချီတက်ခဲ့ကြ တော့သည်။

ဘယ်တုန်းကတည်းက ရောက်နေမှန်းမသိသော နှင်းဝတီတို့ အုပ်စုကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းများက သိသိ သာသာ ရပ်တန့်သွားခဲ့သည်။

ည

“စဝ် ... ငါ့စကားကို နားထောင်ကွာ။ ဘာရန်ငြိုးမှလည်း ရှိတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ ပေါ်တင်ကြီး လှည့်မထွက်သွားနဲ့လေ”

စိန်ကြီးက ညှိနှိုင်းသောလေသံမျိုးဖြင့် စကားစလာခဲ့သည်။ ဘာရယ်မဟုတ် ဒီတစ်ခါတော့ စိန်ကြီးစကားကို နားထောင်သလို ရှိသွားခဲ့ သောကြောင့် သူမတို့ရှိရာထိ မသွားတော့ဘဲ ဘေးဘက်ကျသော ထိုင်ခုံ လွတ်လေးတွင်သာ ဝင်ထိုင်ပြီး ဒီကောင်တွေနှင့်ပင် ထမင်းပေါင်းကို မှာလိုက်တော့သည်။

ဒီလောက်ပြဿနာဖြစ်ထားတာကို မမှတ်သော နှင်းဝတီက ကျွန်တော့်ဘက်ကို တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ကြည့်ကြည့်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်ဆိုသည့် ကောင်ကလည်း အဲလိုအကြည့်မျိုးတွေကို အမုန်းဆုံးဖြစ်ခဲ့သည်ပဲ။

သို့သော် တစ်နေ့တွင် ပြဿနာသုံးခါတက်ပါက မကောင်းနိုင်ဟု ယူဆသောကြောင့် နှင်းဝတီနှင့် ပတ်သက်သမျှ သည်းခံစမ်းဟုသာ စိတ်ကို အတင်းအကျပ် ခိုင်းစေနေရတော့သည်။

လုပ်ချင်တာကို မလုပ်ရသောကြောင့်လားမသိ .. နေမင်း

ယူလာပေးသော ထမင်းပေါင်းထဲတွင် တစ်ခုခုလိုနေသလို ခံစားနေရသည်။

ကြာတော့ စားချင်စိတ်မရှိတော့သောကြောင့် နေမင်းကိုပင် ‘မင်းစားလိုက်’ဟု ပြောခဲ့ပြီး အပြင်က ထွက်စောင့်နေလိုက်သည်။

ည

အပြင်တွင် တစ်ယောက်တည်းရပ်နေရင်း ညနေကျရင် ဖြစ်လာမည့် ပြဿနာကို စိတ်နှင့် ကြိုတင်ရှင်းလင်းနေမိသည်။

ဘယ်လောက်ရှင်းရှင်း အဖြေကိုတော့ ကြိုသိနေသလို ခံစားနေရသည်။ ခံစားနေရခြင်းသာဖြစ်သော်လည်း ဘာဖြစ်မည်ဆိုတာကိုတော့ ကွဲကွဲပြားပြား မသိရပေ။

ထိုစဉ် ...

“ဟေ့ကောင် ... စပ်ခေါင်”

အသံနှင့်အတူ ပခုံးပေါ်ကို လက်တစ်ဖက်ရောက်လာသော ကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့အခန်းထဲမှ ကျော်စံဝင်း (ခ) စံကြီး ဖြစ်နေလေသည်။

“မင်းနဲ့အောင်ရဲဝင်းနဲ့ ကျောင်းဆင်းရင် ထိုးကြမလို့ဆို ...”

“ဟမ်”

ကျွန်တော်ကြောင်သွားခဲ့ရ၏။ ဒီကောင်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေသလဲ ... ဘော်ကြယ်တို့ စိန်ကြီးတို့ ပြန်ပြောရအောင်လဲ အခုထက်ထိ မုန့်ဈေးတန်းထဲမှ ထွက်မလာကြသေးပေ။ နှင်းဝတီတို့ဆိုရင်လည်း ပိုလို့တောင် မဖြစ်နိုင်သေးပေ။

“မင်းက ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“မင်းကလည်း ကြောင်တောင်တောင်လာလုပ်နေပြန်ပြီ ... မင်းရဲ့ အချစ်တော်ကြီးလိုက်ပြောနေတာ တစ်ကျောင်းလုံးတောင် သိနေလောက်ပြီ”

“အာကွာ ... အဲဒီကောင် မိန်းမလို မိန်းမရနံ့ကွာ ...”

“အေး ... အဲဒါတော့ ငါမသိဘူး။ ညနေကျရင် မင်းတို့ပွဲကိုတော့ ငါရောက်အောင်လာပြီး အားပေးမယ် သူငယ်ချင်း။ စိတ်မပူပါနဲ့။ မင်းဘက်က ငါရှိပါတယ်”

ည

စိတ်လေသွားခဲ့သည်။ ကိုယ်ရန်ဖြစ်မည့်ကိစ္စကို လူတကာကို လျှောက်ပြောခြင်းဖြင့် ဂုဏ်ယူနေသော အောင်ရဲဝင်း၏ မျက်နှာကိုလည်း တံတွေးဖြင့် ၁၈ ခါလောက် ထွေးချင်စိတ်ပေါက်သွားခဲ့သည်။

“အေးပါ”ဟု ကြည့်ကောင်းအောင် ပြောလိုက်ပြီး၊ နေရာမှ လှည့်ထွက်ခဲ့တော့သည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း စောင့်ချင်စိတ်မရှိတော့တာလည်း ဖြစ်မည်ထင်သည်။

အတန်းထဲရောက်တော့ အောင်ရဲဝင်း၏ ရုပ်ကို မသတိစွာပင် တွေ့လိုက်ရသည်။ စိတ်ထဲကတော့ တေးမှတ်ထားလိုက်သည်။

ညနေကျမှပဲ မင်းရဲ့ သုံးစားလို့မရတဲ့ခေါင်းကိုဖြုတ်ပြီး တခြား တစ်ခုခုနဲ့ နေရာချိန်းပေးတော့မယ် ...။

ညနေကျောင်းဆင်းဖို့ ငါးမိနစ်လောက်သာ လိုတော့သည် ဖြစ်သည်။ ဘော်ကြယ်က စာအုပ်တွေကို ကျောပိုးအိတ်ထဲထည့်ရင်း အခြေအနေကို အကဲခတ်နေလေသည်။ စိန်ကြီးနှင့် နေမင်းကတော့ ခေါင်းလောင်းထိုးတာနှင့် အပြင်သို့ရောက်ရန်အထိ ပြင်ဆင်နေပြီး

ဖြစ်သည်။

ည

ကလင် ကလင် ကလင်

“ဟေး”

အခန်းတွင်းရှိ ကျောင်းသားများ၏ ဟေး ဟု အော်သည့် အသံက ဒီနေ့ကျမှ ပိုကျယ်နေသယောင်ပင်။

စာအုပ်တွေထည့်နေစဉ် အနားသို့ တစ်ယောက်ယောက် ရောက်လာသလို ခံစားလိုက်ရသောကြောင့် ခေါင်းမောကြည့် လိုက်မိသည်။

“စဝ် ... ”

“ဘာလဲ ...”

“နင် ရန်ဖြစ်မလို့ဆို ...”

“အေး ... ဘာဖြစ်လဲ။ ရန်ဖြစ်တာပဲ ထူးဆန်းတဲ့အလုပ်မှ မဟုတ်တာ ...”

“ငါ့အတွက်နဲ့ ရန်မဖြစ်ပါနဲ့ဟာ ...”

“ဟားဟားဟား ...”

ကျွန်တော် သဘောကျလွန်း၍ ရယ်လိုက်သောအသံသည် အတော်ပင် ကျယ်လောင်သွားခဲ့သည်။ ပြီးတော့မှ ...

“ငါ ... မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ ဘယ်တော့မှ ရန်မဖြစ်ဘူး။ အေး ... ပိုဆိုးတာက နင့်အတွက်နဲ့ဆို ငါဘက်ကမှန်နေရင်တောင် ငါထိုင်ရှိခိုးပြီး တောင်းပန်လိုက်မယ်”

“စဝ် ...”

“ဆက်မပြောနဲ့တော့ ...။ ငါ့စကားတွေပိုပြီး ရင့်သီးလာလိမ့်မယ်။ သွားတော့ ... ပြီးတော့ နင့်ခေါင်းထဲကနေ ထုတ်လိုက်တော့”

“ငါ ... ငါ ...”

သူမ ကျွန်တော့်ရှေ့ကနေ မျက်ရည်တွေကို အဖော်ပြုပြီး ထွက်သွားခဲ့သည်။ မိသိမ့်နှင့် မိစုတို့နှစ်ယောက်ကတော့ တောက်ခေါက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းထိုးကာ ထွက်သွားခဲ့သည်။

ကျွန်တော်အခန်းပြင်ရောက်တော့ ဘော်ကြယ်၊ စိန်ကြီး၊ နေမင်းတို့နှင့်အတူ စံကြီး၊ တင်ထွန်းအောင်၊ အောင်ကျော်သက်နှင့် အခြားသူငယ်ချင်းတွေကိုပါ အတူတွေ့လိုက်ရသည်။

“မင်းတို့က လူတွေအများကြီးနဲ့ ဘာလုပ်ကြဖို့တုန်း ...”

“မင်းနဲ့အတူ လိုက်ဖို့လေ ...”

“အာ ...”

ည

ကျောင်းနောက်ပေါက်ဝရောက်တော့ နွားကြီး (ခ) ကောင်းထက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟေ့ကောင် ... စဝ်၊ ဟိုကောင် အခြောက် ... မလာသေးဘူး”

“လာမှာပေါ့ကွာ ... မင်းတို့က လူတွေအများကြီး ဘာလုပ်ဖို့လဲ နွားရဲ့ ...”

“ပြောလို့မရဘူးလေကွာ။ ဒီကောင် တစ်ခြားလူတွေခေါ်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ.. မင်းကိုထိလို့ရှိရင် ပြာကျသွားမှာပေါ့ကွ..”

“ဟားဟား ... အေးပါ၊ ကျေးဇူးပါ”

စကားပြောနေတုန်းမှာပဲ အောင်ရဲဝင်းရောက်လာခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်းနဲ့ငါနဲ့ ရန်ဖြစ်မယ့်ကိစ္စကို ဘာလို့ လူတိုင်းကို လျှောက်ပြောနေရတာလဲ”

“မင်းလွန်တာ လူတွေသိအောင်လို့ပေါ့ ...”

ကျွန်တော်ဘာမှ ပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ အောင်ရဲဝင်းရှိရာဆီသို့ ရုတ်တရက်ပြေးဝင်ပြီး ထိုးလိုက်သည်။

အမှတ်တမဲ့မို့ထင်သည်။ အောင်ရဲဝင်း မရှောင်နိုင်လိုက်ပါ။ ကျွန်တော်လည်း မိပြီဆိုတာနှင့် လေးငါးချက်လောက် ဆင့်ထိုးလိုက်သည်။ သို့သော် မျက်နှာကိုတော့ မထိုးပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ နောက်နေ့ ကျောင်းတက်၍ ရုပ်ပျက်လျှင် ဆရာမတွေသိသွားမည် စိုးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထိုးနေရင်းမှ တဖြည်းဖြည်း နားလည်သလို ရှိလာခဲ့သည်။ အောင်ရဲဝင်း ကျွန်တော့်ကို ပြန်မထိုးချေ။ စိတ်ထဲက မသင်္ကာသလို ရှိလာသောကြောင့် ထိုးတာကိုရပ်လိုက်သည်။

အဲဒါလည်း ပြန်မထိုးချေ။ အားယူပြီး ထကာ ဒဿိဒယိုင်ဖြင့် ထွက်သွားသည်။ ဘယ်သွားတာလဲလိုက်ကြည့်တော့ နှင်းဝတီ ရှိသော ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းကားဆီသို့ဖြစ်သည်။

နှင်းဝတီက အောင်ရဲဝင်းကိုလည်းမြင်ရော ကျောင်းကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး ကျွန်တော့်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ည

“စဝ် ... နင် ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ ...”

ကျွန်တော် အတော်ပင် စိတ်ပျက်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“နင်ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုပဲ လိုက်ပြီးကပ်နေရတာလဲ ...”

ဘယ်အချိန်ကရောက်နေမှန်းမသိသော မိသိမ့်နှင့် မိစုတို့ နှစ်ယောက်က ဝင်ပြောလာသည်။

“ဟဲ့ ... သွားမယ်။ ဝတီ နင်အဲလိုဖြစ်လေ ဒီကောင်လူပါးဝလေပဲ”

“အေး ... ထင်ချင်သလို ထင်ဟာ ...”

ကျောင်းသားတွေ ဝိုင်းအုံလာသောကြောင့် နေမင်းနှင့် စိန်ကြီးတို့နှစ်ယောက် ကျွန်တော့်ကိုလာခေါ်သည်။ ဘော်ကြယ်က ကျွန်တော့် လွယ်အိတ်ကိုကောက်ပြီး နောက်ကနေ လိုက်လာခဲ့လေတော့သည်။

ည

နောက်နေ့ကျောင်းတက်တော့ သတင်းတစ်ခုက ကြားလိုက်ရသေးသည်။

နှင်းဝတီ ကျောင်းကားပေါ်တွင် ငိုသည်တဲ့။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အမောဖောက်သွားသဖြင့် ဆေးရုံပါ တင်လိုက်ရသေးသည်တဲ့။ အောင်ရဲဝင်း တစ်ယောက်လည်း ကျောင်းသို့ရောက်မလာချေ။ ရန်ဖြစ်တာကိုသိသော ကျောင်းသားအချို့ကတော့ ထိုနှစ်ယောက်ပျောက်နေခြင်းကို ကောလာဟလ လုပ်ပစ်လိုက်ကြသည်။

ကောလာဟလ လုပ်ပစ်ခြင်းက အကြောင်းမဟုတ်ပေ။ သူ့နာမည်ကိုပါ ဆွဲထည့်ခြင်းက အတော်ကိုဆိုးသည့် ကိစ္စပင်ဖြစ်သည်။ ကြည့်ပါဦး။

“ဟေ့ကောင် ... စဝ်၊ မင်းနဲ့ အောင်ရဲဝင်းနဲ့ နှင်းဝတီကို

လှရင်းနဲ့ ရန်ဖြစ်ကြတယ်ဆို ...”

“ဟာ ... မင်းကိုဘယ်သူပြောလဲ ...”

“ကျောင်းထဲမှာ ဒီလိုပဲ ပြန်နေ ပြောနေကြတာပဲ”

“အာကွာ ...”

စိန်ကြီးက မဟုတ်ကြောင်းပြန်ပြောပြရင်း ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ထုတ်သွားခဲ့သည်။ ဘော်ကြယ်ရော၊ နေမင်းရော နောက်ကလိုက် လာခဲ့မယ်ဟု ပြောသောကြောင့် လူရှင်းသော မုန့်ဈေးတန်းထဲသို့ သွားနေ လိုက်သည်။

ဥ

“ဟိုအကောင်တွေ ... နင်တို့အတန်းမတက်ဘဲနဲ့ ဒီမှာ ဘာလာ လုပ်နေတာလဲ ...”

“အဲ ... မဟုတ်ပါဘူး ဆရာမ။ ကျွန်တော်တို့ သန့်ရှင်းရေး အလှည့်ကျလို့ အမှိုက်လာသွန်တာပါ ဆရာမ ...”

“ဪ ... အေးအေး”

အတော်ကြာအောင် စောင့်လိုက်ပြီးတော့မှ နေမင်းနှင့် ဘော်ကြယ်တို့နှစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့လေသည်။ ရောက်ရောက်ခြင်း စိန်ကြီးက အပြစ်တင်သောလေသံနှင့် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်တော့သည်။

“မင်းတို့ကလည်း ကြာလိုက်တာ ...”

“ကြာမှာပေါ့။ မင်းတို့သွားတုန်းက အတန်းထဲကို ဆရာမ မဝင်သေးဘူးလေ။ ငါတို့ထွက်တော့မယ်ဆိုမှ ဆရာမရောက်လာလို့ ခဏငြိမ်နေရတာကွ ... ထားပါ။ စပ် ... မင်းပြဿနာကြီးကို ဘယ်လို ရှင်းမလဲ ...”

“ငါလည်း မသိတော့ပါဘူးကွာ ...”

နေမင်းကတော့ တွေးတွေးဆဆနှင့် သူ့အကြံကို ဝင်ပြော လာသည်။

“ဟေ့ကောင် မထူးဘူးကွာ။ အပြောခံနေရတဲ့အတူတူတော့ နှင်းဝတီကို ကြောင်ပလိုက်တော့ကွာ ...”

“အာ ... ချီးခေါင်း မင်းပြောရက်တယ်နော် ...”

“ဟုတ်တယ်လေ ... မင်းဟာကြီးက ဒီလိုမှမရှင်းရင် ဘယ်လို နည်းနဲ့မှ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“မဟုတ်သေးပါဘူး ချီးခေါင်းရာ ...”

“အေးလေ ... ဘော်ကြယ် ပြောပြလိုက်စမ်းပါ”

အားလုံးတိတ်ဆိတ်နေစဉ် စိန်ကြီးက လက်ဖျောက်တစ်ချက် ကို မတီးတတ် တီးတတ် တီးရင်း စကားဝင်ပြောလာခဲ့သည်။

“ဒီလိုလုပ် စပ် ...”

“အင်း ... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ...”

“မင်းရည်းစားရှိအောင် လုပ်သင့်တဲ့ အခြေအနေကို ရောက်ပြီ”

“ဟမ် ... ဘယ်လို ဘယ်လို ...”

“အာ ... ဒီလိုကွာ။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို လိုက်တော့ ကွာ ... ငါတို့က ဘေးကနေ သတင်းဖြန့်ပေးမယ်။ မင်းတကယ်ကြိုက် နေတာ တစ်ယောက်ပေါ့ကွာ။ အောင်ရဲဝင်းနဲ့ ရန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာက အခန့်မသင့်လို့ ဘာညာပေါ့။ နှင်းဝတီကြောင့် ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ဟာ ... အေး စိန်ကြီးပြောတာ မဆိုးဘူး စပ် ...”

ဘော်ကြယ်နှင့်နေမင်းတို့ နှစ်ယောက်က ဝင်ထောက်ခံသော

ကြောင့် အနည်းငယ်တွေဝေသွားခဲ့သည်။

“ထားပါဦး ...။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို လိုက်တာ ကတော့ ဟုတ်ပါပြီ ...။ ဘယ်မှာလဲ အဲဒီကောင်မလေး ...”

“အတန်းထဲမှာ ကောင်မလေးတွေ အများကြီးပါကွာ ... စုလှိုင်တို့ အေးမြတ်တို့ နေပါဦး ... နောက် ဘယ်သူရှိသေးလဲ ဘော်ကြယ် ”

“မေဖြိုးသော်တို့ အများကြီးပါကွာ ...”

ဥ

သူတို့ပြောသော ကောင်မလေးများကို ကြားဖူးပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ယောင်လို့ပင် မပတ်သတ်ခဲ့ဖူးသော ကောင်မလေး အချို့ ဖြစ်နေသောကြောင့် အနည်းငယ် ထိတ်လန့်သလိုတော့ ဖြစ်မိသည်။

“နေပါဦးကွာ ... စဝ်၊ အဲဒါတွေ ခေါင်းထဲကခဏထုတ်လိုက် ဦး။ လောလောဆယ် လပတ်စာမေးပွဲအတွက် အရင်စဉ်းစား ကျန်တာတွေကို စာမေးပွဲပြီးမှ ဆက်လုပ်ကြတာပေါ့ကွာ ...”

“အေး ... ချီးခေါင်းပြောတာ အကောင်းဆုံးပဲ ... စာမေးပွဲ နီးပြီဆိုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ငါတို့ကိစ္စကို မေ့နေကြမှာပဲ ...”

“ကျေးဇူးပဲကွာ သူငယ်ချင်း ...”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး။ ငါတို့က အနီးကပ်ပေါင်းနေရပြီး မင်းဘာလို့ နှင်းဝတီကို ခါးခါးသီးသီး မုန်းနေလဲဆိုတာကိုတော့ စဉ်းစားလို့မရဘူး”

“ဒါကတော့ ... ငါ့အတွက် အဖြေမရှိတဲ့ ပုစ္ဆာလို့ပဲ ...”

C

စာမေးပွဲရက်ဖြစ်သောကြောင့် မနက်မိုးလင်းကတည်းက မေမေ့ ၏ ပူညံ့ပူညံ့အသံနှင့်ပင် အိပ်ရာမှ နိုးထလာခဲ့ရသည်။ ၎င်းကတော့အော်သံ ကမှ နားထောင်လို့ကောင်းမည်ဟု မိုက်မိုက်ကန်းကန်းပင် တွေးလိုက်တော့ သည်။

“သား ... စဝ်၊ ထတော့။ ဒီနေ့စာမေးပွဲရှိတယ်လေ ...”

“အင်းပါ မေမေရယ် ...”

“မျက်နှာသစ်ပြီးရင် စာပြန်နွေးလေ...။ ထပ်ခါထပ်ခါ မလေ့ကျင့်ရင် မင်းစာတွေကို ဘယ်လိုလုပ် မှတ်မိတော့မှာလဲ ...”

“အာဗျာ ... ထပြီ ထပြီ”

အဲဒီလိုနှင့်ပင် စာပြန်နွေးနေရသော်လည်း စိတ်ထဲကတော့ ကျောင်းကား၊ မြန်မြန်လာပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းနေမိသည်။ ကျောင်း မြန်မြန်ရောက် စာမေးပွဲမြန်မြန်ဖြေချင်လှပြီ။ မွမ်းကျပ်နေသည့်စိတ်ကို တံခါးဖွင့်ချင်နေမိသည်။

“သားရေ ... ကျောင်းကားလာပြီ။ သွားတော့ သေချာဖြေခဲ့ နော်။ စောစောပြီးလို့ဆိုပြီး ဒီတိုင်းထိုင်မနေနဲ့ စာတွေကိုပြန်စစ်”

“အာ ... ဟုတ်ကဲ့ သွားပြီ”

ကျောင်းကားပေါ်တွင် နှင်းဝတီတစ်ယောက်ထဲပင် ရှိသေးသည်။ ဦးမောင်ကိုကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ဦးစွာ လာကြိုကြောင်း ပြောပြသည်။

စာမေးပွဲရက်ကြီး ပြဿနာမတက်ချင်သောကြောင့် အလိုက် အထိုက်ပင်နေရန် သူဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မျက်ရည်လွယ်သော ထိုမင်းသမီးစုတ်လေး သူ့ကြောင့်ငိုလျှင်အခက်။ စာမေးပွဲခန်းထဲတွင် မူးလဲပါသည်။ မေ့သွားပါသည်ဆို သေရော့ ...။

“စဝ် ...”

“ဘာလဲ ...”

“စာတွေရပြီလား ...”

“အေးဟာ ... စာတွေ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ ဘာသာမှားကျက်လာမိတယ်”

“ဟာ ... နင်ကလည်း လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ...”

“ငါတကယ်ပြောနေတာ”

“အဲဒီတော့ နင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ...”

“ရသလောက်ဖြေရမှာပေါ့။ မရတော့ ရသလောက် အိပ်မှာပေါ့”

“အာ ... ဒီလိုလုပ်ဟာ နင်တို့နားမှာ ငါလာထိုင်လိုက်မယ်လေ။ နင်မရတော့တဲ့အချိန်ကျရင် ငါ့ဆီကကြည့်ပေါ့”

“ဟင့်အင်း ... မကြည့်ဘူး”

“အာ ... နင်ကလည်း”

“တော်ပြီဟာ ... ငါစိတ်အချဉ်ပေါက်လာပြီ။ နင်နဲ့စကားဆက်မပြောတော့ဘူး။ နင့်ဦးနှောက် ဘာလုပ်ဖို့ထားတာလဲ ...။ စဉ်းစားလေ ငါပြောတာ ဟုတ်လား မဟုတ်လားဆိုတာ ...”

“ငါက စိတ်ပူသွားလို့ပါ ...”

“အွန် ... ငါက အောင်ရဲဝင်းမှမဟုတ်တာ ... နင်လူမှားနေပြီ”

“ဘာမှန်းလဲမသိဘူး” လို့ ပြောပြီး သူမ တစ်ခြားဘက်သို့ လှည့်သွားခဲ့သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျောင်းကားပေါ်တွင် လူများလာသည့်အချိန်တွင်တော့ သူမ ကျွန်တော့်ကို စကားမများနိုင်တော့ပေ။

ကျောင်းရောက်တော့လည်း ကျောင်းထဲသို့ မဝင်သေးသော ကျွန်တော့်ကို နောက်ကနေ အတင်းလှမ်းဆွဲပါသည်။

“ဒါက ဘယ်လဲ ...”

“ဟ ... ငါ့ဟာငါ ဘယ်သွားသွား၊ နင်နဲ့ဘာဆိုင်တုန်း ...”

“စာမေးပွဲအချိန် နီးနေပြီ”

“ငါသိတယ် ... သွားစမ်းပါဟာ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်နေ ငါ့အခြေအနေ ငါသိတယ်။ နေရာတကာ မပါချင်စမ်းပါနဲ့”

သူမ မျက်နှာ ဘာဖြစ်သွားလဲဆိုတာကိုတော့ မသိခဲ့ပါ။ ပြောပြောပြီးချင်း ကျွန်တော်လှည့်ထွက်ခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ည

ကျောင်းတစ်ဘက်ကားလမ်းတွင် ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေခဲ့သော ဘော်ကြယ်၊ စိန်ကြီးနှင့် နေမင်းတို့ကတော့ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မြင်သွားခဲ့ကြလေသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ပိုင်လှချည်လား ...”

“အေး ... မင်းတို့မြင်သလို တခြားကျောင်းသားတွေပါမြင်ခဲ့ရင် ငါတော့ ပက်လက်မျောရဦးမယ်”

ကျွန်တော့်စကားကို သဘောကျသွားသောကြောင့် အကုန်လုံး ပိုင်းရယ်ကြသည်။ ပြီးနောက် စိန်ကြီးက ...

“နေမင်းပြောတာဟုတ်တယ် စဝ် ...”

“ဘာဟုတ်တာလဲ ...”

“မင်း နှင်းဝတီကို ကြောင်သင့်တယ် ...”

“နေစမ်းပါကွာ ... အလကားပါ။ ငါကြည့်လို့မရတဲ့ ကောင်မစုတ်တစ်ယောက်ကို ငါမျက်စိမှိတ်ပြီး မချစ်နိုင်ဘူး”

ဘော်ကြယ်က ...

“ထားပါကွာ ... စာရပြီလား ...”

“အေး ... ရပြီ”

“ဒါဆိုလည်း ငါတို့အတန်းထဲသွားရအောင်လေ ...”

“အေး ... သွားကြမယ်”

ည

“ဟာ ... ဟေ့ကောင်တွေ ငါတို့ အတူတူမထိုင်ရဘူးဟ”

“ဟာ ... အေး ဟုတ်သားပဲ”

အတန်းထဲသို့ အရင်ရောက်သွားသော နေမင်းက အူယား ဖားယားဖြင့် ပြန်ထွက်လာပြီး ပြောသည်။

စာမရသောကြောင့် မဟုတ်သော်လည်း အတူတူမထိုင်ရသော ကြောင့် အနည်းငယ်တော့ စိတ်ပျက်သွားခဲ့ကြသည်။

ပထမဆုံးဖြေရသော လပတ်ဖြစ်သောကြောင့် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် များကိုမသိသော ကျွန်တော်တို့လေးယောက် ကြောင်တောင်တောင်များ ဖြစ်နေခဲ့ကြသည်။

နေရာချပေးသော ဆရာမရောက်လာသောအခါမှ အဆင်ပြေ သွားခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ လူစုကွဲသွားခဲ့ကြသည်။ တစ်ခုကျော်ဆီမှာ ထိုင်နေရသည်။ သို့သော် တစ်ခုကံကောင်းသည်က တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အရမ်းမဝေးသောကြောင့်ပင်။

စိန်ကြီးနှင့်ကျွန်တော်တို့ကြားတွင် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ခံနေခဲ့သည်။

ပြောရလျှင်တော့ အတော်ပင် ရုပ်ဆိုးလှသည်။ နှုတ်ခမ်းက ထော်ရသည့်အထဲတွင် ထိုထော်နေသော နှုတ်ခမ်းကို နှုတ်ခမ်းနီများ ရဲနေအောင် ဆိုးထားသော ထိုကောင်မလေးကို မြင်မြင်ချင်း စိန်ကြီး မျက်နှာပျက်သွားခဲ့လေသည်။

သေချာကြည့်တော့မှ ထိုကောင်မလေးသည် စိန်ကြီးကို သေချာကြည့်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ စိန်ကြီးနေရခက်သည်ကို မပြောဘဲသိနေသော ကျွန်တော်က ဘော်ကြယ်နှင့် နေမင်းဘက်ကိုပါ လှည့်ပြီး အချက်ပြလိုက်သည်။

အဲဒါကို ထိုကောင်မလေးက ဘယ်လိုသဘောပေါက်သွားသည် မသိ။ စိန်ကြီးကို အားတုံအားနာပုံစံမျိုးဖြင့် ပြုံးပြသွားသည်။

“ဟားဟား ...”

ည

အနည်းငယ်ကျယ်သွားသော ကျွန်တော်ရယ်သံကြောင့် အခန်းထဲ မှ ကျောင်းသားတချို့ ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်ကြသည်။ အခန်းစောင့် ဆရာမကတော့ ဘာဖြစ်တာလဲဆိုသည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်လာသော ကြောင့် ရယ်ကျဲကျဲဖြစ်နေသော ကျွန်တော့်မျက်နှာကို အမြန်ပြင်လိုက် ရလေသည်။

ဘော်ကြယ်ရော၊ နေမင်းရော သဘောပေါက်သွားသဖြင့် စိန်ကြီး ဘက်သို့ လှည့်ကာ ပြုံးပြုံးကြီးတွေလုပ်နေကြသည်။

ည

ကလင် ... ကလင်

စာမေးပွဲဖြေဆိုရန် အချက်ပြခေါင်းလောင်းထိုးသောကြောင့် အခန်းတွင်းရှိ ကျောင်းသားအားလုံး ငြိမ်သွားခဲ့ကြသည်။ ထိုထဲတွင် မငြိမ်နိုင်သူက ကျွန်တော်ပင် ...

ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းမျှသိပ်ထားရသော ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စိန်ကြီးတွေ့သွားပြီး လက်သီးလှမ်းထောင်ပြသည်။ ထော်ကြီးဟု နာမည်ပေးလိုက်မိသော ထိုကောင်မလေးကလည်း စိန်ကြီးကို ဘယ်တုန်းက တည်းက မျက်စိကျသွားသည်မသိ။ မေးခွန်းစာရွက်လာချပေးသည့် အချိန်ရောက်သည့်တိုင်အောင် စိန်ကြီးထံမှ သူမ၏အကြည့်များကို မလွဲ သွားသေးချေ။

ကျွန်တော်ခေါင်းထဲတွင်လည်း စာမေးပွဲဆိုတာကြီးကို မေ့သွား ခဲ့လေသည်။ ကြီးနှစ်ကြီး၏ အဖြစ်အပျက်ကို ကြည့်ပြီး စာမေးပွဲဖြေချင် စိတ်များပင် ပျောက်သွားခဲ့လေသည်။

ည

ကလင် ... ကလင်

ဒုတိယခေါင်းလောင်းထိုးသောအချိန်တွင်တော့ စာမေးပွဲ ဖြေရမည်ဆိုသည့် အချက်က ခေါင်းထဲသို့ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ အခန်း စောင့် ဆရာမသည်လည်း သဘောကောင်းသည့်ပုံစံပေါက်လေသည်။ အခန်းတွင်းမှ ကျောင်းသားတချို့ စကားပြောသည်ကို မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလေသည်။

စာထဲတွင် စိတ်နှစ်သွားသော ကျွန်တော်နှင့် စာသင်ခန်း ခဏတာ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ကျက်ထားသော စကားပြေများ ပါလာသည့်အတွက်လည်း ခေါင်းမမော့တမ်း ဖြေနေခြင်း လည်း ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် ...

“ပြတ်ပြတ် ... ပြတ်ပြတ်”

နားထဲတွင် ခေါ်သံလိုလို ကြားလိုက်သောကြောင့် အသံလာ ရာဘက်သို့ လိုက်ရှာကြည့်သောအခါ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နှင့် ထိုင်နေသော စိန်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဆရာမလစ်တုန်း ဘာလဲဆိုသည့်သဘောဖြင့် ခေါင်းဆတ် ပြလိုက်သည်။ ကြားရရုံအသံလေးဖြင့် စိန်ကြီးက ပြန်ပြောလာသည်။

“ငါ စာတွေမရတော့ဘူး စဝ် ...”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်တာတုန်း ...”

စိန်ကြီးက ကျွန်တော်၏အမေးကို ပါးစပ်က ပြန်မဖြေဘဲ ခေါင်းဆတ်၍ပြသည်။ ဘာလဲဆိုပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ထော်ကြီးက သူတို့နှစ်ယောက်ပြောနေသည်ကို နားထောင်နေသည့်အသွင်ပင်။

ည

ကျွန်တော်ပင် အတော်စိတ်ရှုပ်သွားခဲ့တာ ကာယကံရှင်ဆိုလျှင် ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့ပေ။

“ဆက်ဖြေလိုက်ပါ စိန်ကြီးရ ...”

“အာ ... ဒီကောင်မလုပ်တာ ငါစာတွေ အကုန်မေ့ကုန်ပြီ”

စိန်ကြီးပြောလိုက်သော ဒီကောင်မဆိုသည့် စကားလုံးကို ကြားသွားသော်လည်း အပြုံးမပျက်ဘဲ အကြည့်မခွာသော ထိုဟာမကို နားရင်းရိုက်ချင်စိတ်များပင် ပေါက်သွားခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အဖြစ်အပျက်ကို ရိပ်မိသွားသော နေမင်းနှင့် ဘော်ကြယ်တို့က ဘာဖြစ်တာလဲဆိုသည့် သဘောဆောင် သော အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က ...

“ဟိုမှာလေ ... စိန်ကြီးကို ဟိုကောင်မ ကြွေပြနေတာ၊ စိန်ကြီး စာတွေမေ့ကုန်လို့တဲ့ ...”

“ခွီခွီ ...”

နေမင်းက ရယ်သည်။ ဘော်ကြယ်က မျက်လုံးပြူးပြသည်။

မထော်ကြီးကတော့ သူ့ကိုရယ်ပြသည်ထင်လားမသိ ... ကျွန်တော်တို့လေးယောက်ကို တစ်ယောက်တစ်နေရာဆီ လိုက်ရယ်ပြ လေသည်။

အခန်းထဲတွင် ထော်ကြီးအပါအဝင် ကျွန်တော်တို့လေးယောက် ကြိတ်ပြီး ပြဿနာဖြစ်နေသည်ကို ပထမဆုံး စ,ရိပ်မိသူက နှင်းဝတီပင် ဖြစ်သည်။

စကားလှမ်းပြော၍မရသော နေရာဖြစ်သောကြောင့် သူမက အကြည့်ဖြင့်သာ ပြောနိုင်လေသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ အဖက်မလုပ်

ချေ။ သူမကတော့ ဖယ်ရီပေါ်မှာ ပြောလိုက်သော ကျွန်တော့်စကားများ ကို အတည်ဟု ယူဆသွားလားမသိ။ တစ်ယောက်တည်း ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်၊ သူ့အဖြေစာရွက်ကိုကြည့်လိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေလေသည်။

နှင်းဝတီက စ,လိုက်သည်မှာ တစ်ခန်းလုံးနီးပါးလိုလိုပင် ကျွန်တော်တို့ဖြစ်နေသည်ကို ဘာမှန်းမသိသော်လည်း ရိပ်မိသည့် အနေ အထားသို့ ရောက်လုနေပြီဖြစ်သည်။

“ကဲ.. ဟိုကလေးတွေ စာမေးပွဲမဖြေဘဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ..”

“ဆရာမ ကျွန်တော်မဖြေတော့ဘူး”

ရုတ်တရက်ထပြောလိုက်သော ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဆရာမ တင်,မက ဟိုကောင်တွေပါ ကြောင်သွားခဲ့သည်။ ဘာကြောင့် ကျွန်တော် ဒီလိုလုပ်ရသည်ကို မသိသော်လည်း ဘော်ကြယ်နှင့်နေမင်းတို့လည်း ကျွန်တော့်အတိုင်းပင် အဖြေလွှာကို ခြစ်ပစ်ကာ ကျွန်တော်တို့လည်း မဖြေတော့ဘူးဆိုပြီး မတ်တပ်ထရပ်သည်။

“ကျွန်တော်ရောပဲ ...”

နောက်ဆုံးမှာ အသက်ရှူချောင်သွားသော စိန်ကြီးတစ်ယောက် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ထ,လာလေသည်။ ဆရာမလည်း မည်သို့ဆုံးဖြတ် ရမည်မသိ ဖြစ်သွားပုံရသည်။ တစ်ယောက်ဆို တော်သေးသည်။ အခုဟာ က လေးယောက်စလုံး ထ,ရပ်သည်ဆိုတော့ ဆရာမလည်း အတော် စဉ်းစားရကျပ်သွားသည်ထင်သည်။

“ခဏကွာ ...”ဟု ပြောပြီး အခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွား လေသည်။

“ဟင် ...”

“ဟာ ...”

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်စလုံး မျက်လုံးပြူးသွားသည့် လုပ်ရပ်ကတော့ ထော်ကြီးကပါ မတ်တပ်ထရပ်ခြင်းပင်။ ပေါက်ကွဲ နေပြီဖြစ်သော စိန်ကြီးက ...

“နင်က ဘာဖြစ်လို့ ထ,ရပ်ရတာလဲ ...”

“နင် ရပ်လို့လေ ...”

“ဟေ ...”

“အာ ... ဒီကောင်မ၊ ငါလုပ်လိုက်ရရင် နာတော့မယ်”

ထိုစဉ် မထင်မှတ်တာတွေအားလုံး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကိုယ်တွေက ကိုယ့်ဒုက္ခနှင့်ကိုယ် ထ,ရပ်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း အတန်းထဲရှိ ကျောင်းသား များက မည်သို့စိတ်ကူးပေါက်သည်မသိ မတ်တပ် လိုက်ရပ်ကြလေ သည်။

ထိုထဲတွင် နှင်းဝတီလည်း ပါလေသည်။

ဘော်ကြယ်နှင့် နေမင်းကတော့ ခေါင်းကုတ်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ငါးပါးတော့ မှောက်ပြီထင်တယ်”

“အေးကွာ ... ဒီကောင်မ ... ဒင်းလုပ်တာ ...”

စိန်ကြီးကတော့ သူ့ချစ်ချစ်ထော်ကြီးကို လှိုမ့်ဆဲနေတော့သည်။

ည

အတန်းထဲတွင် မတ်တပ်ရပ်သူတွေ တဖြည်းဖြည်း များလာ ခဲ့လေသည်။ ငါးမိနစ်လောက်အကြာတွင် အခန်းစောင့်ဆရာမနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့ အတန်းပိုင်နှင့် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးတို့ အတူတကွ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

အဆုံးတွင် ဆူညံအောင်လုပ်မှု၊ စာရိတ္တပျက်ပြားမှု အစရှိသော ခေါင်းစဉ်များတပ်ကာ ကျွန်တော်၊ ဘော်ကြယ်၊ စိန်ကြီးနှင့် နေမင်းတို့ကို မိဘခေါ်ကာ ဒဏ်ပေးလိုက်လေတော့သည်။

မှတ်မှတ်ရရ ပထမဆုံးဖြေရသော လပတ်စာမေးပွဲတွင် စာမေးပွဲ အောင်သူ ခြောက်ယောက်သာရှိခဲ့သည်။ ထိုထဲတွင် အောင်ရဲဝင်း တစ်ယောက်ပါ အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

ကျောင်းပြန်တက်မှ ကြားရသော သတင်းဖြစ်ပါသည်။ နှင်းဝတီ က စာမေးပွဲကို ကျပျော်သည်ဟု သူမသူငယ်ချင်းများကို ပြောလာသည် တဲ့။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုနေ့မနက်တွင် ကျွန်တော် စဝ်ခေါင်က သူမကို စကားကောင်းကောင်းပြောလိုက်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်တဲ့။ တကယ့်ကို တလွဲကြီးနော် ...။

C

ကျောင်းစပြန်တက်သောရက်တွင် ကိုစိန်က သူ့ချစ်ချစ် ထော်ကြီးကို အပူတပြင်းလိုက်ရှာလေသည်။ လွယ်အိတ်ထဲတွင်လည်း သူ့အဖေကိုင်သော လောက်လေးခွတစ်လက်နှင့်။

ဘာလုပ်မလို့လဲဟု မေးကြည့်တော့မှ ထော်ကြီးကို အဝေးက တွေ့တွေ့၊ အနီးကတွေ့တွေ့ လောက်လေးခွနှင့်ထုမည်ဟု ပြောလာခဲ့ သောကြောင့် မနည်းတားထားရသည်။ ကျောင်းစပြန်တက်ရသောရက် တွင် ကျောင်းပြန်နားခံရသည်က အလွန်ကိုဆိုးရွားကြောင်းကို စိန်ကြီး နားလည်အောင် ရှင်းပြလိုက်ရသည်။

သူများတွေတော့ မသိပါ။ ကျောင်းနားခံရသောရက်များ အတွင်း အမေကဒဏ်ပေးသည်ဟု ဆိုကာ မုန့်ဖိုးဖြတ်ထားခဲ့လေသည်။ ကျောင်း နားခံရသော တစ်ပတ်အတွင်း လှိုမ့်ပိတ်နေအောင် အိမ်ထဲတွင် အောင်းနေ ခဲ့ရသည်။

ထိုဒဏ်ကို မခံနိုင်သော ကျွန်တော်ကတော့ စိန်ကြီး၏ လုပ်ရပ် များကို အပြင်းအထန်ကို ကန့်ကွက်ပါတော့သည်။ ဘော်ကြယ်နှင့် နေမင်းတို့လည်း မှတ်သွားသည်ထင်သည်။ ဒီတစ်ခါဖြစ်ရင် မင်းဘာသာ မင်း ကျောင်းနား ... ငါတို့ကိုတော့ ဆွဲမထည့်နဲ့တော့ ဆိုသည့် စကားကို ပြတ်သားစွာ ပြောချလာခဲ့သည်။

နှင်းဝတီသည်လည်း ကျွန်တော့်ကို ခါတိုင်းထက်ပို၍ ရင်းနှီးလာ သလို ခံစားနေရသည်။ ကျွန်တော်မကြိုက်ဆုံးအချက်သည်လည်း အဲဒါပင် ဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ ... စဝ်”

“ဘာလဲ ...”

“နှင်တို့ ဘောလုံးပွဲ ဘယ်တော့လဲ ...”

“ငါပြောပြမယ် နှင်းဝတီ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါ ကိုယ်တိုင်လည်း သေချာမသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါနှင့်ကိုမုန်းတဲ့စိတ်ကတော့ အခုထိကို ပျောက်ပျယ်မသွားသေးဘူး။ ဒီထက်ပိုပြီး ရင့်သီးတဲ့ စကားတွေ ကို ပြောလာမှ နင်ငါ့အနားက ခွာသွားမယ်ဆိုရင်လည်း ငါ့ဘက်ကပြောဖို့ အတွက် ဝန်လေးမှမဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော် မကြားချင်သောအသံကို ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက် ရပါသေးသည်။

အိခနဲ ငိုချလိုက်သော နှင်းဝတီ၏ မျက်ရည်များသည် ကျွန်တော့် နောက်ကွယ်တွင် လွှားပါစွာ ကျန်ရစ်နေခဲ့တော့သည်။

“ငါ့ကို စိတ်နာလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ နှင်းဝတီ”

သူမနှင့်ပတ်သက်သော ကျွန်တော့်၏ခံစားချက်များသည် တစ်ခါ တစ်ရံတွင် အလျှံညီးညီးတောက်ပနေသော မီးစက်ပွင့်များနှင့် ဆင်တူနေ သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ အေးစိမ့်ကျယ်လွင်သော ပင်လယ်တစ်ခု အလားပင်။

လွတ်ဟာနေသော ကျောင်းစာအုပ်၏ နောက်ကျောဘက်တွင် စာတစ်ပိုဒ် ချရေးပစ်မိသည်။

“ဘာတွေရေးနေတာလဲ စဝ် ...”

“ဟင် ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ကဗျာရူး၊ စာရူးဆိုတော့ လည်း စိတ်ကူးထဲတွေ့တယ်ထင်တာလေးတွေ ချရေးကြည့်နေတာပါ”

“စဝ် ...”

နေမင်းနန္ဒာ၏ တည်ကြည်သောခေါ်သံအဆုံးတွင် ကျွန်တော့် မျက်နှာပေါ်က စိုးရိမ်စိတ်တွေကို ကျွန်တော်ရိပ်မိသွားခဲ့သည်။

“မင်းငါ့ကို ဘာလို့လိမ်ရတာလဲ စဝ် ...၊ ငါ မင်းနောက်ကနေ ကြည့်နေတာ ...၊ ဘာကိုဆိုလိုချင်မှန်း ငါသေချာမသိပေမယ့် ဘယ်သူ့ကို ပြောချင်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ငါသေချာသိတယ်”

“အင်း ... မင်းထင်တာ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ စိန်ကြီးနဲ့ ဘော်ကြယ်နဲ့ရော ...”

“မုန့်ဈေးတန်းထဲမှာပဲ။ ပြီးတော့ ငါမင်းကို ပြောစရာရှိတယ်။ စောနလေးက မင်းနဲ့ နှင်းဝတီနဲ့ စကားများကြသေးလား ...”

“မများပါဘူးကွာ ...။ ငါပြောနေကြအတိုင်းလေးပဲ ပြောလိုက်တာပါ”

“အင်း ... အဲဒါတော့ ငါမသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ရုတ်ရုတ် သဲသဲ ဖြစ်သွားတဲ့အချိန်မှာ ငါသွားကြည့်လိုက်တော့ နှင်းဝတီ မူးလဲနေတာ ငါတွေ့တယ်”

“ငါထင်တော့ ထင်သားပဲ ...။ ဟားဟား ...”

“မင်းမရယ်နဲ့ဦး။ ငါပြောစရာကျန်သေးတယ် ...။ အဲလို ခဏခဏ မူးလဲနေတာ ဘာကြောင့်လဲလို့ မင်းမစဉ်းစားမိဘူးလား”

“ငါ့သူ့ကို မင်းသမီးစုတ်လေးလို့ နာမည်ပေးထားတာကို ရော

မင်းမေ့သွားပြီလား”

“အင်း ... အစတုန်းကတော့ ငါလည်း မင်းလိုပဲထင်ခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါလည်းမဟုတ်၊ နှစ်ခါလည်းမဟုတ်ဆိုတော့ ငါလည်း ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး။ ငါ့အမေကို မေးကြည့်လိုက်မိတယ်”

ည

နေမင်း၏ အတည်ပေါက်ပြောနေသော စကားများက ကျွန်တော့် စိတ်ကို တွေဝေချောက်ချားစေခဲ့သည်။

“ငါ့အမေက ဆရာဝန်တစ်ယောက်မဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် သူ့နာပြု ဆရာမကြီးတစ်ယောက်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ်။ ငါ့အမေရဲ့ ယူဆချက်က နှင်းဝတီမှာ နှလုံးရောဂါရှိနေလောက်ပြီတဲ့”

“အာ ... မင်း ...”

နေမင်းရဲ့ လက်ကာပြမှုကြောင့် ပြောလက်စ၊ စကားကို ရပ်ပြီး သူ့စကားကို ဆုံးအောင် ဆက်နားထောင်ပေးလိုက်ရသည်။

“အဲလို ခဏခဏဖြစ်နေရင် အသက်အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်တဲ့”

“မင်းက ငါ့ကြောင့် နှင်းဝတီ အဲလိုဖြစ်တယ်လို့ ဆိုလိုချင်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး။ သူငယ်ချင်း ... မင်းကြောင့်ဖြစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ အေး ... ငါ့အနေနဲ့ သူ နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ဖြစ်တာ မင်းကြောင့်လို့ ငါမမြင်ချင်ဘူး”

ည

ကျွန်တော် တွေဝေသွားခဲ့သည်။ မဖြစ်နိုင်ပါ ...။ ကျွန်တော့် ကြောင့်ဆိုတာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မျှ ကျွန်တော်မယုံကြည်ပါ။ ထိုစဉ်

နေမင်း၏လက်အစုံက ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်သို့ ကျရောက်လာသည်။

“ငါပြောချင်တာကို မင်းသဘောပေါက်မှာပါ စဝ် ...”

“အေးပါ ... ငါသဘောပေါက်ပါတယ်။ သူ သက်သာသွားတဲ့ အချိန်ရောက်မှ ငါသူ့ကို အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောလိုက်ပါဦးမယ်”

“အင်း ... ကောင်းပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် ...”

ကျွန်တော် စကားကိုဆက်မပြောသေးဘဲ ခဏရပ်ထားလိုက်သည်။ နေမင်းက ဘာလဲဆိုသည့် အကြည့်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်လာခဲ့သည်။

“မင်းထင်ထားသလို ငါသူ့ကို တောင်းပန်မှာတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူမရှောင်နိုင်ဘူးဆိုရင် ငါရှောင်ပေးမယ်ဆိုတာကို သူသိအောင် ငါသွားပြောမှာပါ”

ကျွန်တော်ပြောပြောပြီးချင်း ထထွက်ခဲ့လေသည်။ နေမင်းက တော့ ခေါင်းတခါခါနှင့် အတန်းထဲတွင် ကျန်နေရစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင်လည်း ဘာမျှရှိမနေတော့။ မျက်စိရှေ့တွင် ဘာတွေဖြစ်ပျက်နေပြီဆိုတာလည်း ကျွန်တော်မသိတော့ပေ။

“ငါ့ကိုက စပ်ဆော့တာ။ ... ယောက်ျားလေးကျောင်းမှာဆို အခြောက်ပဲရှိတယ် ... ဇယားမရှုပ်ဘူး။ တောက် ... အခုကျမှ ကွာ ...”

“ဟေ့ကောင် စဝ် ... ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ တစ်ယောက်တည်း စကားတွေပြောပြီးတော့ ...”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ ... ငါလည်း ဘာဖြစ်မှန်းကို မသိဘူး”

“မင်းကတော့ ကျောင်းမှာ နာမည်ကြီးပဲကွာ။ ဆယ်တန်းကွင်းကို မူးလဲအောင်လုပ်တာတို့၊ မျက်ရည်ကျအောင်လုပ်နိုင်တာတို့ဆိုတာ မင်းတစ်ယောက်ပဲရှိတယ် ...”

“တော်ပါပြီကွာ ... ငါစိတ်ရှုပ်လွန်းလို့ပါ။ ဒါနဲ့ စိန်ကြီးနဲ့ ဘော်ကြယ်တို့ရော ...”

“မုန့်ဈေးတန်းထဲမှာ မြိုစို့လို့ ကောင်းနေတုန်း”

“အော် ... အေးအေး အောင်ဘု ကျေးဇူးပဲကွာ။ ငါ ဒီကောင်တွေဆီ လိုက်သွားလိုက်ဦးမယ် ...”

“အင်း ...”

C

“ဟေး ... စဝ် လုထားကွ ...”

“ဝေးဟေး ... ဒါမှ ဗဟန်း (၂)ကွ။ နန်ယန်ကျောင်းသား
တွေကွ။ ဘယ်ခြေနဲ့ယှဉ်မှာလဲ ...”

“မွန်ကြီး ... မွန်ကြီး ..”

“ဘော်ကြယ် သွင်းတော့လေကွာ။ စိန်ကြီး မင်းအဖေကို
ကာထားကွ ...”

“ကျော်စံကီး သွင်းတော့လေကွာ ...”

“ဟာ ... ဟေး ...”

“ဂိုး ...”

အားပေးသံများ ဆူညံသွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းမှ
အဖွင့်ဂိုး စသွင်းလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

“ဝေးဟေး ... လူငယ်ခြေသစ် ဗဟန်း (၂) ...”

“လူငယ်ခြေသစ် ဗဟန်း(၂)၊ လူငယ်ခြေသစ် ဗဟန်း(၂)”

“စဝ် ...”

“ဘာတုန်း ... ငါတို့နိုင်မှ ဖြစ်မှာနော် ...”

“အေးပါကွာ၊ ငါသိပါတယ်။ မင်းကလည်း ... မောရတဲ့ အထဲ မင်းကတစ်မျိုး ...”

တစ်ချီတွင် ကျွန်တော်တို့ နောက်တန်းကစားသမားတစ်ဦး က အတင်းဝင်လုလိုက်သောကြောင့် ပယ်နယ်တီပေးခံလိုက်ရလေသည်။

ပရိသတ်များ လှမ်းအော်ကြသည်။ အားလုံးထက်ပိုပြီး ရင်ထိတ် ရသူက ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင်ပင်ဖြစ်သည်။ ရှုံးသွားလျှင်ပေးဖို့ ပိုက်ဆံမရှိတော့ပေ။

ကျွန်တော်တို့ ဂိုးသမားကျော်ကြီးဆိုလျှင် မျက်နှာလေးသည် ရစရာပင် မရှိတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားတင်းပြီး သူတို့ကိုလည်း အားပေးရလေသည်။

သေချာသည်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က မည်သူမျှ ကြည့်ရဲမည် မဟုတ်။ ကျွန်တော့်နှလုံးခုန်သံကိုပင် ကျွန်တော်ပြန်ကြားနေရသလို ... ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အရာအားလုံးက ကျွန်တော့်အတွက် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသလိုပင် ...။

ကျွန်တော့်မျက်လုံးများ အလိုလိုမှိတ်မိသွားသည်။ စက္ကန့် အနည်းငယ်မျှကြာသောအခါ ...။

“ဝေး ...”

ည

အော်သံများကြောင့် ကျွန်တော့်မျက်လုံးများကို အားယူပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

တစ်ဘက်ကစားသမား ကန်လိုက်သောဘောလုံးသည် အရှိန် များပြီး ဟန်ချက်ပျက်ကာ ဂိုးပေါက်နှင့် လွဲချော်သွားခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဂိုးသမားကျော်ကြီးဆိုလျှင် ဖင်ထိုင်ရက်လေး ထိုင်ချကာ ကြောင်တောင်တောင်လေး ဖြစ်နေလေသည်။

လွဲချော်သွားမှန်း သေချာသောအချိန်ကြမှ ကျွန်တော်တို့လည်း အော်နိုင်တော့သည်။

စိန်ကြီးဆို ဝမ်းသာလွန်းသောကြောင့် ကွင်းဟိုဘက်ထိပ် နှင့် ဒီဘက်ထိပ်ကို ပတ်ပြေးနေလေသည်။ ဘော်ကြယ်ဆိုလည်း မထိုးတတ် ထိုးတတ်ဖြင့် ရှေ့ရွှမ်းရော နောက်ရွှမ်းပါ လှိမ့်ထိုးနေလေသည်။

ထိုစဉ် မျက်လုံးထောင့်တွင် စုရုံးစုရုံးဖြစ်နေသည်ကို မြင်လိုက် ရသောကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသောအခါ နှင်းဝတီတို့ ထိုင်နေသော ဘက်မှဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

စိတ်ထဲကတော့ ထင်လိုက်သည်။ နှင်းဝတီပဲဖြစ်မှာပါလို့။

အဆုံးသတ်သောအခါ ထိုနေ့က ဘောလုံးပွဲတွင် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းက ထ(၁) ဗဟန်းကို တစ်ဂိုး ဂိုးမရှိဖြင့် အနိုင်ရရှိသွားခဲ့ လေသည်။

ည

ကျောင်းပြန်ဖွင့်သော တနင်္လာနေ့တွင် နှင်းဝတီတစ်ယောက် ကျောင်းသို့ ပေါ်မလာချေ။ အတန်းသားအားလုံးက ကျောင်းဆင်းလျှင် ဆေးရုံသွားကြည့်ကြဖို့ ပြောနေသံတွေ ကြားနေရသည်။

“စပ်ခေါင် ...”

“အင်း ... ဘာလဲ မိသိမ့်”

“နင် ကျောင်းဆင်းရင် နှင်းဝတီကို သွားကြည့်မှာလား”

“ဟင့်အင်း ... မကြည့်တော့ဘူး”

“နင်ကလည်းဟာ ...”

“မဟုတ်ဘူး။ ငါသွားကြည့်ရင် သူ့ရောဂါပိုဆိုးသွားလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ဒီတစ်ခေါက်မူးလဲတာ ငါ့ကြောင့်မဟုတ်ဘူးလေ”

“နင် ... တော်တော် လူစိတ်မရှိတာပဲ။ တော်ဟာ ... တော်တော် နင်နဲ့ဆက်ပြောရင် ငါနင့်ကို ပါးရိုက်မိလိမ့်မယ်”

မိသိမ်၏ ပြောစကားများကို ကျွန်တော်စိတ်မဆိုးမိပါ။ ကျွန်တော့် ကိုယ် ကျွန်တော်လည်း အံ့ဩပါသည်။ ညင်သာစွာပြောဆိုတတ်သော လူတစ်ယောက်ကို မုန်းတီးနေမိပြီး ပါးရိုက်မယ်ဟု ပြောသွားသော

သူငယ်ချင်းကိုတော့ ဘာလို့ပြုံးပြလိုက်မိပါလိမ့်။
ဘုရားပဲ သိပါလိမ့်မည်။

ည

ကျောင်းဆင်းသော အချိန်တွင် ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူမှ ခေါ်မရသောကြောင့် အမျိုးမျိုးပြောဆိုသွားကြပြီး ထားခဲ့လိုက်လေသည်။ ထိုနေ့က ကျောင်းကားပေါ်တွင် ဆရာမနှင့် ကျွန်တော် နှစ်ယောက်ထဲသာ ရှိခဲ့လေသည်။

“သား ... စပ်ခေါင်”

“ဗျာ ...”

“ဘာလို့ နှင်းဝတီကို သွားမကြည့်တာလဲ ...”

“ကျွန်တော့်ကိုတွေ့ရင် ပိုပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေရမှာစိုးလို့ပါ”

ဆရာမက ပြုံးသာပြုံးပြီး ဘာစကားမှ ဆက်မပြောလာခဲ့ တော့ပေ။

ဆင်းခါနီးကျတော့ ဆရာမက စကားတစ်ခွန်းကို ပြောသွား ခဲ့သည်။

“ရန်လိုတဲ့ အမုန်း၊ မနာလိုတဲ့ အမုန်း၊ အမုန်းဆိုရင် ဘယ်လို မုန်းတီးခြင်းမျိုးမှ မကောင်းဘူး။ အဲလို ကြိုးစမျိုးကို ဆွဲထုတ်ဖို့ ဘယ်တော့မှ မကြိုးစားပါနဲ့ သားရယ်”

ည

ကျောင်းပိတ်ထားသော စာသင်နှစ်အတွင်း အိမ်မှာနေရသည်မှာ လွတ်လပ်မှုကို နှောင်ဖွဲ့ထားခြင်းနှင့် ဆင်တူလေသည်။ ကျူရှင်သင်လိုက်၊ စာကျက်လိုက်နှင့် နေနေရသောဘဝကို ကျွန်တော် မုန်းတီးလာခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်းများနှင့်လည်း မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်သောကြောင့် ဖုန်းဆက်လိုက်လျှင်ကောင်းမည်ဟု စဉ်းစားနေမိသည်။

“သားရေ ...”

“ဗျာ ... မေမေ”

“မေမေ အပြင်ခဏထွက်လိုက်ဦးမယ်။ အိမ်မှာပဲနေနေနော်။ အပြင်လျှောက်သွားမနေနဲ့။ စာမေးပွဲနီးနေပြီ ... စာကျက်ဦး”

“ကျက်ပါတယ် မေမေရာ။ ဒါနဲ့ မေမေ ဘယ်အချိန်လောက် ပြန်လာမှာလဲ”

“ညနေ ၆ နာရီလောက်မှ ပြန်ရောက်မယ်ထင်တယ်”

“ဒါဆို သား ... ဟိုကောင်တွေကို အိမ်မှာခေါ်ထားချင်တယ်”

“အင်း ... ဘာမှ ပေါက်ကရလျှောက်မလုပ်ပါဘူးလို့ ကတိပေးမယ်ဆိုရင် မေမေခွင့်ပြုမယ်”

“ဟုတ် ... ကတိပေးတယ်”

မေမေဆီက ခွင့်ပြုချက်ရသွားသဖြင့် နေမင်းနန္ဒာ၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို အရင်နှိပ်၍ ခေါ်လိုက်သည်။

တစ်ဘက်က အသံရှင်သည် နေမင်းကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ သူလည်းပျင်းနေသဖြင့် ကျွန်တော့်ဆီလာဖို့ စိတ်ကူးနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသဖြင့် စကားတွေအများကြီး မပြောလိုက်ရဘဲနှင့် အဆင်ပြေသွားခဲ့သည်။

ကျန်နှစ်ယောက်ဆီ ဖုန်းဆက်သောအခါတွင်လည်း အားလုံးက တညီတည်းဖြစ်နေသောကြောင့် အိမ်မှာရှိသည့် ပစ္စည်းများနှင့်ပင် စားစရာ သောက်စရာများကို စီစဉ်လိုက်ရတော့သည်။

ည

“ငါတော့ ကျောင်းပဲတက်ချင်တယ်ကွာ”

“အင်း ... စပ် မင်းပြောသလိုပဲ ငါလည်း ကျောင်းမှာနေရတဲ့ အချိန်တွေကိုပဲ သတိရနေမိတယ်”

“ကျောင်းမှာနေရတဲ့ အချိန်တွေကိုလား ... မိစုကိုလား”

“ဟားဟား ... မိစုကိုလည်း ငါသတိရတယ်။ ပြီးတော့ ငါတို့အတန်းမတက်ဘဲ မုန့်ဈေးတန်းထဲသွားနေတဲ့ အချိန်တွေကိုလည်း သတိရတယ်။ ပြီးတော့ ...”

ဘော်ကြယ့်စကား မဆုံးသေးတဲ့အချိန်မှာ စိန်ကြီးက အတင်းဝင်ပြီး ပါးစပ်လိုက်ပိတ်တော့သည်။

“တော် ... တော်၊ ဆက်ပြောရင် မင်းကိုဆွဲထိုးမှာနော်”

ဘာဖြစ်တာမှန်း ကွဲကွဲပြားပြားမသိသော်လည်း စိန်ကြီးရဲ့

လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို ဘော်ကြယ်က လှမ်းပြောလိုက်မည် စိုးသောကြောင့် အတင်းဝင်တားနေတဲ့ ပုံစံမျိုးပါပဲ။

“ခဏလေး ... ဘော်ကြယ်မပြောနဲ့၊ ငါစဉ်းစားမယ်”

နေမင်းရဲ့ စကားအဆုံးမှာ ဘော်ကြယ်က လောင်းကြေးသတ်မှတ်ခိုင်းတယ်။ စိန်ကြီးက ...

“တော်ကြစမ်းပါကွာ ... ဘာကိစ္စမှလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ကိုစိန် ... မင်းတိတ်တိတ်နေ ... ငါပါ ရောရောင်ပြီး စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟာ ... ဒီပြုလဲသားကလည်းတစ်မျိုး”

ည

ထိုစဉ်မှာပင် နေမင်း၏ အားရဝမ်းသာ ပေါ်ထွက်လာသည့် အသံကြီးကြောင့် စိန်ကြီးတစ်ယောက် မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားခဲ့တော့သည်။

“ထော်ကြီး ... ထော်ကြီး ...”

“ဝါးဟားဟား ... ဝေး ဟုတ်တယ် နေမင်းပြောတာ ...”

“သောက်ချီးခေါင်း ဒါမျိုးကျတော့ စဉ်းစားတတ်တယ်”

“မင်းပြဿနာကြီးက အမှတ်တရဖြစ်နေတာကိုးကွ”

“နေဦး နေမင်း မပြီးသေးဘူး။ အဲဒီထက် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတဲ့အချက်တွေ ငါ့ဆီမှာ ကျန်နေသေးတယ်”

“မမှန်းနဲ့ ... ဘယ်သူမှ မမှန်းကြနဲ့ ငါ့ဟာငါပဲ ပြောပြတော့မယ်”

ည

နောက်ဆုံးမှာ စိန်ကြီးက စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်သည့်ပုံစံမျိုးဖြင့်

သူ့အကြောင်းကို ရီဝေမောလျှော့ ဖွင့်ဟလာခဲ့သည်။

“ထော်ကြီးက ...”

“အင်း ဘာဖြစ်တုန်း”

“ငါတက်တဲ့ကျူရှင်မှာ လိုက်တက်နေတယ်”

“ဟာ ... ဟင်”

ကျွန်တော်ရော နေမင်းပါ ကြောင်သွားခဲ့သည်။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲပေါ့။

“တမင်သက်သက်ကြီး လိုက်ပြောင်းတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သချာဆရာက တခြားဝိုင်းကနေ ငါတို့ဝိုင်းကိုခေါ်လာတာ”

“အဲဒီတော့ ...”

“ငါ စာကောင်းကောင်းသင်လို့ ဘယ်ရတော့မှာလဲ။ အာရုံနောက်တာပေါ့”

“ဟား ...ဟား”

“အဲဒါပေါ့ကွာ ဖူးစာ ဆိုတာ ...”

“မင်းဘကြီး ဖူးစာရမှာလား”

“ဟေ့ကောင် စပ် စိန်ကြီးကိုပဲ မင်းရယ်မနေနဲ့။ မင်းကရော နှင်းဝတီကို အရင်ကအတိုင်း မုန်းနေတုန်းပဲလား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်”

“မင်းကို ကြည့်ရတာလည်း မသက်သာလိုက်တာကွာ ...”

“ငါလည်း သေချာတော့ မပြောပြတတ်ဘူးကွာ။ အသလွတ်ကြီး မုန်းနေတာကိုလည်း မင်းတို့ကျေနပ်လောက်အောင် အကြောင်းပြချက် မပေးနိုင်ခဲ့ဘူး”

“အင်း ... ထားပါ။ ငါတို့ သူ့အိမ်သွားတော့ သူ့အဖေက မင်းကိုမေးနေသေးတယ်”

“ဟုတ်လား။ ဘာကိစ္စမေးရတာတုန်း”

“ရေရေရာရာတော့ မပြောတတ်ဘူးကွ။ မပါလာဘူးလို့ပဲ ပြောလိုက်တာပေါ့။ အဲလိုကျတော့လည်း အဘိုးကြီးက ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးတဲ့ ... ဒီအတိုင်းပဲ မေးလိုက်တာဆိုပြီး ငါတို့ကိုပြောတယ်”

“အင်း စိတ်ဝင်စားဖို့ မကောင်းပါဘူးကွာ။ နှင်းဝတီက သူ့အဖေကို လျှောက်ပြောထားလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် အဲဒီတုန်းက မင်းလုပ်လိုက်တာ အရမ်းကိုမှားတယ်။ စစ် ...”

“ဘာဆိုလို့လဲကွ ...”

“မင်းရဲ့ အတန်းဖော်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ မင်းလိုက်ကြည့်သင့်တာပေါ့”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်။ ငါမှားသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအမှားကြောင့် ငါတံတွေးခွက်ထဲကို ပက်လက်မျှောရမယ်ဆိုရင်လည်း ငါကျေနပ်စွာနဲ့ပဲ ခုန်ဆင်းလိုက်တော့မယ်”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ အားလုံးတိတ်ဆိတ်သွားကြတော့သည်။

ည

ထိုနေ့ညက အထပ်ထပ် အခါခါ စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော်မှားသွားလား။ မပတ်သက်ချင်သည့်စိတ်က အပြစ်ရှိတာပဲလား ...။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော့်ရဲ့ ရူးကြောင်ကြောင်အတ္တကပဲ သွေဖယ်နေခဲ့ခြင်းလား။

“သားရေ စာဖတ်ပြီးရင်လည်း အိပ်တော့လေ”

“ဟုတ် မေမေ ... အိပ်တော့မယ်”

ဝတ်ကျောတန်းကျောသာ ပြောလိုက်ရသည်။ ထိုနေ့ညက စာတစ်လုံးမျှပင် မကျက်ဖြစ်လိုက်ပါ။

နှင်းဝတီ ... နင်ဟာ ငါ့ဘဝထဲကို နူးညံ့တဲ့အသွင်မျိုးနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ကျူးကျော်ခဲ့ရတာလဲ။

ငါနှင့်ကို မုန်းတာမဟုတ်ဘူး။ နင့်ရဲ့အိုက်တင်တွေကို ငါသောက်မြင်ကတ်နေခဲ့တာပါ။

တခြားနေရာတွေထဲမှာ နင်သွားရိုက်ပါ။ ငါ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ နင့်အတွက် ဘယ်လိုဆက်တင်မျိုးမှ ရှိမှာလည်းမဟုတ်ဘူး။

ငါကိုယ်တိုင်က မင်းသမီးဆိုတဲ့ အမူအရာပေါင်းစုံကို ရွံရှာ

တတ်တာ ငါ့ရဲ့မွေးရာပါအကျင့်ဖြစ်နေလို့ပါ မင်းသမီးစုတ်ကလေး ရယ်။

မနက် ကျူရှင်ရှိသေးသည့်အတွက် ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ကင်းကွာ
နေသောစိတ်တို့ကို အတင်းချုပ်တီးပြီး အိပ်စက်ဖို့အတွက်ရာ မျက်လုံး
များကို တိုးညှင်းသောလေသံဖြင့် စကားဆိုမိသည်။

မျက်လုံးတစ်ချက်မှိတ်လိုက်တိုင်း နှင်းဝတီ၏ ဟန်ဆောင်မှု
သွားတက်လေးများ ထင်ဟတ်ပေါ်လွင်လာခဲ့သည်။

မဖြစ်သေးပါဘူး။

မေမေ အိပ်ပျော်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် မနိုးစေရန်အတွက် အခန်း
ထဲသို့ တရုတ်ကားတွေထဲမှလို ကိုယ်ကိုဖော့ကာ ငတက်ပြားဟန်ဖြင့်
မေမေအခန်းထဲရှိ မှန်တင်ခုံအံ့ဆွဲကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

“သား ... မအိပ်သေးဘူးလား”

“စာကျက်လို့မရလို့၊ ပြီးတော့ အိပ်လို့လည်းမရဘူး။ စိတ်နဲ့
ကိုယ်နဲ့ မကပ်ဘူးဖြစ်နေတယ်”

“အဲဒါနဲ့ မေမေအခန်းထဲကို ဘာဝင်လုပ်တာလဲ ...”

“အိမ်မှာ ကော်ဗူးမှ မရှိတာ။ အဲဒါနဲ့ ဒီအံ့ဆွဲထဲက အပ်ချည်ကြိုးနဲ့
အပ် လာယူတာ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ ...”

“စိတ်နဲ့ကိုယ်နဲ့ တွဲချုပ်ဖို့ ...”

C

စာမေးပွဲမဖြေခင် (၁)လလောက် အလိုတွင် ကျောင်း၌
ကျောင်းသားစုံညီပွဲတော် ကျင်းပရန်ရှိကြောင်း သိရသည်။ ထို့ကြောင့်
ကျောင်းသားများအားလုံး စုံညီပွဲတော်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် အင်အား
ပေးနေကြသလို အချို့ကလည်း မတွေ့ရတာကြာပြီဖြစ်သော သူငယ်ချင်း
များကို ပြန်လည်တွေ့ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူးများဖြင့်
ပျော်ရွှင်နေကြသည်။

“စပ်ရေ ... စပ်”

အိမ်ရှေ့က ခေါ်သံကြားရသောကြောင့် ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကို
ချပြီး ဝရံတာမှနေ၍ ထွက်ကြည့်မိလိုက်သည်။

“ဟာ ... ငချမ်း ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား”

“အေးကွာ ... မင်းနဲ့တွေ့ချင်လို့၊ ပြီးတော့ မေးစရာကိစ္စလေး
နည်းနည်းလဲရှိလို့ကွ ...”

“အေး .. လာလေ အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့။ မေမေရေ ... သား
သူငယ်ချင်းလာလို့ စားစရာတစ်ခုခု လုပ်ပေးပါဦး”

မေမေက ဘယ်သူလာတာလဲဆိုပြီး မီးဖိုချောင်မှနေပြီး အပြင်သို့

ထွက်လာကြည့်သည်။

“သား ... ချမ်းချမ်း”

“ဟုတ် ... အန်တီ နေကောင်းလား ...”

“အေးကွယ် ကောင်းပါတယ်။ ဘယ်လိုလဲ စာတွေ တော်တော် ရနေပြီလား”

“ဒီလိုပါပဲ အန်တီ အများကြီးတော့လည်း မရသေးပါဘူး”

“အေးအေး အခန်းထဲသွား ...”

မေမေက အဲဒီလိုပင်ဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အိမ် လာပြီဆိုလျှင် သူ့အရင်ဦးအောင် စကားပြောတတ်သည့် အကျင့်ရှိလေ သည်။

ည

ချမ်းချမ်းဆိုသည်မှာ ကျွန်တော်တို့နှင့် ကျောင်းမတူသော်လည်း ရပ်ကွက်ထဲတွင် အတူတူပေါင်းသင်းသည့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းသုံးယောက်နှင့်ပါ မိတ်ဆက်ပေးထား သောကြောင့် အားလုံးက ငယ်ပေါင်းတွေလိုပင် ဖြစ်နေကြသည်။

“ဆိုစမ်းပါဦး။ မင်းလာရင်းကိစ္စ ...”

“ငါ မင်းကို နှင်းဝတီအကြောင်း မေးစရာရှိလို့”

“ဘုရားရေ ... နှင်းဝတီ အကြောင်း မေးရအောင် ငါက သူ့အဖေမှ မဟုတ်တာ ...”

“အာ ... မင်းကလည်း”

“ဘာလဲ ... မင်းကြိုက်နေလို့လား”

“အင်း ... စိတ်ဝင်စားလို့”

“အဲဒါဆိုရင် ငါ့ကိုလာမကပ်နဲ့ ဟိုကောင်တွေကို ပြော။ ငါနဲ့က အပေါက်အလမ်းတည့်တာ မဟုတ်ဘူး”

“အေးပါ ငါသိပါတယ်။ မင်းကိုလည်း မပြောခိုင်းပါဘူး။ အခုဟာက ငါ့စိတ်ထဲမှာ မတင်မကျဖြစ်နေလို့ကွ”

“အမ် ...”

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ စကားကြောင့် သူ့ကြောင်သွားခဲ့၏။ ဒီကောင် က ဘာကိုမတင်မကျ ဖြစ်နေရတာလဲပေါ့။

“ငါ ... နှင်းဝတီကို ရည်းစားစာ သွားပေးဖူးတယ်။ ပေးတော့ သူက ဘာပြန်ပြောတယ်ထင်လဲ ...”

“အာ ... မင်းကိုပြောတဲ့စကားကို ငါက ဘယ်လိုလုပ်သိမှာ လဲ”

“အေး ... မင်းနဲ့ငါနဲ့ကို မသိဘူးထင်ပြီး ပြောလိုက်တာကွ။ သူ့မှာ ရည်းစားရှိတယ်တဲ့။ သူတို့အခန်းထဲကပဲတဲ့ .. အဲဒါနဲ့ ငါလည်း ဘယ်သူလဲဆိုပြီး မေးလိုက်တာ စင်ခေါင်ဆိုတဲ့ မင်းဖြစ်နေတာ ...”

“ဘာ ...”

ည

ကျွန်တော် ဦးခေါင်းပေါ်သို့ မိုးကြိုးအစင်းသုံးရာလောက် ပြုံပြီး ကျလာသလို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

“ငါလည်း သူ့ကို ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ၊ မင်းနဲ့တွေ့မှ မေးတော့မယ်ဆိုပြီး ထားလိုက်တာ။ ဒီနေ့ ငါပျင်းတာနဲ့ မင်းဆီလာပြီး မေးတာ”

“မဟုတ်ဘူး ... ချမ်း။ ငါနဲ့သူနဲ့ တကယ်ကို ဘာမှမဟုတ်

“အေးပါ။ မင်းပုံစံကိုကြည့်ပြီး ငါသိတယ်။ ချီးခေါင်းတို့ စိန်ကြီးတို့ ပြောပုံအရဆိုရင်လည်း မင်းသူ့ကို တော်တော်မုန်းနေတယ် ဆိုတာ ငါကြားတာပဲ ...”

“အေးလေ၊ အဲဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ။ မင်းကလည်း မင်းဟာ မင်း ဆက်လုပ်ရှားပေါ့ကွာ”

“မဟုတ်ဘူးလေ။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဘက်က အဲဒီလို စပြောလာတော့ မင်းအနေနဲ့ မာနကြီးတင်းနေရင် မကောင်းဘူးဆိုတာ ငါစဉ်းစားမိလို့ပါ”

“သူရူးလို့ ပြောတာလို့ပဲ မှတ်လိုက်ကွာ။ ငါက မာနကြီးတာ လည်း မဟုတ်ဘူး။ သူပြောတယ်ဆိုတာကလည်း အလကား လျှောက် ပြောလိုက်တာပဲဖြစ်မှာ။ မင်းဟာမင်း လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ပေါ့”

“အာ ... မင်း တော်တော်ပြောရခက်တဲ့ကောင်ပဲ”

“အင်း ... တခြားတစ်ယောက်ဆိုရင်တော့ ငါရင်ခုန်သံတွေကို မင်းကြားနေရလောက်ပြီပေါ့”

ည

ထိုစဉ် အခန်းထဲသို့ မေမေဝင်လာသောကြောင့် စကားစက ပြတ်သွားခဲ့လေသည်။

“သား ... စားနော် ...”

“ဟုတ် ... အန်တီ ကျေးဇူးပဲ”

မေမေသုပ်လာပေးသော လက်ဖက်သုပ်ကြောင့် ပြောလက်စ စကားများပြတ်ပြီး လက်ဖက်သုပ်ဘက်သို့ အာရုံရောက်သွားကြသည်။

အတော်ကြာအောင်နေပြီးတော့မှ ချမ်းချမ်းတစ်ယောက် အိမ်မှ ပြန်သွားခဲ့လေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မနက်ဖြန် ကျောင်းရောက်တော့မှ မေးကြည့် ရဦးမည်။

လိုအပ်လျှင် ပုဆိုးကြီးမ,ကာ နင့်ကို အရမ်းမုန်းတာပဲ ဟု လူရှင်းသောနေရာသို့ ခေါ်၍ ပြောရဦးမည်ဖြစ်သည်။

ခက်တော့လည်း ခက်သည်။ ဒီလောက် ကိုးလိုးကန့်လန့်နိုင် သော ဂြိုဟ်သားတစ်ကောင်ကိုများ စွဲလန်းရတယ်လို့။

ငါနဲ့သာရရင် နင်ကတော့ ဒူးနဲ့မျက်ရည်သုတ်ရမှာ ကျိန်းသေ နေပြီ။

နင်ကလည်း အငိုသန်၊ ငါဆိုတဲ့အကောင်ကလည်း တစ်စက် မှ အကျင့်ကမကောင်း။ တွေးရင်းနှင့်ပင် အတော်ကို အော်ဂလီဆန်နေ သည်။

ည

ကျောင်းပိတ်ပြီးနောက်ပိုင်း ပထမဆုံးပြန်ရောက်သောနေ့ ဖြစ်သောကြောင့် လွမ်းသလို၊ ဆွေးသလိုတော့ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဆုံနေကြ နေရာတွင် ဘယ်သူမှ မရောက်သေးသောကြောင့် ကျွန်တော်တစ်ယောက် တည်း ထိုင်စောင့်နေမိသည်။

“စဝ် ...”

ကျွန်တော် ခေါင်းမော့မကြည့်ဖြစ်ပါ။ အသံကြားလိုက် ကတည်း က မည်သူဆိုတာသိပြီးသား ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

“စဝ် ...”

ဒုတိယအကြိမ် ခေါ်ပြီးသည့်နောက်တွင်တော့ သူမအသံက အနည်းငယ် တုန်ယင်နေသလိုရှိကြောင်း ရိပ်မိသောကြောင့် ခေါင်းကို အသာပင် မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ ... ငိုဦးမလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ နင်က ငါခေါ်တာ လှည့်မကြည့်လို့”

“နင်နဲ့ငါနဲ့ သမီးရည်းစားပဲဟာ နင်ငိုရင် ငါချောမှာပေါ့”

ကျွန်တော် အရွံ့တိုက်ပြီး ပြောချလိုက်သော စကားလုံးများ၏

အောက်တွင် သူမမျက်နှာ ပန်းရောင်သန်းသွားခဲ့လေသည်။

“ငါတောင်းပန်ပါတယ်ဟာ ...”

“မလိုပါဘူး။ နင့်မှာ အခက်အခဲတစ်ခုခုရှိလို့ ပြောလိုက်တာ မျိုးပဲ နေမှာပါ။ ငါနားလည်ပေးရမှာပေါ့။ ပြီးတော့ နင့်လို လှတပတ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ပြောလာတာကို ငါက မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာညာဆိုပြီး လိုက်ရှင်းပြနေရင် ငါက အသုံးမကျတဲ့ကောင် ဖြစ်သွားမှာ ပေါ့။ အေးဆေးပါ ...”

“စဝ် ... ငါ့ကိုမရွံ့ပါနဲ့ဟာ”

“အေးပါ မရွံ့ပါဘူး။ ငါတည့်ပါတယ်”

“ငါ နေသိပ်မကောင်းဘူး”

“ငါသိတယ် ... သေတော့မသေပါနဲ့ဟာ နင်သေရင် ငါ့မှာ အမြင်ကတ်စရာ လူမရှိတော့ဘူးဟာ။ ငါပျင်းပြီး ကျန်နေခဲ့မှာ ... ဒီလို လုပ်လေ ... ငါ့ကိုကြိုပြော နင်သေရင် ငါပါလိုက်သေမယ်”

သူမ နှုတ်ခမ်းများကို ခပ်တင်းတင်း ဖိကိုက်ထားသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရသည်။ သို့သော် သူမမငိုပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အနားက ထွက်ခါနီး မထင်ထားသော စကားတစ်ခွန်းကို သူမ ပြောသွားခဲ့သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ စဝ် ...၊ အဲဒီစကားတစ်ခွန်းနဲ့တင် ငါသေမယ်ဆို သေလို့ရပါပြီ”

ည

အခုတော့လည်း ကျောင်းရှေ့တွင် သူတစ်ယောက်တည်း ပြန် ဖြစ်သွားခဲ့ပြန်ပြီ။ မိနစ်အနည်းငယ် ထပ်စောင့်ပြီးသောအချိန်တွင်

မည်သူမျှ ရောက်မလာသောကြောင့် ကျောင်းထဲသို့ ဝင်လိုက်တော့သည်။

“ဟေ့ကောင် ... စဝ်”

“လခွီးထဲမှာပဲ ငါကမင်းတို့ကို ကျောင်းရှေ့မှာ စောင့်နေတာ”

“ဟုတ်လား။ ငါတို့လည်း ဘာမှကြိုမချိန်းထားတော့ ကျောင်းထဲပဲ ဝင်နေလိုက်တော့တာ”

“အေး ... ဘာတွေပြောပြီးသွားပြီတုန်း”

“ဘာမှ မပြောရသေးဘူး။ ငါတို့ကြားတဲ့သတင်းကတော့ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေနဲ့ပဲ ဇာတ်တစ်ခု ကမယ်တဲ့”

“ဟာ ... မိုက်လှပါလား”

“အေး ... အဲဒီထက် မိုက်တာရှိတယ်။ ရိုမီယိုနဲ့ ဂျူလီယက်တဲ့။ မင်းနဲ့ နှင်းဝတီနဲ့လို့ ကြားတယ်”

“ဘုရားရေ ... ကယ်ပါ။ တကယ်ပြောနေတာလား ...”

“အေး ... အဲဒီလို ကြားပါတယ်ဆို”

အမောတကောနှင့်ပင် ဆရာမတွေ အစည်းအဝေးလုပ်ရာ နားနေဆောင်သို့ အပြေးအလွှား ထွက်သွားလိုက်သည်။

ည

“စဝ်ခေါင်ရောက်လာပြီ ဆရာမ ...”

အခန်းထဲသို့ ဝင်ဝင်ချင်း ကျောင်းသားတစ်ယောက်၏ လှမ်းအော် လိုက်သောအသံကို ပထမဆုံး ကြားလိုက်ရလေသည်။

“သားရေ ... သိပြီးသွားပြီလား၊ သားနဲ့နှင်းဝတီနဲ့ ပြဇာတ်က၊ ရမယ် ဆိုတာ ...”

“ဟာ ... တီချာ ကျွန်တော် မလုပ်ချင်ဘူး”

“သားရယ် ကျောင်းအတွက်ပဲဟာ ကူညီပေးပါလား ...”

ဆရာမဆီက အမိန့်မဟုတ်သော အကူအညီတောင်းခံချက်ကြောင့် ကျွန်တော့်နှုတ်တို့ ဆွံ့အသွားခဲ့ရသည်။

“တီချာ ... ကျွန်တော် ...”

“သား ... ဒါ သားရဲ့ကျောင်းလေ။ ဆရာမတို့က သား ကို အကူအညီတောင်းကြည့်တာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာမ”

မထူးတော့တဲ့ အဆုံးမှာတော့ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရတော့သည်။

တော်ပါသေးသည်။ ရိုမီယိုနှင့် ဂျူလီယက် မဟုတ်တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမည်ဖြစ်သည်။

အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာတော့ ဟိုသုံးကောင်၏ စပ်ဖြဲဖြဲ မျက်နှာကို မသတိစရာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“သဘောက်မသားတွေ ကျပ်စရာမရှိ ငါ့လာကျပ်တယ်”

“ဟဲဟဲ ဂျစ်လို့၊စတာ ဂျစ်လို့ ...”

“ဘာဇာတ်တဲ့လဲ စဝ် ...”

“အချစ်အကြောင်းပါကွာ ... ရိုမီယိုနဲ့ ဂျူလီယက်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဇာတ်သိမ်းရင်တော့ သေမယ်ပြောတာပဲ”

“ဟင် ဘယ်လိုကြီးလဲမသိဘူး”

“အေး ငါလည်း သေချာမသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ပြဇာတ်ထဲမှာ မင်းတို့ပါ၊ပါတယ်။ မင်းတို့ ငါ့ကိုကျပ်ထားတဲ့အတွက် ငါကလည်း မင်းတို့ကို ပြန်ကျပ်လိုက်ပြီ။ ထော်ကြီးနဲ့ စိန်ကြီးနဲ့က တစ်တွဲ ...”

“ဟာ ... ခွေးမသား စဝ်။ ငါ့ကို အလုပ်ရှုပ်အောင် လုပ်ပြီ”
“တတ်နိုင်ဘူး။ အတုံ့အလှည့်ပေါ့”

အကုန်လုံး ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ကျွန်တော်လည်း ရယ်လိုက်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ရယ်လိုက်သောအသံက သားရေကွင်းလို ဟပြုကြီး ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပဲ ရိပ်မိလိုက်ပါသည်။

ည

မေမေ့ကိုပြန်ပြောတော့ မေမေက အားပေးပါသည်။

“ဘာဖြစ်လဲသားရဲ့၊ လုပ်လိုက်ပါ။ ကျောင်းသားဘဝမှာ ဒါလေးတွေက အမှတ်တရလေးပေါ့။ သားအသက်ကြီးသွားတဲ့အခါ အဲဒါလေးတွေကို ပြန်အမှတ်ရတဲ့အချိန်မှာ ဖြစ်လာတဲ့ပီတိက ဘာနဲ့မှ မတူဘူးသားရဲ့”

ရှင်ကြီးအားကိုးကာမှ ကျားထက်ဆိုးနေပြီဖြစ်သည်။ မေမေက စာမေးပွဲနီးပြီ စာကျက်တော့။ မကရပါဘူး၊ ဘာညာ ပြောမယ်ထင်ပြီး တိုင်ပင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မေမေ ခွင့်မပြုလျှင်ပြီးပြီ။ ဆရာမ တွေကိုလည်း မေမေက မလုပ်ခိုင်းသောကြောင့်ဟု ပြောလိုက်လျှင် အလုပ်မရှုပ်တော့ပေ။

“အဲဒါဆိုလည်း သားမနက်ဖြန် ကျောင်းသွားရမယ်”

“အင်း ... အဲဒီနေ့ကျရင် မေမေ အလုပ်မသွားတော့ဘဲ လာအားပေးမယ်လေ”

“ဟုတ်ပါပြီ။ မေမေရော ဝင်ပြီး မက၊ချင်ဘူးလား”

“အာ ... ဒီကလေး ပေါက်တီးပေါက်ရှာနဲ့”

မေမေ့ကို ထားခဲ့ပြီး အခန်းထဲသို့သာ ဝင်အိပ်နေလိုက်တော့

သည်။ ချက်ချင်းပင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ အိပ်မက် မက်ပါသည်။ ဇာတ်မင်းသား ဝတ်စုံကြီးနှင့် နှင်းဝတီကိုပိုက်ပြီး မြင်းစီးထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းမှာ အလောင်းမင်းတရားကြီးနှင့် တွေ့သောကြောင့် နှင်းဝတီကို မင်းကြီးထံ ထားခဲ့ရသေးသည်တဲ့။

ည

“သမီး ... သမီးက ကောင်းကောင်းမှ နေမကောင်းသေး
တာ ... က,လို့ ဖြစ်ပါ့မလား ...”

“ဖြစ်ပါတယ် ဖေဖေရယ်၊ အရမ်းပင်ပန်းတဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ”

“အေးပါ ... သမီး အရမ်းတက်ကြွနေရင်လည်း လုပ်ပါ...
ဖေဖေ မတားတော့ပါဘူး”

“ဟုတ် ကျေးဇူးပဲ ဖေဖေ”

“အင်း ... ဒါနဲ့ သမီးကမယ့် ကောင်လေးက ဘယ်သူလဲ”

“စပ်ခေါင်ပါ ...”

“ဪ ... ဒီကောင်လေးလား ...”

“ဟုတ် ...”

“သမီးပြောတော့ သူက သမီးကို အထင်လွဲပြီး မုန်းနေတာ
ဆို”

“ဒါပေမယ့် အခုတော့ စကားပြောရတာ အရင်ကလို
မဟုတ်တော့ပါဘူး”

“အင်းပါ ... ဒီကောင်လေးအကြောင်းကိုတော့ သမီးပြောလို့

ဖေဖေသိပါပြီ။ သူပြောတဲ့စကားကိုလည်း အရမ်းစိတ်ထဲမှာ မထားပါနဲ့။
စတွေ့ကတည်းက မုန်းတယ်ဆိုတာ ပြန်ပြုပြင်လို့ရတဲ့ အခြေအနေပါ။
သမီး သူ့ကို နားလည်အောင် ရှင်းပြကြည့်ပေါ့”

ဥ

ကျောင်းမှာ ဇာတ်တိုက်တော့လည်း ရယ်ရပါသေးသည်။
စိန်ကြီးက ဆင်းရဲသားတစ်ယောက်နေရာတွင် သရုပ်ဆောင်ရသည်။
ထော်ကြီးက သူကြီးသမီး။ သူကြီးနေရာကို စံကြီးက ပါဝင် သရုပ်ဆောင်
သည်။ သူကြီးသားနေရာကိုတော့ အောင်ရဲဝင်းက က,ရသည်။

ကျွန်တော်နှင့် နှင်းဝတီက လူငယ်ချင်း မေတ္တာမျှနေကြခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဘော်ကြယ်၊ ကိုစိန်နှင့် နေမင်းတို့က ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း
များ ဖြစ်သည်။

သူကြီးက ကိုစိန်နှင့်ထော်ကြီးကို သဘောတူချင်နေခြင်း
ဖြစ်သည်။ အဲဒါကို စိန်ကြီးက မယူချင်ဘဲ ပတ်ပြေးနေသည့်အခန်း
ဖြစ်သည်။

နှင်းဝတီကိုကျတော့ သူကြီးသား အောင်ရဲဝင်းက အတင်း
လိုက်ကြိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ နှင်းဝတီ၏ချစ်သူ ကျွန်တော်နှင့် ထိုးကြိတ်
ရမည့် အခန်းများလည်း ပါလေသည်။ ဘော်ကြယ်နှင့် နေမင်းက
ကျွန်တော့်ဘက်မှပါဝင်သော လူမိုက်များဖြစ်ကြသည်။

ဥ

ဇာတ်စတိုက်ကျသောအခါ အလွဲများစွာနှင့် ကြုံတွေ့ရကြသည်။
ပထမဆုံး စလွဲသူက ဘော်ကြယ်ပင်ဖြစ်သည်။

ဇာတ်လမ်းထဲတွင် ပြောရသည်က
*ဟော့ကောင် အောင်ရဲဝင်း မင်းက လူမိုက်လားဟု ပြောရမည့်
အခန်းဖြစ်လေသည်။

နဂိုကတည်းက စကားသိပ်မပီချင်သော ဘော်ကြယ်တစ်ယောက်
အများရှေ့တွင် ကြောက်လန့်တကြား ပြောချလိုက်သည်က ...

*မင်းက လူမည်းလားတဲ့။

နောက်တစ်ယောက်က စိန်ကြီးပင်ဖြစ်သည်။ ထော်ကြီးကို
ဘယ်လောက်မုန်းနေလဲဆို ဇာတ်တိုက်သောအခါတွင် မပြောရသော
စကားများကိုပါ ထည့်ပြောလာခဲ့သည်။

*နင့်ကို ငါချစ်လည်းမချစ်ဘူး။ ယူလည်း မယူနိုင်ဘူးဟု
ပြောရသောနေရာတွင် အမုန်းများစွာဖြင့် ပြောချလိုက်သည်က ...

*နင့်ကို ငါချစ်လည်းမချစ်ဘူး။ ယူလည်း မယူနိုင်ဘူး။
နင့်ရုပ်နင်မှ အားမနာ၊ သောက်နှုတ်ခမ်းကလည်း ထော်သေးတယ်။
အသားကလည်း မည်းသေးတယ်။ ဒါတောင် နှုတ်ခမ်းနီကြီးက ဆိုးထား
သေးတယ်တဲ့။

ဇာတ်ရေးသော ဆရာမပင် ကြောင်သွားခဲ့သည်။ စိန်ကြီးလုပ်
သော အိုက်တင်က အပြည့်ပင်ဖြစ်သောကြောင့် ဆရာမပင် မျောသွား
ပြီး ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

အတော်ကြာတော့မှ *ဟဲ့ ... ကိုစိန်၊ အဲဒီစာသားတွေ
မပါဘူးဆိုပြီး ပြန်လုပ်ခိုင်းလေတော့သည်။ ဒါတောင် စိန်ကြီးက
ဆရာမကို တောင်းဆိုလိုက်သေးသည်။

*အဲလိုထည့်ပြောလို့ မရဘူးလားတဲ့။

C

ကျွန်တော် ရင်တွေခုန်နေခဲ့သည်။ နှင်းဝတီကြောင့် မဟုတ်ပါ။ လူအများရှေ့တွင်ထွက်ပြီး က,ရမည် ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ ကျွန်တော်နည်းတူ ဟိုကောင်တွေပါ ရင်ခုန်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

စုံညီပွဲနေ့တွင် ကျောင်းသားတွေရော ကျောင်းသားမိဘတွေပါ တက်ရောက်ကြသောကြောင့် ထင်တာထက်ကို လူပိုများနေခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ အလှည့်ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ပထမဆုံး က,ရသည့် အခန်းက သူကြီးသားအောင်ရဲဝင်းနှင့် နှင်းဝတီတို့ စတွေ့သည့်အခန်းပင် ဖြစ်သည်။

ဆွဲလား ရမ်းလားလုပ်နေသော အောင်ရဲဝင်းကို ကျွန်တော်တို့ လေးယောက်ကမြင်ပြီး ဝင်ဖိုက်ရသော အခန်းဖြစ်သည်။ တော်ပါသေးသည်။ လူအများရှေ့တွင် မင်းက လူမည်းလားဟု မပြောလိုက်သော ဘော်ကြယ်ကို ဆရာမက ကျေးဇူးအရမ်းတင်သွားခဲ့ခြင်းကို နောက်မှ ပြန်သိလိုက်ရလေသည်။

စိန်ကြီးအလှည့်ရောက်တော့ အားလုံးတားတဲ့ကြားထဲက တစ်ခွန်းတော့ ပြောထွက်သွားသေးသည်။

“နင့်ရုပ်ကြီးနဲ့ ... တဲ့”

အရမ်းရုပ်မပျက်သွားသည့်အတွက် အားလုံး နေသာထိုင်သာ

ရှိသွားခဲ့ကြသည်။

ပြဿနာစခွဲခြင်းက ကျွန်တော့်အလှည့်ပင်ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး ခန်းတွင် အောင်ရဲဝင်းနှင့် ကျွန်တော် ရန်ဖြစ်နေရာမှ တစ်ချီတွင် အောင်ရဲဝင်းထိုးလိုက်သော ဓားကို နှင်းဝတီမှ ဝင်ခံလိုက်သောကြောင့် သေလုဆဲဆဲအချိန်ကို ကျွန်တော်က အားပေးနေသော အခန်းဖြစ်သည်။

ည

“ဝတီ ... ငါ့ကိုမထားခဲ့ပါနဲ့ဟာ၊ နင်မရှိတော့တဲ့ဘဝမှာ ငါဘယ်လိုစိတ်ဓာတ်မျိုးနဲ့ ငါ့ဘဝကို တည်ဆောက်ရတော့မှာလဲ”

“စဝ် ... ငါ့ကိုချစ်ရင် ငါ့စကားနားထောင်ပါဟာ ... အရင်တုန်းက ကတိပေးထားခဲ့တဲ့အတိုင်း နင်လိုက်လုပ်ပါ။ ငါမရှိခဲ့ရင် တောင် ငါ့ဝိညာဉ်က နင့်အနားမှာ ရှိနေမှာပါ”

“ဝတီ ...”

ကျွန်တော် ငိုနေပြီဖြစ်သည်။ ဇာတ်ထဲတွင် ဟန်ဆောင်ပြီး ငိုနေရသော်လည်း လက်ရှိအချိန်များက ကျွန်တော့်ကို ချွေးပြန်စေခဲ့သည်။

“ငါ နင့်ကိုအရမ်းချစ်တယ် စဝ် ...”

“ဘာ ...”

ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ကျောက်ရုပ်ဖြစ်သွားခဲ့သလို ပင်.. ဘေးနားရှိ အရာအားလုံးသည်လည်း ပတ်ရမ်းသွားခဲ့သလို။

ကျွန်တော့်မျက်လုံးများပင် ပြူးသွားခဲ့ရသည်။ စာသားများ ထဲတွင် မပါသောစကားလုံးကို နှင်းဝတီ ပြောချသွားခဲ့ခြင်းပင်။

ကျွန်တော်အော်လိုက်မိသော ဘာ ဆိုသည့်အသံကြောင့် ပရိသတ် တွေပါ ကြောင်သွားခဲ့သည်။ တော်ပါသေးသည်။ ဆရာမက ရိပ်မိပြီး

ကန့်လန့်ကာ အမြန်ချခိုင်းသောကြောင့် အချိန်မီသက်သာရာ ရသွား ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“စဝ် ... ဆောရီးပါဟာ ...”

သူက ကျွန်တော့်ကိုတောင်းပန်ပြီး လဲကျနေသောနေရာမှ ထသွား ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဆွံ့အံ့ပြီး နေရာတွင် ထီးထီးကြီး ကျန်နေခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်ပခုံးကို လာပုတ်သော လက်အစုံရဲ့ အထိအတွေ့ကို ရတော့မှ ကျွန်တော်အသက်ပြန်ဝင်လာသလိုပင်။

“သား ... ဘာမှ စိတ်ထဲမှာ ထားမနေနဲ့တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

ပြောပြီး နေရာမှထထွက်ကာ နှင်းဝတီရှိရာသို့ တန်းတန်း မတ်မတ် သွားခဲ့လိုက်သည်။

ဟိုကောင်တွေ လိုက်ဆွဲသော်လည်း မရတော့ပြီ။

“ငါနင်နဲ့ စကားခဏပြောချင်လို့ ရမလား”

“အင်း ... ရတယ်လေ စဝ်...”

“အေး ... မုန့်ဈေးတန်းအပြင်ဘက်က စောင့်နေမယ်”

ည

ကျွန်တော်ပြောပြီးပြီးချင်း အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ နောက်မှ နှင်းဝတီ လိုက်လာသည်ကို ကျွန်တော်မကြည့်ဘဲနှင့် သိလိုက် ရသည်။

“နင်ငါ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလား နှင်းဝတီ”

သူမ ပြန်မဖြေခဲ့ပါ။ နှုတ်ခမ်းကိုသာ ဖိကိုက်ထားပြီးတော့ ခေါင်းငုံ့ကာ ရပ်နေခဲ့သည်။

“ထားပါ ... နင့်မှာ ပြောစရာမရှိဘူးဆိုရင် ငါပဲ ဆက်ပြောမယ်။ ငါဘယ်တုန်းကမှ နင့်အပေါ်မှာ မကောင်းခဲ့ဘူး။ ဘယ်တုန်းကမှ လည်း နင့်အပေါ် စိတ်ကောင်းမမွေးခဲ့ဘူး။ နင့်ကို ငါ့ရဲ့ရန်သူ တစ်ယောက်လိုပဲ ငါသဘောထားခဲ့တာ။

အခု ... နင်က လူတွေအားလုံးရှေ့မှာ ငါ့ကို စိန်ခေါ်လိုက်တာဆိုတော့ ငါ့ရန်သူရဲ့ စိန်ခေါ်ချက်ကို ငါအလေးအနက်ထားရမှာပေါ့။ ငါလက်ခံပါတယ်။ နင့်ရဲ့စိန်ခေါ်မှုကို ...

ငါနင့်ကိုချစ်တယ် နှင်းဝတီ”

“ဟင် ... မဟုတ်ဘူး စစ် ...”

သူမ၏ စကားသံတွေကို နားမထောင်ဘဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ မကြားချင်ခဲ့သော သူမရှိက်သံတို့က ပျံ့လွင့်နေဆဲပင်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်းဘာသွားပြောလိုက်တာလဲ ... ဟိုမှာ ငိုနေပြီ”

“အာ ... အဲဒါ ဝမ်းသာလို့ကျတဲ့ မျက်ရည်လို့ ခေါ်တယ်ကွ ...”

“စစ် ... နင် မမိုက်ဘူးဟာ ... နင်ဘာလို့ နှင်းဝတီကိုပဲ နှိပ်စက်နေရတာလဲ ...”

“ငါက နှင်းဝတီကို နှိပ်စက်နေတာ ဟုတ်လား”

ကျွန်တော် မိသိမ့်ပဲခုံးနှစ်ဘက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီးတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ သူမတို့ထင်မှတ်မထားသော စကားတစ်ခွန်းကို

ပြောချလိုက်သည်။

“ငါနဲ့ နှင်းဝတီနဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြပြီ”

“ဟာ ...”

“ဟင် ...”

ည

အကုန်လုံး ကျွန်တော့်ကို ဘာဆက်ပြောရမည်မသိ ဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။

“ငါသွားတော့မယ်”

ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတွေက ဟန်ပျက်နေသည်။ လောကကြီးက ကောက်ကျစ်လွန်းလှသည်။ မလိုချင်သောအရာတွေ အားလုံးကို ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့အတွက် လောကကြီးဆိုတာ မွေးဖွားလာခဲ့ခြင်းလား။ အရပ်မီခဲရင် စောင့်ကန်ချင်ပါသည်။

ည

ဘာမှနားမလည်သော မေမေက အိမ်ပြန်ရောက်တော့ တခစ်ခစ်ရယ်ပါသည်။ သူမ၏ ချစ်တယ်လို့ ပြောလိုက်သောစကားကို ကျွန်တော်က ‘ဘာ’ဟု အလန့်တကြားဟစ်ကြွေးလိုက်သည်ကို မေမေ သဘောကျနေခဲ့သည်။

“ငါ့သားက ရယ်ရတယ် ... ဟားဟား”

“အာ ... မေမေကလည်း စိတ်ညစ်ရတဲ့ကြားထဲဗျာ ...”

“ခစ်ခစ် ...”

“မေမေဆက်ရယ်နေရင် သားစာမေးပွဲမဖြေတော့ဘူးနော်”

“တော် ... ငါ့ကို ပေါက်ကရလာပြောမနေနဲ့။ သွား ရေမိုးချိုး

ထမင်းစား ပြီးရင် ... စာဖတ်တော့”

အဲလိုပြောလိုက်တော့မှပဲ တိတ်သွားခဲ့တော့သည်။ နို့မို့ဆို မေမေ၏ အရယ်သန်ပုံမျိုးဖြင့် စိတ်ညစ်နေသောသူပင် ကြာလျှင် ပြုံးစိစိ ဖြစ်လာတော့မည်ဖြစ်သည်။

ရေချိုးနေရင်းနှင့် စဉ်းစားမိသည်။

နင်နဲ့ငါ ရည်းစားဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ နင့်ကို လက်ကိုင်လို့လည်း ရပြီ၊ ပခုံးဖက်လို့လည်း ရပြီ။

“နင်သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ ငါ့ရဲ့ရက်စက်မှုတွေကို နင်ကိုယ်တိုင် ရင်ဆိုင်ရတော့မှာပေါ့ နှင်းဝတီရာ ...”

ကောင်းသောညပါ။

ည

“ဟယ်လို ...”

“ဟုတ် ... နေမင်းရှိလား အန်တီ”

“ဪ ... အေးရှိတယ် ဘယ်သူလဲ စစ်ခေါင်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

“ခဏကိုင်ထားနော် .. သား”

ခဏ ဆိုပေမယ့် နှစ်မိနစ်လောက်အကြာမှ နေမင်း တစ်ယောက် ဖုန်းလာကိုင်ခဲ့သည်။

“လခွီး ... ဖုန်းလေးတစ်ခါလာကိုင်ဖို့အရေး ဖင်ပေါင်ဒါ ရိုက်နေရသေးတယ်”

“အာ .. ပေါက်တီးပေါက်ရှာ ... ငါအိမ်သာထဲ ရောက်နေတာ ...။ ဘာကိစ္စတုန်း”

“ငါ့ကို နှင်းဝတီ ဖုန်းနံပါတ်ပေးစမ်းပါကွာ ...”

“ဟင် ... မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ ...”

“ငါ့ရည်းစားဆီ ငါဖုန်းဆက်တာ ဘာဖြစ်တုန်း”

“အာ ... စစ် မင်းအဲလိုတော့ မလုပ်ကောင်းဘူးကွာ။ သူ့ခမျာ

နေက ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ ထပ်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ပါနဲ့ကွာ။ ပြီးတော့ စာမေးပွဲတွေက နီးနေပြီ”

“အာ ... အေးပါကွာ ... အဲဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ။ ကိုယ့်ရည်းစားကိုယ် ဖုန်းဆက်တာတောင် မင်းတို့က လိုက်တားနေသေး တယ်။”

စဝ်ခေါင်ဘက်မှ ဖုန်းချသွားတော့မှ နေမင်းတစ်ယောက် အသက်ရှူရဲတော့သည်။

သူ့အိမ်တွင် နှင်းဝတီ၊ မိသိမ့်နှင့် မိစုတို့ စာလာကျက် ကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ မိစုနှင့် ဘော်ကြယ်တို့က ရည်းစားမကျတကျ ဖြစ်နေသောအချိန်ဖြစ်သောကြောင့် နေမင်းအိမ်က သူတို့နှစ်ယောက် အတွက် အနည်းငယ် လွတ်လပ်သောနေရာအဖြစ် သတ်မှတ်ထားကြ လေသည်။

စဝ်ခေါင် ဆက်တာဟု ပြောလိုက်သောအချိန်တွင် နှင်းဝတီ တို့က သူတို့လည်း နားထောင်ချင်သည်ဟု ဆိုကာ စပီကာဖွင့်ပေးလိုက် ရသည်။

တော်သေးတာပေါ့ ... စဝ်ခေါင် ဘာမှပေါက်ကရ မပြောခဲ့ သည်ကိုပင် ကျေးဇူးတွေတင်နေရတော့သည်။

ည

မိသိမ့်က ...

“နင်တို့သူငယ်ချင်းက တကယ်ရော ပြောနေတာ ဟုတ်လို့ လား”

“မပြောတတ်ပါဘူးဟာ ...။ စဝ်ခေါင်စိတ်က တစ်မျိုးဟ

သူက အရမ်းသဘောကောင်းတယ်။ အနစ်နာလည်း အရမ်းခံတယ်။ ဒါပေမယ့် နှင်းဝတီနဲ့ကျမှ ဘယ်ဘဝက ရေစက်လည်းမသိပါဘူး။ စ,တွေ့ကတည်းက ဒီကောင် ကြည့်မရဖြစ်နေတာ”

“ဟဲ့ ဝတီ ... ဒီကောင်စကားမှန်သမျှ အခုချိန်ကစပြီး နင်တစ်စက်ကလေးမှ အယုံအကြည်မရှိနဲ့တော့”

ဘော်ကြယ်က မနေနိုင်တော့သည်ထင်၊ မိသိမ့်ကို ဝင်ပြော လာခဲ့သည်။

“နင်ကလည်း အဲလိုတော့ မပြောပါနဲ့ဟာ ... စဝ်နဲ့ နင်တို့နဲ့ လည်း ခင်နေတာပဲ။ နင်သူ့ကို ပါးရိုက်မိတော့မယ် ပြောတုန်းက သူ နင့်ကို ဘာတစ်ခွန်းပြန်ပြောလို့လဲ ... ဒီကောင်ကြီးတောင် နင်မရှိ တော့မှ ငါတို့ကို ပြန်ပြောသေးတယ်။ မိသိမ့် သူ့ကို စိတ်ဆိုးသွားလား မသိဘူးတဲ့”

“မသိတော့ဘူးဟေ့ ... ငါလည်း အဲဂြိုဟ်သားနဲ့ တွေ့တော့ မှ ရူးချင်စိတ်တွေ ပေါက်လာတော့တယ်”

“အဲဒါပေါ့ အရူးလင်လုပ်တယ်ဆိုတာ ...”

“သေပါလား ... သောက်ကောင်စုတ်ရဲ့ ...”

မိသိမ့်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် စိန်ကြီးကို လိုက်ဖမ်းလေတော့ သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး နှင်းဝတီက စကားတစ်ခွန်း ဆိုလာ ခဲ့သည်။

“နင်တို့ စဝ်ကို အဲလိုတော့ဝိုင်းပြီး မပယ်ထားကြပါနဲ့ဟာ သူလည်း တစ်ယောက်တည်း စာကျက်နေရတော့ ကြာရင် ပျင်းလာမှာ ပေါ့”

“ငါခေါ်တယ် .. အဲကောင်ကိုက နင်ပါရင် မလိုက်ဘူးတဲ့။ စာမကျက်ဖြစ်ဘဲ နင်ငိုနေတာနဲ့တင် အကုန်ဒုက္ခရောက်ကုန်မယ်တဲ့”

“ထားလိုက်ပါ နှင်းဝတီရယ်။ စာမေးပွဲပြီးသွားရင် အားလုံး ပြီးသွားမှာပါ ...။ ပြန်တွေ့ဖို့ဆိုတာကလည်း ဖြစ်နိုင်ဖို့ အတော်ကို ဝေးလွန်းပါပြီ”

“အေးပါဟာ ... ငါမေ့ထားပါတယ် ...”

“တော်ပြီ ... စာကျက်ကြမယ်။ အချိန်ဖြုန်းတာ အရမ်း ကြာနေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ .. ဆရာနေမင်းနန္ဒာရယ် ...”

“တော်သေးတာပေါ့ ... စစ်ခေါင်သာရှိရင် ငါ့ကိုခေါ်ဦးမှာ ... နေမင်းနန္ဒာနဲ့ တွေ့ရင် သေမင်းပြန်မလာနိုင်ဘူးဆိုပြီး”

“ဟားဟား ...”

ည

နှင်းဝတီကတော့ စိတ်ထဲကပဲ ပြောဖြစ်လိုက်ပါသည်။ စစ်လို ကောင်စုတ်လေးတစ်ယောက်ကို ငါဘာလို့များ အနစ်နာခံပြီး ချစ်မိသွား ရတာလဲ မသိဘူး။

တွေးရင်းနှင့်ပင် သူမရင်ဘတ်၏ ဘယ်ဘက်က အောင့်လာ သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“နင့်ကိုချစ်တာ ငါ့နှလုံးသားတွေတောင် ကျွမ်းနေပြီ စစ်ရယ်”

ည

“နေမင်းရေ ... နေမင်း ...”

“သား ... စစ် နေမင်း၊ မရှိဘူးကွဲ့”

“ဪ ... ဟုတ်လား အန်တီ”

“အေး ... မနေ့က မင်းတို့သူငယ်ချင်းတွေ စာလာစုကျက် တယ်လေ။ ဒီနေ့ကျတော့ နှင်းဝတီရဲ့အိမ်မှာ စာသွားစုကျက်ကြတယ်။ သားတောင် မပါလာလို့ အန်တီမေးလိုက်သေးတယ်”

“ဟင် ...”

ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့မရနိုင်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ထားခဲ့တာလဲ ...။

“ဟုတ်ကဲ့ ... အန်တီ ကျေးဇူးပါပဲနော်”

ပြောပြီးပြီးချင်း နေမင်းတို့ အိမ်ရှေ့မှ ကျွန်တော်လှည့်ထွက် ခဲ့လိုက်သည်။

စိတ်ထဲမှာလည်း အင်မတန်ပင် ခံပြင်းနေခဲ့သည်။ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းများကပင် ကျွန်တော့်ကို ထားခဲ့ပြီးတော့ စာစုကျက်ကြသည်။

“တောက် ... နှင်းဝတီ မင်းဟာ စစ်ခေါင်အတွက် ဘာလို့

အဆိပ်တွေကို ဖွက်ထားတဲ့ ပန်းပွင့်လို မိန်းမဖြစ်နေတာလဲ”

ညစ်ညစ်နှင့် အိမ်သို့ပင် ပြန်လာခဲ့လိုက်သည်။ ဝမ်းမနည်းသော်

လည်း စိတ်မကောင်းတော့ ဖြစ်ခဲ့မိသည်။

“ရပါတယ် ... မင်းတို့မှ မခေါ်ချင်တာ၊ ငါကလည်း တစ်ယောက်တည်း နေလို့တတ်ပါတယ်”

ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း မေမေကို ဦးစွာ စကားဆိုလိုက်သည်။

“မေမေ ... သားကို ဘယ်သူမေးမေး မရှိဘူးလို့ပဲ ပြောလိုက်”

“ဟင် ... အဲဒါ ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ ...”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ စာမေးပွဲနီးနေပြီဆိုတော့ တစ်ယောက် တည်းနေပြီး စာကျက်ချင်လို့ပါ”

“ဪ ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

“လုပ်ပါ ... မေမေကလည်း ...”

“အေးပါ ... ငါအဲလိုပဲ ပြောလိုက်ပါ့မယ်”

“ဒါဆို ... သားဒီနေ့ကစပြီး အခန်းအောင်းပြီ။ သားအတွက် ထမင်းစားချိန် ထမင်းလာပို့ပေး ရေသောက်ချင်တယ်ဆိုရင် ရေလာ ပို့ပေးရမယ်”

“အောင်မလေး ... ဂြိုဟ်သားရယ်၊ နင်သာ ဂုဏ်ထူးတွေ အများကြီးနဲ့သာ အောင်အောင်လုပ်မယ်ဆိုရင် ငါဘာမဆို လုပ်ပေးဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ ...”

ည

တီ ... တီ ... တီ ...

တီ ... တီ ... တီ ...

“ဟယ်လို ...”

“ဪ ... အန်တီ စဝ်ခေါင်ရှိလား မသိဘူး”

“အေးကွယ် ... အန်တီလည်း ဘယ်လိုပြောရမလဲ မသိဘူး။

မင်းတို့နဲ့ ရန်များဖြစ်ထားကြလားကွယ်”

“မဖြစ်ပါဘူး အန်တီ ...”

“ဟင် ... အဲဒါဆို ဒီကောင် ဘာအရူးထလဲ မသိဘူး။ မနေ့က

အိမ်ကိုပြန်ရောက်လာတော့ ဒီနေ့ကစပြီး အခန်းအောင်းတော့မယ်တဲ့ ... ဘယ်သူမေးမေး မရှိဘူးလို့ ပြောပေးပါဆိုပြီး အန်တီကို မှာသွားလေရဲ့ ...”

“ဟင် .. ဟုတ်လား .. ဒါဆို သားတို့ အိမ်လာခဲ့လိုက်မယ်”

“အေးအေး ...”

“မေမေ ... ”

“ဟဲ့ ... ပလုတ်တုတ် ... လန့်လိုက်တာ စဝ်ခေါင်ရယ်။

ဘာဖြစ်တာတုန်း အသံမပေး ဘာမပေးနဲ့”

“မေမေကနော် ... သေချာမှာထားရဲ့သားနဲ့ သေချာကို ပြော ဖြစ်အောင် ပြောလိုက်သေးတယ်။ ဒီကောင်တွေကို မတွေ့ချင်ပါဘူးဆို”

“အဲဒီလို အကြောင်းပြချက်မရှိဘဲနဲ့ မတွေ့ချင်ဘူးဆိုတာ ဟုတ်မှ မဟုတ်နိုင်တာ ... မေမေကတော့ မင်းပြဿနာတစ်ခုခု ရှာထားတယ် လို့ပဲ ယူဆတယ်”

“အာ ... တော်ပြီဗျာ ... မပြောတော့ဘူး”

ဘာမှ ဆက်ပြောချင်စိတ်မရှိတော့တာနဲ့ပဲ ကျွန်တော် အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လိုက်တော့တယ်။

ဘာစာမှလည်း ကျက်ချင်စိတ်မရှိတော့တာနဲ့ ဆွဲမိဆွဲရာ စာအုပ် တစ်အုပ် ဆွဲယူပြီး ဖတ်လိုက်တော့တယ်။

အဲလိုပဲ စာဖတ်ရင် အိပ်ချင်တတ်သော အကျင့်ကြောင့် ငါးမိနစ် လောက်ကြာသောအခါ အလိုလို မှေးစင်းလာသော မျက်လုံးများကို သူအံမတုတော့ဘဲ စုံမှိတ်ပြီး အိပ်ပြစ်လိုက်တော့သည်။

အိပ်နေတာကို မေမေတွေ့လျှင် မှတ်ချက်ချဦးမည်မှာ သေချာ သည်။ ဘာတဲ့ ...

“ငါ့သားက အိပ်နေတဲ့အချိန်ပဲ ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်တဲ့ ...”

မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ၊ အခန်းအပြင်မှ ဆူညံပူညံအသံများကြောင့် ကျွန်တော်လန့်နိုးသလို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“စပ်ခေါင် ... စပ်”

“ဟေ့ကောင်တွေ တိုးတိုးသက်သာ လုပ်စမ်းပါ။ လူအိပ်ချိန်ကွ”

“မင်းဘကြီး လူအိပ်ချိန်ပါလား ...။ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး

တံခါးလာဖွင့်စမ်းကွာ ...”

“မဖွင့်ဘူးကွာ ... ငါအိပ်ဦးမယ်”

“ဟေ့ကောင် လာဖွင့်ဆို ...”

ဆက်အိပ်မရတော့သည့် အတူတူတော့ တံခါးကို ထဖွင့်ပေး လိုက်တာက အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်ဟု စဉ်းစားကာ အိပ်ရာမှထပြီး သွားဖွင့်ပေးလိုက်ရတော့သည်။

“ဘာလဲ ... ဘာကိစ္စလဲ။ ဟင်.. မိသိမ့်လည်းပါတယ်လား”

“အေး မိသိမ့်တင်မဟုတ်ဘူး.. နှင်းဝတီလည်းပါတယ်..”

“ဟင် ... သောက်ပိုတွေ ...”

“အကောင်းပြောတာ မင်းအမေနဲ့ စကားပြောနေတယ်”

“ထိုင်ချင်တဲ့နေရာ ဝင်ထိုင်ကွာ ...”ဆိုပြီးပဲ ဧည့်ဝတ်ကျော ပေးလိုက်တော့တယ်။

ဘယ်သူမှလည်း မထိုင်ဘဲ မနေပါဘူး။ ကုတင်ပေါ်တွေ့ရော ကြမ်းပြင်တွေ့ရော သူတို့ဟာသူတို့ အဆင်ပြေသလို ထိုင်လိုက်ကြ၏။

“စာလာစုကျက်တာလား ... ကြိုပြောထားမယ်နော်။ ငါက အများနဲ့ စာမကျက်တတ်ဘူး”

“အာ မင်းကလည်း စိတ်ကောက်နေပြန်ပြီ”

“အကောင်းပြောတာ ... ငါမင်းတို့မသိအောင် ကြိတ်ပြီး လုပ်နေတာ .. ဆေးကျောင်းလေးများ ရမလားလို့ပါ”

“နင်ကလည်း ...”

ည

ခဏကြာတော့ နှင်းဝတီ ဝင်လာလေသည်။ ဝင်ဝင်ချင်း

ကျွန်တော့်ဘေးနားတွင် လာထိုင်သော သူမ၏ရဲတင်းမှုကို ကျွန်တော် မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကြည့်နေလိုက်မိသည်။

“သူတို့ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဟာ ... ငါအတင်းခေါ်လို့ သူတို့ စာလာကျက်ရတာပါ ...။ ပြီးတော့ ငါက နင်ပါရင်မလာနဲ့လို့ ပြော လိုက်တာကိုး ...။ အခုလေးတင် ငါအန်တီကိုပါ ရှင်းပြပြီး တောင်းပန် လိုက်ပြီးပါပြီ စင်ရယ် ...”

“မလိုပါဘူး။ နင်ခေါ်လည်း လာမယ့်ကောင်စားမျိုး မဟုတ် ဘူး”

သူမ၏ အသွင်က ကျွန်တော်ဘာပြောပြော ခေါင်းငုံ့ခံမယ် ဆိုတဲ့ အနေအထားမျိုးမှာပင် ရှိနေခဲ့လေသည်။ ကျန်တဲ့ လူတွေအားလုံး သည်လည်း အပြစ်ရှိသူများပမာ။

“ကဲ ... နင်တို့ပြောချင်တာ ဒါပဲမဟုတ်လား ... ငါက တစ်ယောက်တည်း ကျက်ရတာဟာ နင်တို့လို အုပ်စုဖွဲ့ပြီး ကျက်ရတာ မဟုတ်တော့ နင်တို့ထက် အချိန်ပိုပြီးပေးရတယ်။ ပြန်တော့လေ ...”

အလိုက်ကန်းဆိုးမသိစွာနဲ့ပဲ ကျွန်တော် အတ္တကို ရှေ့တန်းတင် လိုက်မိသည်။

နေမင်းက ကျွန်တော့်ပခုံးကို ပုတ်လိုက်ပြီးတော့ ...

“မင်းထင်သလို မဟုတ်ပါဘူးကွာ ... ဒါပေမယ့် ငါတို့ ပြန်မယ် ...။ မင်း ငါတို့ကို စိတ်ဆိုးပြောတဲ့နေ့ကျရင် ပြန်ခေါ်လိုက်ပေါ့”

အားလုံးအပြင်ထွက်သွားတော့ နှင်းဝတီတစ်ယောက် ကျွန်တော့် ဘေးနားတွင် ကျွန်တော့်ကိုငေးကြည့်ရင်း ကျန်နေခဲ့သည်။

“နင်က ဒီမှာ ညအိပ်မလိုလား ...”

သူမ ခေါင်းရမ်းပြသည်။ အရင်တစ်ခါထက် ပိုပြီး ခံနိုင်ရည် ရှိလာသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်လိုက်မိသည်။

“နင်ငါ့ကို ကြိုက်သလိုပြောပါ စင် ... ငါအရင်ကထက် ပိုပြီး ခံနိုင်ရည်ရှိလာပြီ။ နင်လေ့ကျင့်ပေးခဲ့တာတွေပေါ့။ ငါနင့်ကို ပြောစရာရှိသေးတယ်။ အခု ငါတို့က နင့်ကို တစ်ခါလေးပဲ မခေါ်ခဲ့ မိတာပါ။ အဲဒါကို နင်ဘယ်လို ခံစားလိုက်ရသလဲ ...”

“မလိုပါဘူးဟာ ...”

“ငါဆက်ပြောဦးမယ် ... ငါက စာသင်နှစ်တစ်လျှောက်လုံး မှာ နင့်အမုန်းတွေကို ငါ့နှလုံးသားနဲ့သိမ်းဆည်းထားရတဲ့လူပါ ...။ ဒါပေမယ့် ငါကျေနပ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ နင့်ရဲ့ဟန်ဆောင်မှုတွေ အားလုံး ကိုလည်း ငါမြတ်နိုးတယ်”

ကျွန်တော် ဆွံ့အ,နေခဲ့သည်။ ပြန်ပြောစရာ မရှိခဲ့သော ကျွန်တော့်ရဲ့ ချွတ်ယွင်းမှုကိုလည်း ကျွန်တော် ဆဲရေးနေမိသည်။ သူမ မျက်နှာကို ပထမဆုံးအကြိမ် သေချာစိုက်ကြည့်မိခြင်းပင် ... ရွာချချင်နေ သော သူမ၏မျက်ရည်များကို သိမ်းဆည်းထားသော မျက်တောင်များ၏ အင်အားကို သူ့အံ့ကြိတ်ခံနေသလိုပင် ...

ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဆုံးအကြိမ်ပါပဲ ... လှိုက်လှဲစွာ ပြောချ လိုက်မိခဲ့သည်။

“ဆောရီးပါ ... နှင်းဝတီ”

C

၁၀ တန်း စာမေးပွဲများ စခဲ့ပြီ။ ကျောင်းသားအားလုံး၏ ရင်ခုန်ရ ဆုံးသော နေ့ရက်များကို ဖြတ်သန်းရတော့မည်ဖြစ်သည်။ အားလုံးထက် ပိုပင်ပန်းသူကတော့ ကျွန်တော်သာ ဖြစ်မည်ထင်သည်။ မှန်ရာအတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် မြန်မာစာတွင် ကျွန်တော်အရမ်းမုန်းသော ခက်ဆစ်ငါးလုံးရှိ သည်။ မည်သို့ပင် ကျက်စေကာမူ ဦးနှောက်ထဲသို့ ရောက်မလာသော ထိုခက်ဆစ်ငါးလုံးကို တစ်ဘဝစာ အမုန်းကြီးမုန်းနေမိသည်။

“သားရေ ... ဒီမှာ မေမေသားကို ပေးစရာရှိတယ်”

“ဟုတ် ... လာပြီ”

“ရှေ့ ... ဒါ ဘဘုန်းကြီးဆီက တောင်းထားတဲ့ အဆောင် လက်ကိုင်ပဝါ ...”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ ...”

“ဪ အဆောင်ပါဆိုမှ သားရဲ့အိတ်ကပ်ထဲထည့်သွား။ စာတွေမေ့နေရင် အဲဒီလက်ကိုင်ပဝါကို ခေါင်းပေါ်တင်လိုက်။ ပြီးရင် အဖြေစာရွက်ကို ဖြန့်ချလိုက်။ မေ့နေတဲ့စာတွေ ပြန်ပြီးသတိရလာလိမ့် မယ်”

“ဒါဆိုအတော်ပဲ ... သားခက်ဆစ်ငါးလုံးကို မေ့၊မေ့နေတယ်။
မေမေပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ရမယ်”

ယုံသည်ဖြစ်စေ မယုံသည်ဖြစ်စေ မေမေ၏အညွှန်းကောင်းမှု
ကြောင့် ကျွန်တော် လက်ကိုင်ပဝါကို အိတ်ကပ်ထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်
မိတော့သည်။

ထို့နောက် ဘုရားရှိခိုး၊ မေမေ့ကို ရှိခိုးကာ အောက်ထပ်သို့
ဆင်းစောင့်နေလိုက်သည်။

ည

ရယ်တော့ ရယ်ရပါသေးသည်။ မေမေသည် ကုမ္ပဏီတစ်ခု၏
အကြီးအကဲဖြစ်သောကြောင့် သူများမိဘတွေလို ကျောင်းထိပ်ထိ
လိုက်စောင့်ပေးဖို့ အချိန်မရှိပါချေ။

ရပ်စောင့်ပေးဖို့ ပြောသောအခါ မေမေပြန်ပြောလိုက်သော
စကားကို သဘောကျသောကြောင့် ရယ်မိလိုက်သေးသည်။

“ငါလိုက်ပြီး ရပ်စောင့်တော့ရော ဘာဖြစ်လာမှာမို့လို့လဲ ...။
ငါပဲ ခြေညောင်းတာ အဖတ်တင်မယ်”

မေမေပြောတာ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ လိုက်စောင့်
လည်း စောင့်တာပဲရှိသည်။ စာမရတော့လည်း ပြောပြလို့ရသည်မဟုတ်
သောကြောင့် ပြန်ငြင်းမနေတော့ဘဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ ဖယ်ရီနှင့်
ကျောင်းကို လာခဲ့လိုက်သည်။

ကျွန်တော်နှင့် အခန်းတူသူက ဘော်ကြယ်တစ်ယောက်ပဲ
ရှိသည်။ စိတ်ဆိုးပြေကာစဖြစ်သောကြောင့် ကျောင်းရောက်ရောက်ချင်း
ဘော်ကြယ်က အတင်းစွတ်ဖားနေသည်။

“စာရပြီလား စဝ် ...၊ မင်းကတော့ တော်တဲ့သူပဲကွာ ရမှာ
ပေါ့...”

“နေစမ်းပါကွာ ... ငါ့ကို သောက်ပိုတွေ လာပြောမနေစမ်း
နဲ့”

“ဟဲ ... ဟဲ”

“လာ ... အခန်းထဲဝင်မယ်”

“အေး ...”

နှစ်ယောက်သား တက်ညီလက်ညီဖြင့် အခန်းဝရှေ့သို့ ရောက်
လာခဲ့သည်။

“စဝ် ...”

“ဝေး ...”

“ဘယ်ကျောင်းက ဆရာမတွေလည်း မသိဘူး”

“အင်း... သဘောကောင်းပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းရတော့မှာပဲ”

“မင်းရှေ့ကဝင်ကွာ ... စဝ် ...”

“အာ ...သောက်ရေးထဲ လာကြောက်နေပြန်ပြီ”

ဘော်ကြယ်ကို လှမ်းဆဲပြီး အခန်းထဲသို့ သူ့အရင်ဝင်လိုက်
သည်။

ည

ကျွန်တော့်ရှေ့ကတစ်ယောက်ကို စစ်နေသည်မှာ အတော်ပင်
ကြမ်းတမ်းလှသည်။

ကျွန်တော့်အလှည့်ရောက်တော့ မှင်သေသေပင် ဆရာမရှေ့သို့
ရပ်လိုက်သည်။

ဆရာမ၏ ဝှေ့ရမ်းလာသော လက်အစုံကြောင့် ကျွန်တော် လန့် သွားခဲ့သည်။

မလန့်ဘဲခံနိုင်မလား ... ဆရာမ၏လက်အစုံသည် ကျွန်တော့် အိတ်ကပ်ထဲသို့ အရင်ရောက်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“အိ ...”

ကျွန်တော် မျက်နှာပျက်သွားခဲ့သည်။ ဟုတ်သည်လေ မေမေ ပြောလိုက်တုန်းက တစ်မျိုး ...။

ကျွန်တော် အမူအရာပျက်သွားကြောင့်ထင်သည်။ ဆရာမ သည် လက်ကိုင်ပဝါကို ဆွဲယူပြီး ဖြန့်ချုပ်စစ်လိုက်သောအခါ ...

ည

“နင်တို့ ကလေးတွေဟာလေ ... ကြံကြံဖန်ဖန်ပဲ လုပ်တတ် တယ်နော် ...။ ဒါကြီးက ဘာကြီးလဲ ...”

“လက်ကိုင်ပဝါပါ ဆရာမရယ် ...”

“မယုံဘူး ...”

“တကယ်ပါ ဆရာမရယ်။ ကျွန်တော်ခိုးချဖို့လည်း သတ္တိမရှိ ပါဘူး။ ဒီလက်ကိုင်ပဝါတောင် အမေ အတင်းမြှောက်ပေးလိုက်လို့ ကျွန်တော် အဆောင်ဆိုပြီး ယူလာရတာပါ ...”

ဆရာမက ကျွန်တော့်စကားကို အဖက်မလုပ်ဘဲ စစ်စရာရှိတာ ကိုသာ ဆက်စစ်နေလေသည်။

ကျေနပ်လောက်တော့မှ သွားလို့ရပြီဆိုပြီး ပြောလေတော့သည်။ ဒါတောင် မယုံသင်္ကာအကြည့်များဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ဆက်ကြည့် နေသောကြောင့် အခန်းတွင်းသို့ မြန်မြန်ဝင်ကာ ထိုင်ခုံရှာပြီး အမြန်ထိုင်

ချလိုက်သည်။

အဲဒါပဲ ... ဘာမှမဟုတ်သည့် လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်ဖြင့် သူ့ခိုးစာရင်းဝင်သွားခဲ့တာ။

ည

အိမ်လည်းပြန်ရောက်ရော မေမေက ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ပါတော့ သည်။

“ဘယ်လိုလဲ မေမေလက်ကိုင်ပဝါ စွမ်းလား ...”

“အင်း ... စွမ်းတယ်။ တစ်ခါတည်းကို တန်းမိတော့တာပဲ”

“ဟင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ...”

“တော်ပါပြီ မေမေရယ်။ မေမေလက်ကိုင်ပဝါကို အားကိုး မနေတော့ပါဘူး။ သားဘာသာပဲ စာကျက်ပြီးဖြေတော့မယ်”

“နေပါဦး ... ဒီနေ့ ဖြေနိုင်လား ...”

“အင်း ဖြေနိုင်ပါတယ် ...”

“သွားနားလိုက်တော့လေ ...”

“ဟုတ် ... အင်းပါ ... ခဏအိပ်လိုက်ဦးမယ် ...”

“အေးအေး”

ည

စာမေးပွဲနောက်ဆုံးရက်ပင် ရောက်ခဲ့လေသည်။ ဘိုင်အိုသည် ကံကောင်းစွာဖြင့်ပင် ကျွန်တော်အားရသော ပုစ္ဆာများနှင့် တိုးခဲ့သော ကြောင့် ဂုဏ်ထူးရလောက်သည်အထိ ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့လေသည်။

ဘော်ကြယ်ထွက်လာသည့် အခန်းအပြင်ဘက်တွင် စောင့်နေ ရင်း ပြီးလျှင်လုပ်ရမည့် အစီအစဉ်များကို စိတ်ကူးဖြင့် တွက်ဆနေမိ

သည်။

“ဟေ့ကောင် ... စဝ်”

“ဝေး ...”

“ဖြေနိုင်လား ...”

“အေး ... ဖြေနိုင်ပါတယ်။ မင်းတို့က ပိုဖြေနိုင်မှာပေါ့ အုပ်စုလိုက် စာကျက်တာဆိုတော့ ...”

“တော်ပါပြီကွာ ... အဲဒါကြီးကို ထည့်ထည့်မပြောစမ်းပါနဲ့”

“ဟားဟား အလကားစတာပါကွာ”

“ပြီးရင် ဘယ်သွားမှာလဲ ...”

“မသိဘူးလေ။ ဟိုကောင်တွေဆီ ဖုန်းဆက်ကြည့်ရမှာပေါ့”

“အေးအေး ... ဒါဆို အိမ်ပြန်ပြီး တရေးတမော အိပ်လိုက်ဦး မယ်ကွာ ... နိုးလာမှ မင်းဆီဖုန်းဆက်လိုက်တော့မယ်”

“အိုကေ ... သူငယ်ချင်း”

စာမေးပွဲနောက်ဆုံးရက်တွင် ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းများ စုပြီး ကန်တော်ကြီးထဲသို့ ပျော်ပွဲစားထွက်ခဲ့ကြသည်။ လွတ်လပ်ခြင်း၏ အရသာကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် မြည်းစမ်းခွင့်ရခဲ့ခြင်းပင်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ပထမဦးစွာ မီးညှို့ပြီး ဖွာရှိုက်မိခဲ့သည်။ နေမင်း၊ ဘော်ကြယ်နှင့် ကိုစိန်တို့ပါ လိုက်သောက်ကြသောအခါ ဘော်ကြယ်၏ကောင်မလေးဖြစ်သွားသော မိစုက ဘော်ကြယ်ကို ဗိုက်ခေါက်လိမ်ဆွဲကာ ကျန်ကောင်မလေး နှစ်ယောက်ဖြစ်သော မိသိမ့်နှင့် နှင်းဝတီတို့က မျက်စောင်းထိုးခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်တို့အား ခြိမ်းခြောက်ခဲ့ကြသည်။

မှတ်မှတ်ရရပင် ထိုနေ့က နှင်းဝတီနှင့် ကျွန်တော်ပြဿနာ တက်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ ကျွန်တော့်အနားကိုလည်း သူမမလာခဲ့ပါ။ အဝေးကနေသာ သူမ၏အကြည့်များကို ကျွန်တော့်ထံ လွှတ်တင်ပေးခဲ့သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ ပြုလဲသားတစ်ယောက်ရဲ့ ခပ်ရင့်ရင့် ကြွေးကြော်မှုနဲ့အတူ အများကသတ်မှတ်ထားကြတဲ့ ဘဝရဲ့အဆုံးအဖြတ် ဆိုတာကြီးကို ကျွန်တော်တို့ ကျော်လွန်ပြီးမြောက်စပြုလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ဒါပါပဲ ... ကျွန်တော့်အတွက်လည်း ခက်ခဲတဲ့ ဘဝပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို ရှင်းလိုက်နိုင်သလိုပါပဲ။

ခေါက်ချိုးတစ်ဝက်တော့ ကြေမွသွားခဲ့ပြီပေါ့။

C

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဘဝရဲ့ နောက်ထပ် စာမျက်နှာပေါ်မှာ
လမ်းတွေဖောက်ခဲ့ကြပြီ။

၁၀ တန်းစာမေးပွဲကို လေးဘာသာဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်ခဲ့ပေမယ့်
ခင်ဗျားတို့ ပြုလုပ်သားကတော့ မြန်မာစာအဓိကနဲ့ပဲ တက္ကသိုလ် ဆက်တက်
ဖြစ်ခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်နဲ့အတူတူ မေဂျာတူတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကတော့
နေမင်းနဲ့ ကိုစိန်တို့ပဲ။

ဘော်ကြယ်၊ မိစု၊ မိသိမ့်နဲ့ နှင်းဝတီတို့ကတော့ ဆေးတက္ကသိုလ်
ရောက်သွားကြတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့နှင်းဝတီနဲ့ ဇာတ်လမ်းကတော့ အရင်တိုင်းပါပဲ။
တစ်ခုတော့ ထူးခြားသွားခဲ့တယ်။

နှင်းဝတီ ပိုလှလာတယ် ဆိုတာပါပဲ။

ကျွန်တော့်ရဲ့ကန့်လန့်စိတ်တွေကတော့ အရင်အတိုင်း ကြီးစိုး
နေဆဲ။

ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာ မထင်ထားတတ်တဲ့ ပြောင်းလဲမှုတွေ

ကတော့ ရင်ဘတ်ကို တည့်တည့်ဝင်ဆောင့်တော့တာပါပဲ။

အရာအားလုံး ဆုံးရှုံးသွားခဲ့တာကို ကြိုသိခဲ့တယ်ဆိုရင် အဲဒီ သောကြာနေ့က မိုးရေတွေထဲမှာ လမ်းလျှောက်ဖို့ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးကို အကြိမ်တစ်ရာမက တွေးမိခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျိန်ဆဲမိမယ်ဆိုတာ အသေအချာပါပဲ။

C

စာသင်ခန်းထဲမှနေပြီး အပြင်ဘက်တွင် ရွာနေသော မိုးစက် တွေကို ကျွန်တော် ညွတ်နူးစွာ ကြည့်နေမိသည်။ ကိုစိန်က ကျောင်း ဆင်းရင် ကန်ဘောင်ပေါ်သွားရအောင်ဟု ပြောသည်ကိုပင် မကြားချင် ယောင် ဆောင်နေလိုက်မိသည်။

မိုးတိတ်သွားမှာကို စိုးရိမ်နေမိသော ကျွန်တော်က ကျောင်းဆင်း ချိန်ထိ မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ စာသင်ချိန်တစ်ချိန်အပြီးတွင် အိမ်ပြန်လာ ခဲ့တော့သည်။

ရွှေတောင်ကြားလမ်းမှ ဖြတ်ပြန်ဖြစ်ခဲ့သော နိဒါန်း၏အစတွင် ကံဆိုးစေသော မိစ္ဆာကောင်ရဲ့အစွယ်တွေ ကပ်ညှိပါလာသည်ကို ကျွန်တော်သိခဲ့လျှင် ထိုလမ်းမှ ပြန်ဖြစ်တော့မည်မဟုတ်။

ည

ထိုလမ်းထဲက မှတ်တိုင်တစ်ခုတွင် နှင်းဝတီကို စတွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အကာအကွယ်မပါဘဲ ရပ်နေသော သူမ၏အလှကို ပထမ ဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သတိထားမိသွားခဲ့ခြင်းပင်။ ကျွန်တော့်ကို တွေ့သွား သောအခါ သူမ၏မျက်နှာပြင်မှ အရေးအကြောင်းအချို့ ဆွဲဆန့်

လိုက်သလို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“စဝ် ...”

လှမ်းခေါ်မည်ဆိုတာ သိသော်လည်း ရပ်တန့်လိုက်မည်ဟု မထင်သော ကျွန်တော့်ခြေအစုံကိုတော့ အံ့ဩနေမိသည်။

“မိုးရေထဲမှာ ... ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ”

“ဘတ်(စ်)ကား ... စောင့်နေတာလေ”

“နင်ဒီလောက် စိုရွဲနေတာ နင့်ကိုဘယ်သူမှ တင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“နင်ကရော ဘာလို့လမ်းလျှောက်နေတာလဲ”

“ငါလား ... မိုးရေချိုးချင်လို့ ...”

“ငါလည်း နင်နဲ့အတူတူ လိုက်လျှောက်ချင်တယ်”

ပထမတော့ ကျွန်တော် အင်တင်တင်ဖြစ်နေသေးသည်။ သူမ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည့်အချိန်တွင် တစ်ပြိုင်နက်တည်းလို ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းများ ညိတ်ပြလိုက်မိသည်ထင်သည်။ သူမ ကျွန်တော် နှင့်အတူ လျှောက်လိုက်လာခဲ့လေသည်။

ည

တော်တော်ကြာသည်အထိ နှစ်ယောက်သား စကားမပြောဖြစ် ကြ။ တိတ်ဆိတ်မှုကို စတင်ဖြိုခွဲလိုက်သူက နှင်းဝတီ။

“နင်တောင် ... အရပ်ရှည်လာတယ်နော်။ မတွေ့တာ တစ်နှစ် ကျော်ကျော်လောက် ရှိပြီထင်တယ်”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်။ နင်လည်း လှလာတယ်”

ကျွန်တော့်ပါးစပ်က ပြောထွက်လိုက်မိသည့် စကားလုံးတွေ

ကြားမှာ သူမမျက်နှာ အရောင်တွေပြောင်းလဲသွားသလို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ သူမ ခေါင်းလေးငုံ့ခဲ့သည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် ကျွန်တော့်ကို ဆွဲအ သွားစေခဲ့သော မေးခွန်းတစ်ခုလည်း ဆက်တိုက်လိုပင် မေးလာခဲ့သည်။

“နင်ငါ့ကို မုန်းနေတုန်းပဲလား ...”

ကျွန်တော် ဘာစကားမှ ပြန်မပြောဖြစ်ပါ။ သူမကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်မိပြီးတော့မှ ခေါင်းခါပြလိုက်လေသည်။

“ကျေးဇူးပဲ ...” ဆိုသော သူမအသံကလေးက ဖျော့တော့စွာ ပင် သူမနှုတ်ခမ်းဖျားမှ လွတ်ကျသွားခဲ့သည်။

ထိုစဉ် လမ်းအကွယ်မှ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ထွက်လာသော ကား တစ်စီး။ သူမကို ကြည့်နေမိသောကြောင့် ကားထွက်လာသည်ကို မမြင် လိုက်။

ည

“စဝ် ... ကား ... ကား”

အလန့်တကြားအော်ဟစ်ပြီး သူမ ကျွန်တော့်ကို ဆွဲဖယ်လိုက် တော့ လန့်ဖျပ်သွားခဲ့သော ကျွန်တော့်၏အရှိန်ကြောင့် သူမနှင့်ကျွန်တော် လုံးထွေးလျက် လမ်းဘေးမြက်ခင်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားခဲ့သည်။

“နှင်းဝတီ ... နှင်းဝတီ”

ကျွန်တော် အလန့်တကြားဖြင့် သူမကို ဆွဲလှုပ်လိုက်မိသည်။ ပြန်ထူးသံမကြားရပေ။

“ဝတီ ... ဝတီ”

စိတ်ပူသွားခဲ့ပြီးတော့ သူမကိုထမ်းကာ ကျွန်တော် ပြေးထွက် ခဲ့သည်။ လမ်းကြားထဲရောက်နေသောကြောင့် အငှားကားတစ်စီးမျှပင်

မတွေ့ရ။ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ ကျွန်တော် အငှားကားများ ရှိနိုင်ရာနေရာသို့ သူမကိုထမ်းလျက် ပြေးသွားလိုက်သည်။

“ညီလေး ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟာ ... လုပ်ပါဦး အစ်ကို။ ဆေးရုံအမြန်ပို့ပေးပါ။ မူးလဲသွားလို့”

“လာလာ ... ညီလေး တက် ...”

ဘယ်ကရောက်လာမှန်းမသိသော ကားတစ်စီး၏ အကူအညီဖြင့် သူမကို ကျွန်တော်ဆေးရုံလိုက်ပို့လိုက်ရသည်။ ဆေးရုံရောက်တော့မှ သူမအိမ်ကို ဖုန်းဆက်ပြောဖို့ သတိရခဲ့သည်။ ထိုအခါကျမှပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အကြီးအကျယ် ကျိန်ဆဲမိတော့သည်။ နှင်းဝတီ၏ အိမ်ဖုန်းနံပါတ်ကို ကျွန်တော်မသိချေ။

ဆေးရုံတွင် သူမကိုအပ်ထားခဲ့ပြီး စိန်ကြီးတို့ နေမင်းတို့ကို လိုက်ရှာရသည်။ နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ နောက်ဆုံးအတန်းပြီးဖို့ မိနစ်အနည်းငယ်မျှ ကျန်နေသေးသောကြောင့် ကျောင်းသို့ပင် ကားငှားပြီး သွားလိုက်ရသည်။

တော်သေးသည်။ ကျောင်းရောက်ရောက်ချင်း စိန်ကြီးနှင့် နေမင်းတို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ပြောပြပြီး နှင်းဝတီအိမ်သို့ ဖုန်းဆက်ခိုင်းလိုက်ရသည်။

ည

“ငါပြန်မလိုက်တော့ဘူး။ မင်းတို့ပဲ သွားလိုက်ကြတော့”

“အာ စစ် ...၊ အဲလိုမလုပ်နဲ့လေ။ နှင်းဝတီ သတိရလာလို့ မင်းကိုမတွေ့ရင် ပိုပြီးစိတ်မကောင်းဖြစ်မှာပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ငါသူ့မိဘတွေနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့အတွက် လိပ်ပြာမလုံဘူး ဖြစ်နေတယ်”

နှုတ်ခမ်းဖျားကသာ ပြောထွက်သွားသည့် စကားလုံးများဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်း ကျွန်တော့်အတ္တနှင့် လွန်ဆွဲနေခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် အမုန်းကြီးမုန်းနေပါသည်ဆိုသော မိန်းမသားတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်အသက်ကို ကယ်တင်လိုက်နိုင်တာလား။

“အေးကွာ ... စစ် မင်းကိုငါတို့ ဘာမှမပြောတော့ဘူး။ မင်းလုပ်ရပ်ကို မင်းမှန်တယ်လို့ ယူဆထားတာပဲ။ ငါတို့က မင်းမှားနေပါတယ်လို့ ထောက်မပြောတော့ဘူး။ ငါတို့ သွားတော့မယ်”

စိန်ကြီး၏ စကားလုံးများကြား ကျွန်တော့်စိတ်တို့ တွေဝေသွားခဲ့ရသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ...”

ကျွန်တော့်ခေါ်သံကြောင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်သွားသော စိန်ကြီးနှင့် နေမင်းတို့၏ ခြေလှမ်းများ တုန်ခန် ရပ်သွားကြသည်။

“သူသတိရလာရင်ပြောပေးပါ။ ငါ့ဆီဖုန်းဆက်ပါလို့”

ည

ကျွန်တော့်၏ အိမ်အပြန်ခြေလှမ်းများစွာက တုန်ရီမောပန်းနေခဲ့သည်။ သူမ မေ့မြောနေစဉ် ကျွန်တော်ကြည့်ခဲ့မိသော သူမ၏ မျက်နှာ။ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲပြီးသွားသည့် နောက်ပိုင်းမှစ၍ တက္ကသိုလ်တက်စဉ် အချိန်တွင်း သူမမျက်နှာနှင့် သူမအကြောင်းများ တစ်ခါတစ်ရံ ခေါင်းထဲသို့ ပြင်းထန်စွာ စီးမျောခြင်းကို ခံရခဲ့ဖူးသည်။

ခိုင်ကျည်လာသော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု လျင်မြန်စွာ ချပစ်

လိုက်သည်။ သူမထံမှ ဖုန်းရလျှင် တစ်ဘက်သတ် မုန်းတီးမှုတွေ အတွက် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှ တောင်းပန်စကားတို့ကို သူမ ကြားစေရမည်။

“သား ... မိုးရေတွေ စိုရွဲလို့ပါလား။ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“မင်းပြောလိုက်ရင် မဟုတ်ပါဘူးက အရင်စတယ်”

“အာ မေမေကလည်း သား မိုးရေချိုးချင်လို့ တမင် လမ်းလျှောက်ပြန်လာတာ”

“ဒီကလေး ... ပေါက်ကရလုပ်တော့မယ်။ ရေမိုးချိုး အင်္ကျီလဲပြီး နွေးနွေးထွေးထွေးနေ။ မေမေကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ မြို့ထဲသွား လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ် ...”

ည

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် နှင်းဝတီဆီက ဖုန်းကို ရင်ခုန်စွာဖြင့် စောင့်ခြင်းသည် ယခုအချိန်က ပထမဦးဆုံးပင်ဖြစ်သည်။ မေမေတောင် မသင်္ကာသောကြောင့် ရည်းစားရနေပြီလားဟု မေးခြင်းကို ခံလိုက်ရသေးသည်။

ညကိုးနာရီအတိတွင် ဖုန်းဝင်လာခဲ့သည်။ တီဗွီကြည့်နေရာမှ အပြေးအလွှားပင် မေမေထက်ဦးအောင် ဖုန်းကို ပြေးကိုင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို ...”

“ဒေါ် ရှိပါသလား”

“အာ ... ဟုတ် ရှိတယ်။ မေမေရေ မေမေဖုန်း”

သောက်ကျိုးနဲ့ ... အရေးထဲ မေမေဖုန်းက ဝင်လာရသေးသည်။ အမူအရာပျက်နေသော ကျွန်တော့်ကို မေမေက ဖုန်းပြောနေရင်း လှမ်းပြီး အကဲခတ်တာကို တွေ့လိုက်ရသေးသည်။

ည

စိတ်မပါ လက်မပါဖြင့် တီဗွီမှလာနေသော တရုတ်သိုင်းကားကိုသာ ကြည့်နေလိုက်သည်။ ခက်တော့လည်း ခက်သည်။ ဒီတရုတ်တွေ သိုင်းလောကထဲ လျှောက်သွားနေကြပြီး ပိုက်ဆံရှာချိန်မရှိပါပဲ အင်္ကျီလက်အကြီးကြီးတွေထဲမှ ပိုက်ဆံတွေ ထုတ်ထုတ်ရှင်းနေကြခြင်းမှာ အားကျစဖွယ်။ တစ်ခါတစ်ရံရှင်းဖို့မရှိလျှင် ဘေးဝိုင်းကို ရန်စပြီး ရန်ဖြစ်ကြ ထွက်ပြေးကြနှင့် ထမင်းအလကားစားရသည်က ပိုများနေသည်။

စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်ကြည့်နေသည့် အချိန်တွင်း မေမေဖုန်းပြော၍ ပြီးသွားလေသည်။

တီ ... တီ ... တီ ..

“ဟယ်လို ...”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့် ... ခဏလေးကိုင်ထားပါနော်။ သားရေ ... မင်းဖုန်းလာနေတယ်”

ပထမတစ်ခါလိုတော့ အပြေးအလွှား သွားမကိုင်တော့။ မေမေက ထိုင်ရာမှ မ,ထဘဲ ကျွန်တော့်ကို လိုက်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဟယ်လို ...”

“ဗျာ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ .. ဦး ... ကျွန်တော်လာခဲ့ပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

ဖုန်းဆက်လာသည်မှာ နှင်းဝတီမဟုတ်ဘဲ သူမ၏အဖေ ဖြစ်နေခဲ့ခြင်းက အံ့ဩဖို့ကောင်းလှပေသည်။ မနက်ဖြန်တွင် မြို့ထဲရှိ ကော်ဖီဆိုင် တစ်ခုတွင် တွေ့ဆုံရန်ချိန်းဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

“သား ... ဘယ်ကဖုန်းလဲ”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အဖေပါ”

“ဘာတဲ့လဲ ...”

“သားနဲ့တွေ့ချင်လို့ ချိန်းတာပါ။ ဘာမှတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

ရေရေရာရာ မသိလိုက်ရတဲ့ အဖြေကြောင့် မေမေတစ်ယောက် မျက်မှောင်ကုတ်စဉ်းစားရင်း ဧည့်ခန်းတွင် ကျန်နေခဲ့လေသည်။

C

ဖိစီးမှုတို့ဖြင့် နိုးထလာခဲ့ရသော ကျွန်တော့်၏ မနက်ခင်း သည် လန်းဆန်းဖွယ်အတိ မရှိပေ။ ကျွန်တော်စဉ်းစားကြည့်သေးသည်။ မသွားခဲ့လျှင် ဘာတွေဖြစ်လာနိုင်သလဲ ဆိုပြီးတော့။ သို့သော် လူကြီးတစ်ယောက်၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကို ရှောင်ဖယ်နေလိုက်လျှင် ကျွန်တော်ရိုင်းရာကျမည်ဟု နေမင်းက ဖုန်းထဲတွင်ပြောသွားသည်။

နေမင်းတို့က သတင်းကြားပြီးသွားသည်ထင်။ မနက်ကတည်းက ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောလသည်။

“စဝ် ... နှင်းဝတီရဲ့ အဖေနော်။ ပါးစပ်ထဲရှိရာ ပေါက်ကရ လျှောက်ပြောမလာနဲ့ဦး”

“အေးပါ ... ငါသိပါတယ်” ဟုပဲ အလိုက်သင့် ပြန်ပြောပြီး ဖုန်းချလိုက်ရသည်။

တကယ်တမ်းတွေ့ဖို့ကျတော့ ကျွန်တော်မျက်နှာချင်း မဆိုင်ရဲပေ။ ထိုသို့ဖြင့် မေမေ့ကို မေးခွန်းအချို့တော့ မေးလိုက်မိသေးသည်။

“မေမေ ... လူကြီးတွေနဲ့တွေ့ရင် ဘာအရင်ပြောရမလဲ”

“ဟင် ...”

ရုတ်တရက်မို့ထင်သည်။ မေမေ တော်တော်နှင့် ပြန်ပြီး အဖြေ
မပေးနိုင်။

နောက်ဆုံးတော့လည်း မေမေထံတွင် တိကျသော အဖြေတစ်ခု
ရှိမလာခဲ့သောကြောင့် ကိုယ့်ပြဿနာ ကိုယ်ပဲရှင်းတာ ကောင်းမည်ဟု
ခံယူလျက် နှင်းဝတီအဖေနှင့် ချိန်းထားရာနေရာသို့ ထွက်လာခဲ့တော့
သည်။

ည

ချိန်းဆိုထားရာဆိုင်ရောက်တော့ နှင်းဝတီ အဖေဟု ထင်ရသော
လူကြီးတစ်ဦး ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ စိတ်ထဲကတော့ ချီးကျူး
လိုက်သည်။ လူရှင်းသောဆိုင်ကို ရွေးတတ်သည်ပေါ့။

“မောင်ရင်က စပ်ခေါင်လား ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဦး”

“အေးကွာ ... ထိုင်”

“ဟုတ်”

“ဘာစားမလဲ”

“တော်ပါပြီ ... မစားတော့ပါဘူး။ ကျေးဇူးပါပဲ”

ထိုမျှလောက်သာပြောပြီး စကားဝိုင်းက ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်
သွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့သည့်အတွက်
ထိုလူကြီး၏ မျက်နှာကိုသာ တွေ့တွေ့ကြီးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ နှင်းဝတီ
၏ ဖခင်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေသောကြောင့် ထင်သည်။ စားပွဲခုံကို
လက်ချောင်းလေးများဖြင့် ခေါက်လျက် ကစားနေလေသည်။

အတော်ကြာသွားပြီးနောက် ...

“ကိုယ့်နာမည်က ဦးဇော်လတ် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဦး ... ကျွန်တော့်နာမည် စပ်ခေါင်ပါ”

“အင်း ကိုယ်သိတယ်။ ဘာလို့သိလဲဆိုတော့ ကိုယ့်သမီး
ပြောနေကြစကားစုတွေထဲမှာ မောင်ရင့်နာမည် အများဆုံးပါခဲ့လို့ပဲ”

“ဪ ...”

ဦးဇော်လတ်ဆိုသည့် လူကြီးသည် စကားပြောခြင်းကို ရပ်ထား
လိုက်ပြီး အိတ်ကပ်ထဲမှာ ဆေးလိပ်ဖူးကိုထုတ်ကာ ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို
မီးညှို့လိုက်သည်။

ဖွာရှိုက်ပြီးနောက် အငွေများကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး အဝေး
တစ်နေရာကို ငေးနေလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း အနှောင့်အယှက်ဖြစ်
မည်စိုးသောကြောင့် ဘာစကားမှမပြောဖြစ်ဘဲ သူပြန်ပြောလာမည်ကိုပဲ
စောင့်နေလိုက်သည်။

ည

အတော်ကြာတော့မှ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာပြီး
တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

“သမီး ဝတီနဲ့ မောင်ရင် ဆယ်တန်းမှာ တစ်ခန်းတည်းနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဦး”

“မောင်ရင် ... မှတ်မိမလားတော့ မသိဘူး။ မောင်ရင် မိန်းမ
အိမ်သာကို မှားပြီးဝင်တုန်းကလေ ...”

“ဟင် ...”

ကျွန်တော် အကြီးအကျယ် အံ့ဩသွားခဲ့ရသည်။ ဒီလူကြီးက
ဘယ်လိုလုပ် သိနေရတာလဲ။ ကျွန်တော်တွေးနေတုန်းမှာတင် နှင်းဝတီ

အဖေက နောက်ထပ်အံ့ဩဖွယ်ရာစကားများကို ဆက်တိုက်ဆိုလာခဲ့သည်။

“အဲဒီနေ့က စာသင်ချိန်မှာ ဝတီက မောင်ရင့်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်တယ်လို့ မောင်ရင့်က ထင်သွားခဲ့တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦး၊ အဲဒါ ဘိုင်အိုအချိန်ပါ”

“အေးကွာ ... သူတို့အဖွဲ့က ဘိုင်အိုထဲမှာသင်ရတဲ့ ယုန်က မောင်ရင့်နဲ့တူတယ်လို့ ပြောပြီး ရယ်နေကြတာပါ ...”

“ဗျာ ...”

“ဟုတ်တယ် ... မောင်ရင့်”

ကျွန်တော် ဆွဲအသွားခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်ကို မျက်စိထဲ ပြန်မြင် ယောင်မိလာသည်။ ပြီးတော့ သူမ၏ မျက်နှာ ... ကျွန်တော် ပြောလိုက်မိ သည့်အတွက် ညှိနှိုင်းသွားခဲ့ရသော သူမ ...

“မောင်ရင့်နဲ့ အဲဒီလိုမျိုး အထင်လွဲတဲ့ကိစ္စတွေ သုံးလေးခု မကဘူး”

ဦးဇော်လတ် ဆက်ပြောလာသော စကားများကို ကျွန်တော့် ဘက်က တုန်ပြန်ပြောစရာစကားများ မရှိတော့။

“အခု သမီးလေး အခြေအနေက နေ့လား ညလား ဖြစ်နေပြီ မောင်ရင့် ...”

ငိုသံရောစွက်နေသော ဦးဇော်လတ်၏ စကားများနှင့် သူ့၏ အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး အတော်ပင် တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရသည်။

ဥ

“အားလုံးက ကျွန်တော့်ကြောင့် ဖြစ်သွားခဲ့တာလား”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲကပင် အော်မေးလိုက်မိသည်။

“အခု ... အခု နှင်း ... ဝတီရော ...”

“ဆေးရုံမှာပဲ ရှိသေးတယ် ...”

ဆက်ပြောလာသည့်စကားများကို ကျွန်တော် မကြားတော့။ နေရာမှ ရုတ်တရက် ထထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ နောက်မှာ ဘာတွေဆက်ဖြစ် နေလည်း ကျွန်တော် မသိတော့။

ဘာလဲ ... ငါတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ အထင်လွဲမှုတွေက ကြားခံကြီးစိုးသွားခဲ့ကြတာလား။

ငါ နင့်ကိုမုန်းတီးလွန်းလို့ အထင်လွဲမှုတွေနဲ့အတူ ငါ့အမုန်း တွေ ပိုကြီးသွားခဲ့တာလား။

ငါ့ရင်ဘတ်ထဲက အလွမ်းတွေ လက်ခုပ်ထဲထည့်ပြီး ငါနှင့် အပေါ် ကျဲပြန်ပေးပါ့မယ် နှင်းရယ် ...။

ဆေးရုံရောက်တော့ သူငယ်ချင်း သုံးလေးယောက်ကို တွေ့ လိုက်ရသည်။ လက်ပြနုတ်ဆက်ပြီးတော့ပဲ နှင်းဝတီ ရှိရာအခန်းကို တန်းဝင်လိုက်သည်။

အခန်းထဲတွင် နှင်းဝတီကို ဖျော့တော့စွာ တွေ့လိုက်ရသည်။ မိသိမ့်က တိုးတိုးနေဟု ပြောသည်ကိုပင် ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်မိတော့ဘဲ သူမအနားသို့ တိုးကပ်ကာ သူမလက်အစုံကို နူးညံ့စွာ ကိုင်တွယ်လိုက် သည်။

“နှင်း ...”

ကျွန်တော့်ပါးစပ်မှ တိုးဖျော့စွာကျလာသော အသံကို သူမ ကြား သွားသည်ထင်သည်။ မျက်လုံးများ ဖြည်းညင်းစွာ ဖွင့်ကြည့်လာပြီး အားမရှိသော အပြုံးမျိုးဖြင့် ပြုံးပြလေသည်။

“စဝ် ...”

မပီမသဖြင့် သူမ ကျွန်တော့်အမည်ကို ရွတ်ဆိုလေသည်။

“အင်း ... စကားအများကြီးမပြောနဲ့ ...”

သူမ ခေါင်းပဲညိတ်ပြလေသည်။ သူမမျက်နှာကို ကျွန်တော်
သေချာစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“နှင်း ... ငါအားလုံး သိပြီးသွားပြီ။

ငါ့ကို နင်ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ...”

“စဝ် ... နင် ငိုနေတာလား”

“ဟင် ...”

ကျွန်တော် အလန့်တကြားဖြင့် မျက်နှာကို လက်ဖြင့်သပ်
လိုက်မိသည်။

ကျွန်တော့်လက်တွင် တွယ်ငြိကပ်ပါလာသော မျက်ရည်စက်
အချို့ ...

“ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ စဝ် ...”

“ဟင်အင်း ... ကြက်သွန်နံ့ရလို့ပါ ...”

“ခစ်ခစ်”

အားယူပြီး ရယ်လိုက်သည့် အငွေ့အသက်တွေ ပါလာသော
နှင်းဝတီ၏ မျက်နှာ ...။

ကျွန်တော် ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ။

C

ရုပ်ပြေးတိုက်ချလိုက်သော လေပြေညင်းများအကြား ပျံ့လွင့်
လာသော နှင်းဝတီ၏ ဆံနွယ်စအချို့ကို ကျွန်တော် ဖမ်းဆုပ်လိုက်မိ
သည်။ အထိအတွေ့တစ်ခုကြောင့် သူမ ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်
သည်။ ဘာစကားမှ ကျွန်တော်ပြန်မပြောလိုက်ဘဲ သူမကို ပြုံးပြလိုက်မိ
သည်။

“ရော့ ...”

“ဘာလဲ ... အဲဒါ”

“နင်နဲ့ စသိကတည်းက ငါရေးလာခဲ့တဲ့ ဒိုင်ယာရီလေးပါ”

“ဟုတ်လား ... အေး ဖတ်ရတာပေါ့”

“အင်း ...”

ဥ

အဝေးက ပြန်လွင့်လာသော စကားသံများကို ကြားခဲ့ရသော
လူအများစုကတော့ ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ ညနေခင်းအဖြစ်
မြင်ကြလိမ့်မည်။

ဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသော နှင်းဝတီ၏ နှုတ်ခမ်း ... ဖျော့တော့

မှုန်ရီနေသော မျက်ဝန်းအစုံနှင့် သိသာစွာ ပိန်ကျသွားခဲ့ရသော သူမ၏ လက် ...

တကယ်တမ်းတော့ သူမ၏နောက်ဆုံးနေ့ရက်များကို ကျွန်တော် ညွတ်နူးစွာပင် သူမနှင့်အတူ ဖြတ်သန်းပေးနေခြင်းပင်။

နှင်းဝတီကတော့ ဖြတ်တိုက်လာသော လေပြေများအကြားတွင် အရှေ့ကိုသာ တည့်တည့်ကြည့်ရှုနေလေသည်။

“နှင်း ...”

နှင်းညွှတ်စွာခေါ်ဆိုလိုက်ပြီး သူမလက်ကို ကျွန်တော် အသာအယာ ကိုင်တွယ်လိုက်သည်။ အလိုက်သင့်ပြန်ပါလာခဲ့သော သူမ၏ လက်အစုံ ကို ကျွန်တော့်ပါးပြင်တွင် ကပ်လိုက်ပြီးနောက် ...

“ငါ ... တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ ...”

“ဟင် ...”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါတကယ် နှင့်အပေါ် မတရားခဲ့ဘူး။ ဒါတွေ အကုန်လုံးဟာ ငါ့ကြောင့်ဖြစ်ရတာပါ။ သေချာတယ် ... ငါ့ကိုယ်ငါ ပြန်ပြီးကြေညာပါတယ်”

“ဟာ ... စစ်ကလည်း အဲလိုကြီးလည်း ပုံသေပြောလို့ မရပါဘူး”

“နင် ... ငါ့ကို နည်းနည်းလေးမှ စိတ်မနာဘူးလား”

“တကယ်ပြောရမလား ...”

“အင်း ...”

“ငါ ... နင့်ကို စိတ်မနာရက်ဘူးဟာ ... ငါအကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားခဲ့ဖူးပြီ။ ဒါပေမယ့် အဲဒါတွေအကုန်လုံးက လေထဲမှာ ဆောက်ခဲ့

မိတဲ့ တိုက်တစ်ခုလိုပါပဲ။ အချိန်တန်တော့ သူ့ဟာသူ ပြိုကျပျက်စီး သွားခဲ့တာ”

“နှင်းရယ် ...”

ကျွန်တော် သူမလက်ကလေးကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်မိသည်။

“နာတယ် ... စစ်ရဲ့ ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ”

“ဟာ ... ဆောရီး ... ဆောရီး”

“စစ် ... ပြန်ရအောင်ဟာ ... ငါအမောဖောက်ချင်လာလို့”

“အင်း ... ပြန်တာပေါ့”

နှစ်ယောက်သား ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်ကြသည်။ ပြီးတော့မှ သတိရသည်။ ကျွန်တော် နှင်းဝတီလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားခြင်းမှ လွတ်ပေးဖို့ မေးနေခဲ့သည်။

“ငါ့လက်ကို လွှတ်ဦးလေ ...”

“နှင်း ...”

ကျွန်တော် သူမကိုခေါ်လိုက်သည့် စကားသံအောက်တွင် သူမ ခေါင်းလေးပင့်ကြည့်သည်။

“ငါ ... နင့်ကိုချစ်တယ် ..”

“ဟင် ...”

“ဟုတ်တယ် ... ငါအတည်ပြောတာ ... ငါနင့်ကိုချစ်တယ်”

သူမ ခေါင်းလေးပဲ ညှိတ်ပြကာ သူမ၏ကားရီရာသို့ ပြန်သွား ခဲ့သည်။

ည

အိမ်ရောက်တော့ နှင်းဝတီပေးလိုက်သော ဒိုင်ယာရီစာအုပ်

လေးကို တယုတယ ဖတ်မိသည်။

ပထမဆုံးစာမျက်နှာတွင် ရေးထားသည်က ကျွန်တော် အိမ်သာ မှားဝင်သော ပြဿနာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ရှက်သွားမှာစိုးသောကြောင့် သူမှားဝင်လာသော ပုံစံဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ပြောခဲ့သည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့နောက် ဘိုင်အိုချိန်တွင် ဖြစ်ရသည်က ကျွန်တော့်ကို သူမတို့ သူငယ်ချင်း တစ်စုက သေချာကြည့်လျှင် ယုန်နှင့်တူသည့် အကြောင်းကို ပြောနေကြ သည်ကို ကျွန်တော်က အထင်လွဲကာ ပြောခဲ့သည့်အကြောင်းများ ရေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအကြောင်းများကို နှင်းဝတီ၏ ဖခင်ပြောခဲ့သောကြောင့် ကျွန်တော်သိခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ဒုတိယအကြောင်းအရာက ကျွန်တော်တို့ မြန်မာစာသင်နေသော အချိန်တွင် ဖြစ်သွားခဲ့သော ပြဿနာပင် ...။

သူမ ရေးသားခဲ့သော စာကြောင်းများမှာ ...။

စပ်ခေါင် ...

နင်ဘာလို့ ငါ့ကို တစ်ဖက်သက် မုန်းနေရတာလဲ ...။ ငါ ဒီနေ့ တော်တော်နေမကောင်းဖြစ်သွားတာ ... ငါ့ရောဂါကို နင်မှ မသိတာ။ ငါ့ကို ဘယ်လိုမှ နားလည်မပေးနိုင်ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်။ နင်နားလည်မပေးနိုင်တဲ့ငါ့ကို အပြစ်မတင်ပါဘူး။ ငါနင့်ကို နားလည် ပေးနိုင်ရင် ငါကျေနပ်ပါပြီ။

ည

သူမကို နားလည်မပေးနိုင်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်ကို သူမက နားလည်

ပေးနိုင်တယ်တဲ့လား ...။

ခြောက်သွေ့နေသော နှုတ်ခမ်းအစုံကို လျှာဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်သပ်လိုက်သည်။

အငမ်းမရစွာဖြင့် ကျွန်တော့်၏ တစ်ဖက်သတ်ဆန်မှုများကို ဖတ်နေမိသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရွံရှာမုန်းတီးသွားခဲ့သည်။

“ဟင် ...”

တစ်နေရာအရောက်တွင် ကျွန်တော့်မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ် သွားခဲ့ရသည်။

ဘောလုံးပွဲ ...

ကျွန်တော်တို့ သုံးထားကြသော လောင်းကြေးငွေများကို သူမ သိရှိနေသည်။

ပယ်နယ်တီ ပေးခံရသောအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့နှင့် ထပ်တူ စိတ်မောနေခဲ့သည်တဲ့လား ...

ကျွန်တော်တို့လို သာမန်လူပင် ထိုအချိန်က ရင်တလှုပ်လှုပ် ဖြင့် စောင့်နေချိန်တွင် သူမလို နှလုံးရောဂါအခံရှိသူက မူးလဲသွားသည် ဆိုသည်မှာ ...

ည

ကျွန်တော် စာအုပ်ကို ကြမ်းတမ်းစွာပိတ်ပြစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်မှားသွားခဲ့သည်။ လူတစ်ယောက်ကို အကြောင်းမဲ့ မုန်းတီးနေ ခြင်းက လောကတွင် အဆိုးရွားဆုံးဖြစ်တည်ခဲ့သည့် စစ်ပွဲတစ်ခုလိုပင်။ ကျွန်တော့်တိုက်ပွဲအောင်မြင်ဖို့အတွက် ကျွန်တော့်ဘက်ကကြည့်လျှင် လူတိုင်းက ရန်သူပင်။

(ခွေးအလိုကောင် ... အသံရှည်ဆွဲခဲ့ပြီးမှ အမောဖောက်ခဲ့ရတဲ့ကောင် ...)

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြင်းထန်စွာ ကျိန်ဆဲပစ်လိုက်သည်။

အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ပြင်းထန်စွာပေါက်ကွဲနေမိသည်။ နံရံတွေကို လက်သီးနဲ့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ထိုးချလိုက်မိသည်။

ကျွန်တော့်လက်က သွေးရဲရဲများ ဖြာဆင်းကျလာခဲ့သည်။ ဝုန်းခိုင်းကျနေသော အသံများကြောင့်ထင်သည်။ မေမေ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာတော့မှ ကျွန်တော့်လက်က သွေးများကိုမြင်သွားပြီး ...

“စစ် ... ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ဟင် ... လက်မှာလည်း သွေးတွေနဲ့ ...”

ကျွန်တော် ဘာစကားမှ ပြန်မဖြေမိ။ မေမေ့ကိုဖက်ပြီး ဝမ်းနည်းစွာ ငိုကျွေးလိုက်သည်။

“သား ... မေမေ့ကို ပြောစမ်းပါ။ ဘာဖြစ်တာလဲလို့ ...”

“နှင်း ... နှင်းဝတီ သားကြောင့်သေရတော့မယ် မေမေရဲ့”

“ဘာ ... ဘာဖြစ်တယ်။ မေမေ့ကို သေချာရှင်းပြစမ်း”

မျက်ရည်များကိုအားပြုပြီး ကျွန်တော် မေမေ့ကို အကြောင်းစုံရှင်းပြလိုက်သည်။

ည

မေမေက ကျွန်တော့်ကို ရေတစ်ခွက် ခပ်တိုက်လာသည်။ ကျွန်တော်စိတ်ငြိမ်သွားပြီဆိုတော့မှ မေမေက စကားတချို့ကို ခပ်ရဲ့ရဲ့ ပြောလာခဲ့သည်။

“ဒီမှာ ... သားလုပ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စတစ်ခုလို့ သားယူဆရင် သားမှာ တာဝန်ယူရဲ့တဲ့စိတ်လည်း ရှိရမှာပေါ့။ နှင်းဝတီရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်တွေမှာ သားပေးခဲ့တဲ့ မုန်းတီးခြင်းတွေကို ချစ်ခြင်းတရားနဲ့ ပြန်ပေးဆပ်လိုက်ပေါ့။ သား ... သူ့ကိုချစ်သွားပြီမဟုတ်လား”

“အင်း ... မေမေ သားသူ့ကို လက်ထပ်ချင်တယ် ...”

“ဟုတ်ပြီ ... မေမေ ကူညီမယ်။ သူ့အိမ်လိပ်စာပေး မေမေ သူ့မိဘတွေနဲ့ သွားတွေ့မယ်”

“တကယ်ပြောနေတာလား ...”

“အင်းပေါ့ ... ငါ့သားတောင် သတ္တိရှိသေးတာပဲ ... မေမေလည်း ပါရမီဖြည့်ပေးရမှာပေါ့ ...”

“ဟား ... ကျေးဇူးပဲ မေမေ”

ကျွန်တော် မေမေ့ကို မြတ်နိုးစွာ နမ်းလိုက်မိသည်။ တော်ပါသေးတယ် ...။ ကျွန်တော့်ဘက်မှာ မေမေ ရှိနေလို့။

ကျွန်တော် ဝမ်းသာလွန်းပြီး နှင်းဝတီဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို ...”

“ဦး ... ကျွန်တော် စစ်ခေါင်ပါ”

“ဪ .. အေး သမီးအိပ်နေတယ်ကွ နှိုးပေးရမလား..”

“ဗျာ ... ဪ ရတယ်ဦး။ ကျွန်တော်နောက်မှ ပြန်ဆက်တော့မယ်။ ကျွန်တော့်မေမေက ဦးနဲ့တွေ့ချင်လို့တဲ့။ အဲဒါ ဘယ်အချိန်တွေ အိမ်မှာရှိတတ်မလဲ မသိဘူး”

“ရတယ်လေ ... ညနေဘက်ဆို ရှိတာများတယ်”

“ဟုတ် ... ကျေးဇူးပဲ။ ဒီညနေ မေမေနဲ့ကျွန်တော် အိမ်ကို

လာခဲ့မယ် ခင်ဗျ”

“ဟင် ... ဘာများ ထွေထွေထူးထူးရှိလို့လဲ”

“မေမေက တိုင်ပင်စရာရှိလို့တဲ့ ...”

“ဪ ... အေးအေး”

ဖုန်းချသွားတော့မှ စဉ်းစားပြီး ရယ်ရသေးသည်။ မေမေနှင့် ဦးဇော်လတ်က တစ်ခါမျှပင် မတွေ့ဘူးသေးသော လူများဖြစ်သည်။ မေမေဘက်က တိုင်ပင်စရာရှိသည်ဆိုတော့ ဦးဇော်လတ်ကြီး တော်တော် တွေဝေသွားလောက်ပြီထင်သည်။

C

“ဟင် ...”

မေမေဘက်က ပြောလာသော စကားများကို နားထောင်ပြီး ဦးဇော်လတ်တစ်ယောက် တွေဝေဆွံ့အသွားခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်နှင့် လက်ထပ် ပေးဖို့ လာပြောခြင်းဖြစ်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ထားခဲ့သော အချိန် ဖြစ်နေလောက်ပြီဟု ကျွန်တော် တွက်ဆလိုက်မိသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ မေမေဘေးနားတွင် ငြိမ်ကုပ်စွာထိုင်နေခဲ့ သည်။

“ခဏလေးနော် ... ကျွန်တော်သမီးရဲ့ သဘောထားကို အရင် မေးလိုက်ချင်လို့ ...”

“ဟုတ် ... ရပါတယ်။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆိုတာ ကာယကံရှင်နဲ့ အများကြီး သက်ဆိုင်မှုရှိတာပေါ့ ... ကျွန်မတို့ စောင့်နေပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ...”

“ဒါဆို ကျွန်မတို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

နှုတ်ဆက်ပြီးချင်း မေမေရာ ကျွန်တော်ပါ ထ၊ပြန်လာခဲ့သည်။ ပြန်ခါနီးတွင် ကျွန်တော် နှင်းဝတီကို တွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာမိသေးသည်။ ဦးဇော်လတ်ပြောသည်ကတော့ အိပ်နေသည်တဲ့ ...။

စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် လျှောက်တွေးမိလိုက်သေးသည်။ ဒီပုံ

အတိုင်းဆို ငါနဲ့ယူပြီးလည်း အိပ်နေရင်တော့ ဖက်တီးပုပ်လေး ဖြစ်လာ တော့မယ် ဆိုပြီး။

“မေမေ ...”

“ဘာလဲ ...”

“သား အိမ်ပြန်မလိုက်သေးဘူး။ ဟိုကောင်တွေဆီ သွားလိုက် ဦးမယ်”

“အော် ... အေးအေး အရမ်းမိုးမချုပ်စေနဲ့နော် ...”

“အင်းပါ ...”

ည

ကျောင်းချိန်မဟုတ်သည့်အတွက်ကြောင့် တကူးတက ရှာနေ စရာမလိုသော သူငယ်ချင်းများကိုခေါ်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဘာ ...”

အလန့်တကြား ထအော်လိုက်သော နေမင်း၏အသံကြောင့် စိန်ကြီးနှင့် ဘော်ကြယ်နှစ်ယောက်စလုံး ရေနွေးသီးသွားကြသည်။

“ဖြည်းဖြည်းအော်စမ်းပါ။ ချီးခေါင်းရာ ...”

“အာ ... စိန်ကြီး မင်းကလည်း ဒီကိစ္စက ဖြည်းဖြည်းအော် လို့ရတဲ့ဟာမှ မဟုတ်တာ ...”

“အေးပါ ... ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖြည်းဖြည်းအော်လို့လည်း ရတဲ့ဟာပဲ ...”

“အဲဒါကြောင့် မင်းက ဘော်ကြယ်ဖြစ်နေတာ ...”

“ဘာမှလဲမဆိုဘူး”

အရေးထဲ ရန်ဖြစ်နေကြသော သူငယ်ချင်းများကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် အနည်းငယ် စိတ်ရှုပ်သွားခဲ့ရသည်။

“မင်းတို့ကလည်း တိုင်ပင်တဲ့ဟာ ဘာမှမဟုတ်ဘဲ ရန်ဖြစ်နေကြ တယ် ...”

“ဆောရီးပါ ... စပ်ရာ၊ ပြန်ပြောစမ်းပါ။ မင်းတို့ လက်ထပ် ကြတော့မယ်ဆိုတာ တကယ်ရော ဟုတ်ရဲ့လား ...”

“အင်းပေါ့ကွ ... ဒါမျိုးဆိုတာ လျှောက်ပြောလို့ရတာမှ မဟုတ်တာ ...”

“စပ် ... သေချာတယ်နော် ...”

“အာ ... မင်းကလည်း သေချာပါတယ်ကွာ။ ငါဒီနေ့ သူ့အိမ်ကပြန်လာတာ ... ငါ့အမေကိုခေါ်ပြီး သားရေးသမီးရေးကိစ္စ သွားပြောတာ”

“ဟူး ... ငါကတော့ ခပ်လန့်လန့်ပဲ”

“စိန်ကြီး မင်းကလည်း ငါ့ကို ဒီတစ်ခါလေးပဲ ယုံကြည် ပေးလိုက်စမ်းပါ”

“အေးပါ ... မင်းတို့အဆင်ပြေရင် ပြီးတာပါပဲ ...”

“ခဏလေး ... စပ်၊ ငါဖြတ်ပြောလိုက်ဦးမယ် ...”

“အင်း ... ပြော ဘော်ကြယ်”

“မင်းနဲ့ နှင်းဝတီတို့နဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားတယ် ဆိုပေမယ့် ငါက ဆေးကျောင်းယူလိုက်တော့ သူတို့နဲ့ ကျောင်းမှာလည်း ပြန်တဲ့ ဖြစ်တယ်”

“အေးပေါ့ .. မင်းက မိစုနဲ့ ကြိုက်နေတာကိုး ...”

“အေးလေ ... အရေးထဲ အသားဝင်ယူနေသေးတယ် ...”

“အာ ... ငါပြောတာကို ဆုံးအောင်နားထောင်ကြစမ်းပါ။ မင်းတို့ကလည်း ထင်ရာတွေပဲ စွတ်ပြောနေကြတယ် ...”

“အေးအေး ... ပြော ပြော”

“ဒါကလည်း မင်းအခု နှင်းဝတီကို လက်ထပ်မယ်ဆိုလို့ ငါမင်းကို ပြောပြတာ ... သတိရသွားတာလည်းပါတယ်”

“ဟင် ...”

ရင်ထဲမှာ အနည်းငယ် ထိတ်လန့်သွားရသည်။ ဘော်ကြယ်က ဘာတွေများ သိထားရသည်လဲ ...။

“မိစု ငါ့ကိုပြောပြတာပါ။ နှင်းဝတီ ရောဂါက ယောက်ျားယူလို့ မရနိုင်ဘူး။ အေး ... ကုန်ကုန်ပြောရရင်တော့ ယောက်ျားယူလို့ ရခဲ့ရင်တောင် ကလေးရနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပိုဆိုးတာက ငါတို့က စာထဲမှာသင်နေရတော့ အဲဒီရောဂါရဲ့ ဆိုးကျိုးတွေကို ငါတို့က ပိုသိနေတယ်”

“ခဏလေး ... ငါနားမရှင်းဘူး”

“အာကွာ ... ရိုင်းရိုင်းပြောရရင်တော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကလေးယူလို့မရတဲ့ အခြေအနေပါ ...”

“ဟေ့ကောင် .. ဘော်ကြယ် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

နေမင်းက အလန့်တကြား ဝင်တားလိုက်တာကို ကြားလိုက်ရသည်။ သို့သော် မမှီတော့ ...

“မဟုတ်ဘူး ... ဘော်ကြယ် ငါလိုချင်တာ အဲဒါတွေ မဟုတ်တော့ဘူး။ ငါပေးဆပ်ချင်တာ ... ငါ့ကြောင့် သူဒီလိုဖြစ်ရတယ်လို့ပဲ ငါခံယူထားတယ်။ အဲဒါတွေအကုန်လုံးအတွက် ငါဘယ်လို တောင်းပန်

ရမလဲ ...”

“မဟုတ်သေးဘူး စပ် ...”

“အေးပါ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကို ပြောပြတဲ့အတွက်တော့ ငါကျေးဇူးတင်ပါတယ် ...”

“နေဦးဟ ... ငါအခုမှ သတိရတယ်”

ကြားဖြတ်ဝင်ပြောလိုက်သော စိန်ကြီးကို အားလုံးက ဘာလဲဆိုပြီး လှည့်ကြည့်ကြသည်။

“ငါ ... ဟိုးနေ့က ဒေါ်သင်းသင်းမော်နဲ့ ပြန်တွေ့တယ်ကွ။ ဆရာမက ငါ့ကိုပြောလိုက်တယ်။ ဆရာမကတော့ပွဲ ရှိတယ်တဲ့ ...။ ပြဇာတ်တစ်ခုလည်း လုပ်မယ်တဲ့ ... အဲဒါ စပ်ခေါင်နဲ့ နှင်းဝတီတို့ကို တွေ့ရင်လည်း ပြောလိုက်ပါဦးဆိုပြီးတော့ မင်းတို့ဆီကိုလည်း ဖုန်းဆက်မယ်ထင်တယ်။ ငါတို့အကုန်လုံး ပြဇာတ်ပြန်ကရမလား မသိဘူး။ ဟားဟား ...”

“အေးနော် ... အဲဒါဆို ပျော်စရာကြီး ...”

ည

ထို့နောက် အားလုံး၏ သတိရစိတ်များက ထိုစဉ်အချိန်က လွဲချော်မှုများဆီသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားကြတော့သည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် ပြဇာတ်ပြီးခါနီးက နှင်းဝတီပြောခဲ့သော ငါနင့်ကို အရမ်းချစ်တယ်ဆိုသည့် စကားစုကို တွေးမိပြီး ပြုံးလိုက်မိသေးသည်။

“ဟေ့ကောင် ... စပ် ဘာတွေသဘောကျပြီး ပြုံးနေတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး ... စိန်ကြီးနဲ့ ထော်ကြီးအကြောင်းကို တွေးမိသွားလို့ ...”

“ဟားဟားဟား ...”

“ခွေးမသားတွေ ...”

စိန်ကြီးက သူ့အကြောင်းပြောလို့ ကျွန်တော်တို့ကို ထ၊ဆဲ ပါသေးသည်။ အသက်တွေကြီးသွားတာနှင့်အမျှ ငယ်စဉ်အချိန်က ပြုလုပ်ခဲ့ကြသော အလွဲများစွာကို ပြန်တွေးပြီး အပန်းဖြေရသည်ကို ကြီးလာသည့် အချိန်မှသာ ခံစားရခြင်းဖြစ်သည်ဟု မေမေပြောခဲ့ဖူးတာ မှန်ကန်ကြောင်း လက်တွေ့သိရှိလိုက်ရတော့သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ နှင်းဝတီ ဖုန်းဆက်သွားသည်ဟု သိရသောကြောင့် ကျွန်တော် ကမန်းကတန်းပင် ဖုန်းရှိရာသို့ ပြေးသွား လိုက်ပြီး နှင်းဝတီ၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို ဆက်သွယ်လိုက်သည်။

“နှင်း ...”

“အင်း ... စဝ် ငါ့ဆီလာသွားတယ်ဆို ...”

“အေး... ဟုတ်တယ် ... သားရေးသမီးရေးကိစ္စလေးပါ”

“နင်ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ ...”

“ငါလား ... ငါနင့်ကို လက်ထပ်ခွင့် လာတောင်းတာလေ”

“ဟင် ... ဘာမှန်းလဲမသိဘူး”

အသံနားထောင်ကြည့်ရုံဖြင့် သူမ ရှက်သွားလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် အတတ်သိလိုက်သည်။

“နှင်း ... ငါနင့်ကို အရမ်းချစ်သွားတာ ... ငါ့ကို ချစ်တယ်လို့ ပြန်ပြောပါဦး”

“စဝ် ...”

“အင်း ... ပြောလေ”

“ငါနင့်ကို ချစ်ခဲ့တာ အခုမှမဟုတ်ပါဘူး”

“အင်းပါ ငါသိပါတယ်။ ဒါနဲ့ ငါနင့်ကို ပြောရဦးမယ်... ဆရာကန်တော့ပွဲရှိတယ် သိလား ... ပြဇာတ်လုပ်ဦးမယ်တဲ့။ နင်နဲ့ငါ အတူတူ သရုပ်ဆောင်ရဦးမယ်။ ပျော်စရာကြီးနေမှာနော် ... နှင်း”

“အင်း ... ငါသိတာကြာပြီ။ စဝ်ရဲ့ နင်နဲ့ငါနဲ့ မတွေ့ဖြစ်ခင် ကတည်းက ငါသိတာ ... နင့်ဆီ ဖုန်းဆက်ဦးမလို့။ ပြီးတော့မှ နင်မကြိုက်မှာစိုးလို့ ငါမဆက်တော့တာ ...”

ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော် သူမ အပေါ်ကို တော်တော်ဆိုးခဲ့တာပါလား။ ကျွန်တော်အသံတိတ်သွား သောကြောင့် ထင်သည်။ နှင်းဝတီဘက်မှ စိုးရိမ်စိတ်တို့ ရောစွက် နေသောအသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“စဝ် ... ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးသွားတာလား ...”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ငါစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတာပါ”

“ငါ ကနိုင်မယ်မထင်ဘူး”

“ဟင်

“စဝ် ... စဝ် စကားပြန်ပြောဦးလေ ...”

“အော် ... အေး ငါမေ့သွားတာ နင့်မှာရောဂါရှိတာ ...”

“စိတ်မပူပါနဲ့။ အဲလောက်ဆို ရောဂါသက်သာရင် သက်သာ နေလောက်ပါပြီ။ ပြီးတော့ ငါ့ချစ်သူနဲ့ငါ အတူတူတွဲကရတာပဲ ငါ နေကောင်းအောင် ကြိုးစားမှာပေါ့”

“ငါနင့်ကို အရမ်းချစ်တယ် နှင်းရယ်”

C

သာယာဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ကောင်းသည့် ညနေခင်းဆည်းလည်းသံ
လေးတွေရဲ့အောက်မှာ သူမရယ် ကျွန်တော်ရယ် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေ
မိကျသည်။ စကားတွေအများကြီး ပြောချင်နေခဲ့သော်လည်း တကယ်တမ်း
တွင်မူ သူမ မျက်နှာကိုသာ ငေးကြည့်နေဖို့လောက် တတ်နိုင်ခဲ့သည်။

“စဝ် ... စကားပြောလေဟာ”

“အေးပါ ... ပြောမှာပေါ့”

“နင်ကလည်း ...”

အလိုမကျမှုတို့ ရောစွက်နေသည့် သူမ၏ အမူအရာများကြောင့်
ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ဘာပြုံးတာလဲ ...”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျောင်းတုန်းက ဖြစ်ခဲ့တာလေးတွေကို
သဘောကျလို့ပါ”

“အင်းနော် ... နင်တော်တော်ဆိုးတာ။ ကျောင်းမှာတုန်းက”

“ငါလား ... ငါမဆိုးပါဘူး”

“အင်းပေါ့ ... ငါ့အပေါ်ပဲ ဆိုးတာလေ။ ကျန်တဲ့လူတွေ

အပေါ်မှာတော့ ပြောစရာမရှိအောင်ကို ကောင်းတာ”

နှုတ်ခမ်းလေးစုပြီး ပြောလာသော မကျေနပ်သည့်စကားများ ကြောင့် သူမကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် အသည်းယားသွားခဲ့သည်။

“ဒါပေမယ့် ... ငါသာ အဲဒီအချိန်မှာ နင့်အပေါ် အရမ်း ကောင်းနေရင် ဒီလိုမျိုးအချိန်တွေ ရလာဖို့ဆိုတာ မကျိန်းသေတော့တဲ့ အခြေအနေပဲ”

“အေးနော် ...”

“ငါ့ကို ကျေးဇူးတောင် တင်ရဦးမယ်”

“တော်ပါ ...”

“အလကားစတာပါ နှင်းရယ်”

“အေးပါ”

“ဒါပေမယ့် အခုတော့ ငါခိုင်ကျည်တဲ့ စိတ်နဲ့ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပြီ”

“ဘာလဲ” ဟု မပြောသည့်တိုင်အောင် သူမ၏ မျက်ဝန်းစိုစိုများ ကတော့ အဓိပ္ပာယ်ပေါင်းများစွာဖြင့် ကျွန်တော် ဆက်ပြောလာမည့် စကားများကို နားစွင့်နေသယောင်။

“ငါ့ကြောင့်လို့ ခံယူထားလိုက်ပေမယ့် နင့်အပေါ် ပြောင်းလဲ သွားခဲ့တဲ့ ငါ့စိတ်ကတော့ ပြန်လည်အစားထိုးလိုက်ခြင်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကိုတော့ ငါအသေအချာ ပြောရပါတယ်”

“ဘယ်လို”

“ငါ နင့်ကိုချစ်တယ်ဆိုတာ ငါပေးခဲ့တဲ့ ဒုက္ခတွေအတွက် ပြန် အလျော်ပေးလိုက်တဲ့ နှလုံးသား မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ နှလုံးသားရဲ့ အခန်း

လေးခန်းလုံးက ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ ငါ့ဦးနှောက် ဆဲ(လ်)တွေကပါ ဝန်းရံအားပေးရာကနေ ငါနင့်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တာပါ”

“ခစ်ခစ် ... မြန်မာစာကျောင်းသား ပီသပါတယ်။ စကားလုံး တွေက လိုက်မမှီတော့ဘူး စပ်ရယ်”

“ငါတကယ်ပြောနေတဲ့ စကားတွေပါ”

“အင်းပါ ... ငါယုံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခု နင်ငါ့အပေါ် ဆက်ဆံနေတာတွေ အကုန်လုံးက ဟန်ဆောင်ခြင်းတွေဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် အဲဒါတွေကို ငါချစ်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ် စပ်”

“နှင်းရယ် ...”

မကြံစည်ထားပါဘဲ ကျွန်တော် သူမကို တစ်ချိန်တည်းလိုပင် ဖက်လိုက်မိသည်။ အလိုက်သင့်ပါလာသော သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်လေးက ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲသို့ စီးနှင်းဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

“ငါတို့ ပြဇာတ်ကပြီးတော့လေ နင်ငါ့ကို စိတ်ဆိုးပြီး ချစ်တယ် လို့ ပြောသွားခဲ့တုန်းကတော့ ငါအရမ်းဝမ်းနည်းတာဟာ ... သေချာ စဉ်းစားကြည့်ရင် ရယ်စရာကြီးနော် ... စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ချစ်တယ်လို့ ပြောရတာ ...”

“ဟ ဟ .. အေးနော်”

“နင် နောက်ရက်တွေကျရင် အဲဒီစကားလုံးကို မေ့သွားမယ် ဆိုတာ ငါသိနေပေမယ့်လည်း ငါ့စိတ်ကူးယဉ်ခွင့်ရခဲ့တာပေါ့”

“နှင်း ... ငါအရမ်းဆိုးတယ်နော်”

“အေးပေါ့ ... နင့်ကို ဆိုးလို့ချစ်တာ”

သူမစကားဆုံးဆုံးခြင်းမှာ သူမနဖူးလေးကို ဖွဖွလေး နမ်းလိုက်
မိသည်။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ သူမလန့်သွားသည်ထင်သည်။ ကျွန်တော့်
ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသော သူမကို
ကြည့်ပြီး “ငါက ဆိုးတယ်နော်” ဟု ထပ်ပြောလိုက်သောအခါ “ဘာမှန်း
လည်း မသိဘူး” ဟု ပြောပြီး အနားမှ ထထွက်သွားတော့သည်။

“စိတ်ဆိုးသွားလား ... နှင်း”

“ဟင့်အင်း ...”

“ဒါဆို ဘာလို့ထထွက်သွားတာလဲ”

“ငါ့ရင်ခုန်သံတွေ နင်ကြားသွားမှာစိုးလို့”

အိပ်တန်းပြန်သွားသော ငှက်အချို့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို
ကြည့်ပြီး နှုတ်ခွန်းဆက်သသွားကြသည်။ ဒါဟာ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ညနေခင်း
တစ်ခုကို ကျွန်တော်ပိုင်ဆိုင်လိုက်ရခြင်းလား။ ဒါမှမဟုတ် အလဲထိုး
ခံရတော့မယ့် လူတစ်ယောက်အတွက် နောက်ဆုံးအကြိမ် အချောခံ
လိုက်ရခြင်းလား။

ထိုစဉ်ကတော့ သူမ ပခုံးလေးကိုဖက်ပြီး အိမ်ပြန်လာရသည့်
ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင်တော့။

ပြဇာတ်တိုက်သည့် ရက်ရောက်တော့မှ သူငယ်ချင်းများကို ပြန်တွေ့ရသောကြောင့် ကျွန်တော် အရမ်းကိုပျော်နေခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော့် လိုပင် သူငယ်ချင်းများသည်လည်း ပျော်ရွှင်နေကြမည်ဆိုတာ မျက်နှာများ တွင် ထင်ဟပ်နေကြသည်။

ကသည့်ဇာတ်ရော ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ကြသော လူများ အားလုံး လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ကအတိုင်းပင် ... ထိုသုံးနှစ်တုန်းကလို မဟုတ်ခဲ့တာ တစ်ခုပဲရှိသည်။

ကျွန်တော် နှင်းဝတီလက်ကို စွဲမြဲစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည် ကတော့ အားလုံးကို မှင်သက်သွားစေခဲ့သည်။

နှင်းဝတီလည်း အပျော်ကြောင့်ထင်သည်။ မျက်နှာလေးက နုပျိုသယောင်။

အောင်ရဲဝင်းကတောင် ကျွန်တော်ပခုံးကို လာဖက်ပြီး ကွန်ဂရက် ကျူးလေးရှင်း လုပ်သွားသေးသည်။ ဆရာ/ဆရာမများ အားလုံးကလည်း ကျွန်တော်နှင့် နှင်းဝတီကိုကြည့်ပြီး သဘောကျသည့်ပုံစံမျိုးဖြင့် လာ နှုတ်ဆက်ကြသည်။

“စဝ် ... ငါထိုင်ချင်လို့ ... မောလာပြီဟာ ...”

“ဟင် ... အေးအေး”

ကျွန်တော် စိတ်ပူသွားခဲ့ပြီးတော့ နှင်းဝတီအတွက် နေရာ ထိုင်ခင်း ရှာပေးလိုက်ရသည်။

“နင် ... ပြဇာတ်တိုက်လို့ ရပါဦးမလား ...”

သူမ ပြန်မဖြေဘဲ ခေါင်းပဲညိတ်ပြသည်။ ကျွန်တော် ဘာမှ ထပ်မပြောဖြစ်တော့ဘဲ နှင်းဝတီကို ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ထားလိုက်သည်။

သူမ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲမှာ မှိန်းနေခဲ့ပြီး အသက်ကို ပြင်းပြစွာ ရှူရှိုက်နေတာကို ခံစားလို့ရလိုက်သည်။

ည

“စဝ် ...”

“ပြောလေ ... နှင်း”

“ငါလေ ... ငါ့ရောဂါအခြေအနေကို သိလိုက်တုန်းက နင့်ရင်ခွင်ထဲမှာ နေချင်ခဲ့တာ ... ငါ့ဆန္ဒတွေ အခုမှပဲ ပြည့်သွားတော့ တယ် စဝ်ရယ် ...”

“ဟာ ... နှင်း လျှောက်စဉ်းစားမနေနဲ့ ... နင်ဘာမှ မဖြစ်ပါ ဘူး။ ပြီးတော့ ငါစိတ်ကူးထားတဲ့ ငါ့ဘဝလေးကို နင်နဲ့အတူတူ ကြိုးစားဖြတ်သန်းကြမယ်လေ ... နင်လိုချင်တယ်မဟုတ်လား ...”

“အင်း ...”

“အဲဒါဆို ပြီးပြီလေ ... ငါနင့်ကို အရင်တုန်းက ခါးခါးသီးသီး မုန်းခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် အခုချိန်မှာတော့ ငါနင့်ကို ... ငါ ... သေမလောက် ချစ်တတ်သွားခဲ့ပြီ”

“စဝ် ...”

“ဟင် ... ပြော စိန်ကြီး”

“မင်းတို့အလှည့်ရောက်ပြီ။ နှင်းဝတီ နင်အကတိုက်လို့ အဆင်ပြေမလား ... မပြေရင် ငါအစားထိုးလိုက်မယ်လေ”

“အောင်မာ ... ရမလား၊ စဝ်ကို တခြားတစ်ယောက် ရင်ခွင်ထဲ မှာ မြင်ရရင် ငါချက်ချင်းသေသွားလိမ့်မယ်”

“နှင်းရယ် ...”

ကျွန်တော် သူမနဖူးလေးကို ဒုတိယအကြိမ် တရှိုက်မက်မက် နမ်းလိုက်မိသည်။

“စဝ် ... ငါနင့်ကို အရမ်းချစ်တယ်”

“အင်းပါ ... ငါလည်း နင့်ကို အရမ်းချစ်တယ်”

ည

ထို့နောက် နှင်းဝတီကို ကျွန်တော်တွဲခေါ်ပြီးတော့ အကတိုက်ရာ နေရာသို့ သွားခဲ့သည်။ ဆရာမတွေကတော့ သူမကို တားကြသေးသည်။ သို့သော် နှင်းဝတီကတော့ လက်မခံပေ။

ထိုသို့ဖြင့် မည်သူမျှ မတားကြတော့ဘဲ နောက်ဆုံးတွင် လက်လျှော့လိုက်ကြရသည်။

အကတိုက်တော့ ဇာတ်သိမ်းခန်းတွင် နှင်းဝတီက လဲကျနေရာမှ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ကပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်တော့်ကို ပြောသွား သေးသည်။

“ငါနင့်ကို အရမ်းချစ်တယ် စဝ် ...”

C

There is a name hidden
in the shadow of my soul,
Where I read it night and day
and no other eye sees it.

Aphonse de Lamartine

အ.ထ.က (၂) ဗဟန်းဆိုသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကြီးအောက်တွင် ကျွန်တော်နှင့် နှင်းဝတီတို့ ထိုင်လျက် အရင်တုန်းကအကြောင်းတွေကို ပြန်ပြောဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်ကျောင်းပြောင်းဖြစ်သည့် အကြောင်းကို ပြန်ပြောတော့ နှင်းဝတီက ရယ်ပါသည်။

“တော်သေးတာပေါ့နော် ... နင်နဲ့သာ ကျောင်းပြီးမှ တွေ့မယ် ဆိုရင် နင်အခြောက်ဖြစ်နေလောက်ပြီ”

“ဟားဟား ... အဲဒီအချိန်ဆိုရင် နင်နဲ့တွေ့ဖြစ်မယ်တောင် မထင်တော့ပါဘူး”

“အင်းနော် ...”

ဆရာကန်တော့ပွဲလာကြသော သူငယ်ချင်းဟောင်းများက ကျောင်းပေါက်တွင် ထိုင်နေသော ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကိုတွေ့ သွားကြသောအခါ ...

“အဲဒါပဲ ... အရမ်းချစ်လို့ အရမ်းမုန်းတယ်ဆိုတာရှိသလို အရမ်းမုန်းရာကနေ အရမ်းချစ်သွားတယ်ဆိုတာလည်း ရှိတာပဲ ...”

“အဲဒါ စပ်ကြောင့် အပြောခံရတာ ...”

“ဟားဟား ... ငါတောင်းပန်ပါတယ် နှင်းရယ် ...”

“အထဲဝင်ရအောင် နှင်း ...”

“အင်းလေ ... ဝင်မယ်”

ကျွန်တော်ထရပ်လိုက်ပြီး နှင်းဝတီကို လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်လက်ကိုအားယူပြီး အထဲတွင် မိုက်ခနဲဖြစ်သွားသောကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲကို ပြိုကျလာခဲ့သော နှင်းဝတီကို ကျွန်တော် စိတ်ပူသွားခဲ့သည်။

“နှင်း ... ဘာ ဘာဖြစ်တာလဲ ...”

“ရတယ် ရတယ် ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ငါ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားတာ ...”

“မကပါနဲ့တော့ နှင်းရယ် ငါစိတ်ပူတယ် ...”

“ဟင့်အင်း .. အဲလိုစကားတွေ ကြားတာနဲ့တင် ငါသေပျော်ပြီ”

“အာက္ခာ ... လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ...”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ကိုယ့်ရည်းစား ပူပူနွေးနွေးလေးကို တခြားကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ အစားထိုးပေးစရာလား ...
So Jealous ဝဲ ...”

“အင်းပါ ... ဟုတ်ပါပြီ”

နှင်းဝတီကို ထိန်းလျှောက်ရင်း ပြဇာတ်စင်ရိုရာသို့ ကျွန်တော် ထွက်ခွာခဲ့သည်။ တကယ်ပါ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်စာလေးက တစ်ဘဝလုံး ပြောင်းလဲပစ်နိုင်တဲ့ အစွမ်းတွေရှိတယ်ဆိုရင် နှင်းဝတီကို ကျွန်တော် ပြဇာတ်ကခိုင်းပစ်ခဲ့မယ် မထင်ပါဘူး။

ကျွန်တော် ရင်တွေခုန်နေခဲ့သည်။ လူများသောကြောင့် မဟုတ်ပါဘဲ နှင်းဝတီနှင့် ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ကို တွဲကရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကိုတွေ့တော့ ပရိသတ်က (ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အကြောင်းကို သိနေသောသူငယ်ချင်းများ) အော်ပါသည်။

အရွယ်ရောက်လာသောကြောင့်လား မပြောတတ်ပါ။ စိန်ကြီးနှင့် ထော်ကြီးတို့ သရုပ်ဆောင်သောနေရာတွင် လိုတာထက် ပိုသော စကားများကို စိန်ကြီးတစ်ယောက် မပြောတော့ပေ။

ဆရာမများက ကြည့်ပြီး ပီတိဖြာကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ လက်ထက်က ကျောင်းအုပ်ဆရာ ဦးဌေးအောင်ပင် သူ့တပည့်ဟောင်းများကိုကြည့်ပြီး အားပေးရှာသည်။

ဇာတ်၏ အဓိကကျသော အခန်းကို ရောက်လာပေသည်။ နောက်ဆုံးခန်းတွင် အောင်ရဲဝင်းနှင့် ကျွန်တော် ရန်ဖြစ်နေရာမှ တစ်ချီတွင် အောင်ရဲဝင်းထိုးလိုက်သော ဓားကို နှင်းဝတီမှ ဝင်ခံလိုက်သောကြောင့် သေလုဆဲဆဲအချိန်ကို အားပေးနေသော အခန်းဖြစ်သည်။

ည

“နှင်း ... နှင်း ထပါဦး။ နှင်း အဲလိုမလုပ်ပါနဲ့ နှင်းရယ် ထပါဦး”

“စဝ် ... နင်လိုချင်တဲ့ဘဝလေးကို နင် ကြိုးစားတည်ဆောက် နော် ... နင့်နှလုံးသားထဲမှာ နှင်းဝတီဆိုတဲ့ ငါ့အမြဲတမ်း ရှိနေမယ်ဆို နင် ယုံ ပေး ပါ”

ည

“နှင်း

နှင်း

ငါ့ကိုမထားခဲ့ပါနဲ့ နှင်း ရယ်

နှင်း

ကြားလိုက်ရသော လက်ခုပ်သံများက ကျွန်တော့် ဘဝကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်သလိုပင် ထိုလက်ခုပ်သံများ သည်ပဲ ကံကြမ္မာဆိုးကို ခွေးတိုးပေါက်က ဝင်နိုင်ရန် ကမ်းလင့်လိုက်ကြခြင်းလော။

ည

ကျွန်တော် သူမကို ပွေ့ထားဆဲ ... အောင်ရဲဝင်းက ဓားအတု ကို ကိုင်လျက် ထိုနေရာတွင် ကျောက်ရုပ်တစ်ခုလို တွေဝေလျက် ... စင်ပေါ်သို့ ပြေးတက်လာကြသော ဆရာမများ၊ နေမင်း၊ စိန်ကြီး၊ ဘော်ကြယ်၊ မိသိမ့်နှင့် မိစုတို့၏ ခေါ်သံများ။ ထို့နောက် နှင်းဝတီ၏ ဖခင်။

“မဟုတ်ဘူး ... ဒါ ပြဇာတ်ကနေတာ ... တကယ်သေတာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ အနားက ထွက်သွား ... သွားကြစမ်း ... နှင်းကို အနှောင့်အယှက် မပေးကြနဲ့”

နှင်းကို ထားခဲ့ကြစမ်း
သွားကြကွာ”

အ.ထ.က (၂) ဗဟန်းကျောင်းတွင် စုံညီပွဲတော် ကျင်းပသော အခါ ပြဇာတ်ပါလေ့ရှိတတ်သည်။ အကယ်၍ ပြဇာတ်ကျင်းပသော နှစ်နှင့် ကြုံသောအခါ လူအများကြားတွင် သိုဝှက်စွာဖြင့် ကြည့်နေတတ် သော လူတစ်ယောက်ကို ရှာကြည့်ကြပါ။

ပြဇာတ်ပြီးခါနီးအချိန်တိုင်း ကြောက်လန့်စွာဖြင့် အော်တတ်လေ့ ရှိပါသည်။ တွေ့ရှိခဲ့လျှင် ကျွန်တော့်ကိုယ်စား သွားရောက်ဖျောင်းဖျပေး ပါရန်နှင့် ဆရာမများကို ဆက်သွယ်ကာ အိမ်ရောက်အောင် ပြန်ပို့ပေး စေချင်ပါသည်။

စဝ်ခေါင်ဟု အမည်ရသော သူငယ်ချင်းမှာ စိတ်ဝေဒနာရှင် တစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့် သူယုံကြည်သော ဘဝတစ်ခုကို ဖြတ်သန်း နေထိုင်လျက် ရှိနေသည်။

လေးစားစွာဖြင့်

v i f j r w a 0 r e f

Qeefuf
M

ဇာတ်လမ်းထဲတွင်ပါဝင်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် တချို့ကိစ္စများသည် တကယ်
ဖြစ်ပျက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး တချို့ကိစ္စများသည် စာရေးသူ၏ စိတ်ကူးသက်သက်သာ
ဖြစ်ပါကြောင်း။